

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ

**Αποκαλύψεις από τό ήμερολόγιόν του
γιά τόν πόλεμον του 1940-41. Ἡ ἀλήθεια
γιά τήν «ἀντίσταση»**

**ΝΕΑ
ΘΕΣΙΣ**

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ

**Άποκαλύψεις από τό ήμερολόγιόν του
για τόν πόλεμον τοῦ 1940-41. Ἡ ἀλήθεια
για τήν «ἀντίσταση»**

ΑΘΗΝΑΙ 1992

**ΝΕΑ
ΘΕΣΙΣ**

Στόν πατέρα μου
Ἄθανάσιον Πλεύρη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	σελίς
Πρόλογος	7
Είσαγωγή	9
Έγγραφαι τοῦ «Ἡμερολογίου»	11
Συμπεράσματα	37
Τὸ τέλος	43
ALORS C' EST LA GUERRE!	55
Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν «Ἀντίσταση»	63
Ἄντι Ἐπιλόγου	89
Παράρτημα	95
Μιά προσωπικὴ μαρτυρία	125

Πρόλογος

Τὸ «Ἡμερολόγιο 1939 - 1941» τοῦ Γκαϊμπελς εἶναι ἓνα βιβλίον χρήσιμο σὲ κάθε ἐνδιαφερόμενον, γιὰ τὴν σύγχρονον ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, διότι περιλαμβάνει ἄγνωστα μέχρι τώρα στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸν καὶ Ἑλληνογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1940 - 1941.

Ἡ ἀξία τοῦ «Ἡμερολογίου» ὀφείλεται κυρίως στὸ ὅτι ἐγγράφη ἀπὸ ἓνα ἀπὸ τὰ ἀνώτατα ὀστέλεχη τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ, πού ταυτοχρόνως ἦτο ὁ στενωτέρως καὶ πιστότερος συνεργάτης τοῦ Χίτλερ. Ὁ Γκαϊμπελς ἐγνώριζε τὰ πάντα, διότι μετείχε στὴ λήψιν τῶν ἀποφάσεων καὶ τὰ περιγράφει μὲ λιτότητα ὕψους καὶ ἀκριβολογία.

Ἄλλὰ καὶ γιὰ ἓναν πρόσθετον λόγον ἡ ἀξία τοῦ «Ἡμερολογίου» εἶναι σημαντικὴ, διότι ὅταν ὁ Γκαϊμπελς τὸ ἔγραφε δὲν ἐπίστευε ἀσφαλῶς ὅτι ἡ Γερμανία θὰ χάσῃ τὸν Πόλεμον καὶ κατόπιν οἱ Ἕλληνες θὰ διαβάσουν τοὺς ἐπαίνους πού τοὺς ἔκαναν οἱ Γερμανοί. Ἀπουσιάζει λοιπὸν ἀπὸ τὸ «Ἡμερολόγιο» κάθε ὑστεροβουλία καὶ ὅσα ἀναφέρονται εἶναι πηγαῖα, εἰλικρινῆ.

Τὸ κείμενον ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1939 καὶ τελειώνει μὲ ἀρκετὰς διακοπὰς τὴν 8ην Ἰουλίου 1941. Μέσα στὰς 450 σελίδας του περιλαμβάνει τὴν καθημερινὴν ἐξιστόρησιν σημαντικωτάτων γεγονότων, ὅπως ἡ πτώσις τῆς Γαλλίας, ὅλαι αἱ παρασηνιακαὶ πολιτικαὶ καὶ διπλωματικαὶ ἐνέργειαι τῆς Γερμανίας, ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῆς Ρωσίας, κρίσεις καὶ σχόλια γιὰ φίλους καὶ ἐχθρούς τοῦ Γ' Ράιχ, μυστικὰ σχέδια γιὰ τὸ μέλλον κ.τ.λ. Ἐμᾶς βεβαίως μᾶς ἐνδιαφέρει ὁ πόλεμος 1940 - 1941.

Μπορῶ νὰ ὑποστηρίξω ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν πληροφοριῶν πού παρέχει ὁ Γκαϊμπελς ἀνατρέπεται ὀλόκληρος ἡ ἐπίσημος ἢ μᾶλλον ἢ ἐπιβεβλημένη, θεώρησις περὶ τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου ὅσον ἀφορᾷ στὴν Ἑλλάδα. Σὲ τοῦτο συντελεῖ ὄχι

μόνον τὸ κῦρος τοῦ συγγραφέως, ὄχι μόνο ὅτι ἦτο σὲ θέσι νὰ γνωρίζη τὰ κρατικά ἀπόρρητα τῆς ἔθνικοσοσιαλιστικῆς Γερμανίας, ἀλλὰ καὶ διότι ἀπὸ τότε παρῆλθον 50 χρόνια καὶ τὰ γεγονότα ἐπεβεβαίωσαν ἀπολύτως τὰ στοιχεῖα, τὰ σχόλια, τὰς διαπιστώσεις καὶ τὰς κρίσεις τοῦ Γκαϊμπελς.

Ἡ γνησιότης τοῦ «Ἡμερολογίου» εἶναι ἀνεγνωρισμένη διεθνῶς. Οὐδεὶς τὴν ἀμφισβητεῖ. Διεσώθη δὲ χάρις στὴν μέριμνα τοῦ Γκαϊμπελς, ὁ ὁποῖος ἐκράτει τὸ πρωτότυπο - χειρόγραφο στὴν Καγκελλαρία καὶ φωτογραφίας του ἔθαβε σ' ἓνα δάσος τοῦ Βερολίνου, ὅπου μάλιστα τὸ ἀνεκάλυψαν οἱ Ρῶσοι. Μεταπολεμικῶς ἔγιναν προσπάθειες νὰ μὴ δημοσιευθῇ, ἀλλὰ τελικῶς ἐπραγματοποιήθησαν διάφοροι ἐκδόσεις.

Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι πολλοὶ ἔχουν συμφέρον νὰ ἀποσιωπηθῇ τὸ «Ἡμερολόγιον» τοῦ Γκαϊμπελς καὶ μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ οἱ Ἴταλοί, οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ εὐθύνονται διὰ τὸ αἱματοκύλισμα τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τὸν πόλεμον παριστάνουν τὰς ἀθώας περιστεράς.

Στὴν ἐργασία μου χρησιμοποιοῦ τὴν ἀγγλικὴ ἔκδοσι πού ἐπεμελήθη ὁ Φρέντ Ταϊύλορ τῶν ἐκδόσεων «Sphere Books Limited» καὶ ἐκυκλοφόρησε ὑπὸ τὸν τίτλον: «THE GOEBBELS DIARIES, 1939 - 1941». Δυστυχῶς δὲν ἔχω τὸ γερμανικὸν κείμενο, διότι δὲν ὑπάρχει στὰ Ἑλληνικὰ βιβλιοπωλεῖα γερμανικῶν βιβλίων, οὔτε στοὺς καταλόγους τῶν γερμανικῶν ἐκδόσεων. Προσφάτως μάλιστα δὲν τὸ ἀνεῦρον σὲ κανένα βιβλιοπωλεῖον τοῦ Μονάχου. Ὡς ἐκ τούτου εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀναγνωρίσω τὴν ἀγγλικὴν πολιτικὴν γενναιότητα, πού ἀποδέχεται νὰ κυκλοφοροῦν βιβλία, τὰ ὁποῖα συμβάλλουν στὴν ἀποκατάστασι τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας.

Κ.Α.Π.

Εισαγωγή

Ὁ Πάουλ Γιόζεφ Γκαϊμπελς, γιὸς δικηγόρου, ἐγεννήθη τὴν 29ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1897 στὴν κωμόπολι Ρεύντ τῆς Ρηνανίας. Ἀπὸ παιδὶ λόγῳ παραλύσεως ἔμεινε ἀνάπηρος στὸ ἓνα πόδι καὶ γι' αὐτὸ δὲν ὑπηρετήσε στρατιώτης στὸν Α΄ Παγκόσμιον Πόλεμον. Ἐσπούδασε μὲ ὑποτροφία φιλοσοφία, ἱστορία καὶ λογοτεχνία στὰ Πανεπιστήμια τοῦ Μονάχου, Φράϊμπουργκ, Βόννης καὶ Χαϊδελβέργης, ὅπου ἀνεκηρύχθη διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας. Ἀρχικῶς δημοσιογραφεῖ καὶ γράφει θεατρικὰ ἔργα. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ 1922 ἀκολουθεῖ τὸν Χίτλερ στὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸ κόμμα καὶ ἀφιερώνεται στὴν πολιτικὴν. Ἐκδίδει τὴν ἔφημερίδα «Λαϊκὴ Ἐλευθερία» καὶ τὰ «Ἐθνικοσοσιαλιστικὰ Γράμματα» καὶ μετὰ γράφει στὴν ἐπίσημον ἔφημερίδα τοῦ ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ κόμματος, στὸν «Λαϊκὸ Παρατηρητὴ».

Τὸ 1926 ὁ Χίτλερ τοῦ ἀναθέτει τὸν τομέα τοῦ Βερολίνου, τὸν ὁποῖον μετὰ ἀπὸ σκληροὺς ἀγῶνας κερδίζει ὑπὲρ τοῦ Ναζισμοῦ. Στὰ 1927 κυκλοφορεῖ τὴν περίφημον ἔφημερίδα «Ἡ ἐπίθεσις» καὶ τὸν ἐπόμενον χρόνον ἐκλέγεται βουλευτὴς Βερολίνου. Ταύτοχρόνως ἀναλαμβάνει ὑπεύθυνος τῆς προπαγάνδας τοῦ κόμματος γιὰ ὅλη τὴν Γερμανίαν.

Τὸ 1933 ὁ Χίτλερ γίνεταί Καγκελλάριος καὶ ὁ Γκαϊμπελς διορίζεται ὑπουργὸς «λαϊκῆς διαφωτίσεως καὶ προπαγάνδας». Ἐν τῷ μεταξὺ ἔχει νυμφευθῆ τὴν Μάγδα, μία διαζευγμένη, τῆς ὁποίας ὁ γιὸς Χάραλντ ἐπολέμησε στὴν Κρήτη. Μαζί της ἔκανε πέντε κόρας (Χέντα, Χάϊντι, Χέλγκα, Χίλντε, Χόλντε) καὶ ἓνα γιὸ (Χέλμουτ) τῶν ὁποίων ὄλων τὰ ὀνόματα ἤρχιζαν ἀπὸ Χ πρὸς τιμὴν τοῦ Χίτλερ. Τὸ 1944 ἀναλαμβάνει «Γενικὸς πλῆρεξούσιος γιὰ τὴν κινητοποίησιν ὑπὲρ τοῦ ὀλοκληρωτικοῦ πολέμου». Τὴν 29ην Ἀπριλίου 1945 ὁ Χίτλερ τὸν ὀρίζει μὲ τὴν διαθήκη του, ὡς διάδοχόν του, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἀναλαμβάνει, διότι

άρνείται να έπιζήση τής γερμανικής ήττης. Έτσι ο Χίτλερ υποδεικνύει διάδοχόν του τόν ναύαρχον Νταϊνιτς.

Τò τέλος του Γκαϊμπελς υπήρξε συγκλονιστικόν. Διαδραματίζεται στο υπόγειο καταφύγιο του Χίτλερ. Τήν 1ην Μαΐου του 1945 δηλώνει στον ύπασπιστήν του Σβέγκερμαν: «Έχάθησαν όλα». Η σύζυγός του ξυπνά τὰ παιδιά της και τούς λέγει «Παιδιά μὴ φοβήσθε. Ο γιατρός θὰ σᾶς κάνει μία ἔνεσι, πού γίνεται σ' όλα τὰ παιδιά και στους στρατιώτας. Κατόπιν ὁ ὀδοντίατρος Κούντς κάνει σὲ κάθε παιδί ἔνεσι μορφίνης και ἐνῶ αὐτὰ ναρκώνονται ἡ τραγική μητέρα βάζει στοὺς στόμα τους ἀπὸ μία σπασμένη ἀμπούλα κυανίου.

Ὁ ὀδηγὸς του Χίτλερ, Κέμπκα, πηγαίνει γιὰ νὰ ἀποχαιρετήση τὸν Γκαϊμπελς. Τὰ παιδιά του ἦσαν ἤδη νεκρά. Ἡ Μάγδα Γκαϊμπελς ζητεῖ ἀπὸ τὸν Κέμπκα νὰ χαιρετίση τὸν γιὸ της Χάραλντ και νὰ τὸν πληροφορήση πῶς ἐπέθανε. Τὸ ζεῦγος Γκαϊμπελς φεύγει ἀπὸ τὸ δωμάτιό τους πιασμένοι χέρι - χέρι. Ἡμερος εὐχαριστεῖ τὸν Νάουμαν (Α' βοηθὸς του Γκαϊμπελς) γιὰ τὴν ἀφοσίωσί του. Ἡ Μάγδα ἠδυνήθη μόνον νὰ προτείνῃ τὸ χέρι της. Ὁ Νάουμαν τὸ ἐφίλησε. Ὁ Γκαϊμπελς λέγει ὅτι θὰ ἀνέβουν στὸν κῆπο, ὥστε δὲν θὰ ὑποχρεωθοῦν οἱ φίλοι τους νὰ τοὺς μεταφέρουν. Χαιρετᾶ τὸν Νάουμαν και ἀκολουθεῖ τὴν σιωπηλὴ σύζυγόν του, πρὸς τὴν ἔξοδον. Χάνονται στοὺς κεφαλόσκαλο. Μετὰ ἀκούγεται ἕνας πυροβολισμὸς, ἀκολουθεῖ δεύτερος. Ὁ Σβέγκερμαν και ὁ ὀδηγὸς του Γκαϊμπελς Ράς, ὁρμοῦν ἐπάνω στὴν σκάλα και εὐρίσκουν τοὺς Γκαϊμπελς πεσμένους στοὺς ἔδαφος. Κάποιος ἄνδρας τῶν Ἔς - Ἔς ἴστατο πλησίον των σὲ στάσι προσοχῆς. Τοὺς εἶχε πυροβολήσει. Αὐτὸς και δύο ἄλλοι ἔφεραν τέσσαρα δοχεῖα βενζίνης, τὰ ὅποια ἄδειασαν πάνω στὰ πτώματα και τοὺς ἔβαλαν φωτιά.

Τὰ στοιχεῖα ἐλήφθησαν ἐκ τῶν βιβλίων «Adolf Hitler» τοῦ J. Toland (Ἄγγλ. ἔκδ. «Book Club Associates» Norfolk 1977, σελ. 893) και «Ἀδόλφος Χίτλερ» τοῦ Ε. Σνάιτερ (Ἑλλ. ἔκδ. «Κριὸς» Ἀθ. 1980, σελ. 101).

Ἐγγραφὰι τοῦ «Ἡμερολογίου»

Ἀναμφισβητήτως, ἂν τὸ «Ἡμερολόγιο» δημοσιευθῆ στὰ Ἑλληνικὰ θὰ μελετηθῆ μὲ ἰδιαιτέρα προσοχὴ καὶ θὰ μᾶς διαφωτίσῃ κατὰ θετικὸν τρόπον. Ὁ Γκαϊμπελς τὸ ἔγραφε κάθε πρωτὶ. Ἔτσι αἱ ἀναφερόμεναι ἡμερομηνίαι περιλαμβάνουν συνήθως τὰ συμβάντα τῆς προηγούμενης ἡμέρας, δι' αὐτὸ ἄλλως τε στὴν ἀρχὴ κάθε ἐνδείξεως ὑπάρχει ἡ λέξις: «χθές». 29 Ὀκτωβρίου 1940 (Τρίτη) «Χθές... Ἡ Ρώμη ἐπιδίδει ἓνα τελεσίγραφο στὴν Ἀθήνα. Ὁ Μεταξᾶς τὸ ἀπορρίπτει. Ἡ Ἰταλία εἰσβάλλει στὴν Ἑλλάδα. Ὁ Μουσσολίνι δὲν θὰ μετεπείθετο. Ἐπιθυμεῖ πολὺ ὅτι-δήποτε μπορεῖνὰ πάρῃ».

Ὅπως βλέπετε ἡ ἀναγραφὴ τῆς εἰσβολῆς τῶν Ἰταλῶν στὴν Ἑλλάδα δὲν ἀναγγέλεται ἀπὸ τὸν Γκαϊμπελς ἐνθουσιωδῶς, οὔτε ὑπάρχει κἂν ἡ ἐνδείξις ὅτι ὁ Μουσσολίνι πραγματοποιεῖ τὴν ἐπίθεσιν μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῆς Γερμανίας. Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940 ὁ Χίτλερ συναντᾷ τὸν Μουσσολίνι στὴν Φλωρεντία, ὅπου ὁ Ντοῦτσε τοῦ ἀνήγγειλε θριαμβευτικῶς: «Φύρερ, προχωροῦμε. Τὰ στρατεύματά μας μῆχαν νικηφόρα στὴν Ἑλλάδα σήμερα σὺς 6 τὸ πρωῖ». Ὁ ἱστορικὸς Ραιημὸν Καρτιέ, σημειώνει στὴν «Ἱστορία τοῦ Β' Παγκοσμίου πολέμου: «Ἔστερα βλέποντας τὴ δυσἀρέσκεια ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο τοῦ συμμάχου του, προσθέτει: Μὴν ἀνησυχητε. Τὰ πάντα θὰ τελειώσουν σὲ δεκαπέντε μέρες...».

Ὁ Χίτλερ ἐπληροφορήθη τὴν ἰταλικὴ ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Ἑλλάδος τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940 στὰς 10 τὸ πρωῖ, ὅταν τὸ προσωπικόν του τραῖνο (παραδόξως ὠνομάζετο «Ἀμερικὴ») διέσχιζε τὴν Μπολώνια κατευθυνόμενον πρὸς τὴν Φλωρεντία, ὅπου τὸν ἐπερίμενε ὁ Μουσσολίνι. Ὅπως γνωρίζομεν ἀπὸ ἀφηγήσεις αὐτοπτῶν καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸν ἐπίσημον διερμηνέα του Πάουλ Σμίντ «Ἡ πρώτη ἔκρηξις τοῦ ἦτο νὰ ἀναθεματίζῃ καὶ νὰ ὑβρίζῃ... κατηγορεῖ ὅτι «κάθε δεύτερος Ἰταλὸς εἶναι ἡ προδότῃς ἡ κατά-

σκοπος» όταν παρήλθεν ὁ θυμός του ἔκανε μίαν ἡρεμον ἀνάλυσιν. «Εἶμαι ἰδιαιτέρως ταραγμένος» εἶπε, διότι ἐφοβεῖτο ὅτι ἡ Ἰταλικὴ εἰσβολὴ θὰ εἶχε «σοβαρὰς ἐπιπτώσεις καὶ παρῆγε στους Βρεταννοὺς μίαν εὐπρόσδεκτον εὐκαιρίαν νὰ ἐγκαταστήσουν ἀεροπορικὴν βᾶσιν στὰ Βαλκάνια» (J. Toland: "Ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 641).

Εἶναι ἱστορικῶς ἐξηκριβωμένον ὅτι ὁ Χίτλερ δὲν ἤθελε τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Ἑλλάδος πού ὁ Μουσσολίνι ἐδημιούργησε ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Γερμανίας. Στὴν πολιτικὴ διαθήκη του, ὁ Φύρερ ἔχει γράψει: «ἐπωφελήθηκε (ὁ Μουσσολίνι) ἀπὸ τὴν ἀπασχόλησί μου γιὰ νὰ βάλῃ μπρὸς τὴν καταστρεπτικὴ ἐστρατεία του ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος...». Περισσότερον παραστατικὸς εἶναι ὁ κόμης Τσιάνο, ὑπουργὸς ἐξωτερικῶν τῆς Ἰταλίας καὶ βασικὸς ἔνοχος τοῦ Ἑλληνοἰταλικοῦ πολέμου. Ὅταν ὁ Τσιάνο συνήντησε τὸν Χίτλερ στὸ Μπέργκχοφ περιγράφει στὸ «Ἡμερολόγιό» του πῶς τοῦ συμπεριεφέρθη ὁ Φύρερ: «Ἀτμόσφαιρα βαρεία... Αἱ ἐπικρίσεις του (τοῦ Χίτλερ) εἶναι ἀνοικταί, στερεαί καὶ ὀριστικά... Προσπαθῶ νὰ συζητήσω μαζί του, ἀλλὰ δὲν μὲ ἄφησε νὰ ἀπαντήσω...».

Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἰταλικοῦ Ἐπιτελείου Πέτρο Μπαντόλιο στὸ βιβλίον του «Ἡ Ἰταλία στὸ Β' Παγκόσμιον Πόλεμον» (σελ. 57-58) γράφει ὅτι ὅταν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1940 συνηντήθη μὲ τὸν Ἀρχηγὸ τοῦ Γερμανικοῦ Ἐπιτελείου Στρατάρχη Γουλιέλμον Κάιτελ, αὐτὸς μόλις τὸν εἶδε τοῦ ἔκανε παρατηρήσεις γιὰ τὴν ἐπέτεθησαν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα δίχως νὰ ρωτήσῃ τὸν Φύρερ τοῦ εἶπε ἀκόμη μὲ σκαιὸν ὕφος: «Ἄν εἶχα εἰδοποιηθῆ θὰ μετέβαινα ἀεροπορικῶς ἐπὶ τὴν Ῥώμην γιὰ νὰ ἐμποδίσω αὐτὴν τὴν ἐστρατείαν!»

Ἡ θέσις ἐπομένως τῆς Γερμανίας, ὑπῆρξε σαφειστάτη. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐνέκρινε τὴν Ἰταλικὴν ἐπίθεσιν γιὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Ἑλλάδος.

Σὲ ἀκριβῶς ἰδίᾳς διαπιστώσεις καταλήγει καὶ ὁ διαπρεπὴς Ἄγγλος στρατιωτικὸς συγγραφεὺς Λίντελ Χάρτ, ὁ ὁποῖος στὸ βιβλίον του: «Ἡ ἄλλη πλευρὰ τοῦ λόφου» (ἑλλ. ἔκδ. «Σ. Τζηρίτα», σελ. 289) γράφει:

«...ἡ αἰφνιδία εἰσβολὴ τοῦ Μουσσολίνι εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν 28ην Ὀκτωβρίου ἦτις ἐγένετο ἄνευ προειδοποιήσεως τοῦ Γερμανοῦ

συμμάχου του. 'Ο Χίτλερ εξεμάνη όταν έμαθε τούτο, καθόσον είδεν άμέσως ότι ή ενέργεια αύτη έθτετεν έν κινδύνω τὰ ιδικά του σχέδια. Ούτος έπεθύμει νά διατηρήση τήν 'Ελλάδα ουδέτεραν, ως μίαν ασφάλειαν του πλευρού του έναντίον βρεταννικής επέμβάσεως είς τὰ Βαλκάνια και άπειλής τών Ρουμανικών πετρελαιοπηγών του. Διαπιστώσας τήν κενότητα της 'Ιταλικής επιδείξεως δυνάμεως ήναγκάσθη τώρα ν' αντιμετώπιση τήν ανάγκην όπως λάβη δραστικά μέτρα διά ν' απομακρύνη πάσα βρεταννική επέμβαση είς τὸ πλευρόν τούτο...».

Τήν 30ην 'Οκτωβρίου ὁ Γκαϊμπελς έορτάζει τὰ γενέθλιά του (43 έτών) σημειώνει: «Χθές:... 'Η 'Ιταλία δημοσιεύει τὸ τελεσίγραφὸ της πρὸς τήν 'Αθήνα και άνακοινώνει τήν προχώρησί της στο 'Ελληνικό έδαφος. 'Η Τουρκία έξακολουθεί νά ταλαντεύεται, αλλά περισσότερο από φόβο παρά από πατριωτισμό. Τὸ Λονδίνο υπερβάλλει τὸν έαυτόν του με καθαρώς πλατωνικάς ύποσχέσεις για βοήθεια. 'Ο Μεταξᾶς δέν πρόκειται νά ώφεληθῆ σέ τίποτε από εκείνους».

Πόσον δίκαιον είχε ὁ Γκαϊμπελς σέ αὐτή τήν πρόβλεψί του. Οἱ Τούρκοι τελικῶς έμειναν ουδέτεροι, ένῶ οἱ 'Αγγλοι δέν μάς έβοήθησαν όπως υπεχρεούντο και όπως επανελημμένως είχαν ύποσχεθῆ. 'Αλλά μεταφέροντες σκοπίμως ελαχίστους δυνάμεις επέτυχαν αὐτὸ πού επεδίωκαν: τήν πρόκλησι τών Γερμανῶν και τήν επέκτασι τοῦ πολέμου. Τέλος πάντων. Δύο ήμέρας μετά τήν 'Ιταλικήν επίθεσι ὁ Γκαϊμπελς διαπιστώνει ὅτι τὰ πράγματα είναι συγκεχυμένα.

«31 'Οκτωβρίου 1940 (Πέμπτη) Χθές: Τὸ 'Ελληνικό ζήτημα παραμένει τὸ μέγα θέμα. 'Αλλά μέχρι στιγμῆς δέν υπάρχει καθαρά εικῶν». Τήν επομένη ήμέρα πλέον δέν άμφιβάλλει για τήν αληθῆ κατάστασι στο μέτωπο: «Οἱ 'Ιταλοι πραγματοποιούν πολὺ άσήμαντον πρόοδον είς τήν 'Ελλάδα» και κατόπιν άναφερόμενος στήν 'Ιταλική επίθεσι βάζει τὸ επίθεσι ειρωνικῶς έντὸς είσαγωγικῶν. Λέγει ακόμη (2 Νοεμβρίου 1940) ὅτι ή πρόδοός της είναι άνεπαρκής και ὅτι συνομιλῶν σχετικῶς με τὸν Χίτλερ, ὁ Φύρερ τοῦ εκφράζει τήν άποδοκιμασίαν του για εκείνη τήν εί-

σβολή. Και τὰς ἐπομένους ἡμέρας ἀφιερώνει πάντοτε παρατηρήσεις γιὰ τὴν ἀποτυχία τῆς Ἰταλικῆς ἐστρατείας.

Τὸ 1940 ἐπανεκλέγεται πρόεδρος τῶν ΗΠΑ ὁ Ρούσβελτ, πού εἶναι δεδηλωμένος ἐχθρὸς τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Αὐτὸ ἐνθαρρύνει τοὺς Ἕλληνας καὶ ὁ Γκαϊμπελς σχολιάζει: «8 Νοεμβρίου 1940 (Παρασκευὴ) χθές: ... Αἱ δύο βασικά τους (τῶν Ἕλλνων) ἐλπίδες εἶναι ὁ Ρούσβελτ πού ἐξελέγη μὲ μεγάλη πλειοψηφία καὶ ἡ Ἑλλάς! Μάλιστα ὁ Ρούσβελτ ἡ Ἀμερικὴ δηλαδή, καὶ ἡ Ἑλλάς ἀπετέλουν, τότε, γιὰ τὴν Ἀγγλία τὰς βασικὰς τῆς ἐλπίδας. Ναι ἔτσι ἔβλεπε ὁ Γκαϊμπελς τότε τὴν Ἑλλάδα πρᾶγμα πού σημαίνει ὅτι προεξώφλει τὴν Ἑλληνικὴν νίκην.

«13 Νοεμβρίου 1940 (Τετάρτη) χθές: ... Στὴν Ἑλλάδα ἡ κατάστασις εἶναι τρομακτικὴ. Ὁ Μουσσολίνι δὲν ἔκανε καταλλήλους προετοιμασίας. Τώρα ὑποτίθεται ὅτι ἐργάζονται σὲ σχέδια γιὰ νέα μεγάλη ἐπίθεσι. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνῃ προηγουμένως». Τὴν 15ην Νοεμβρίου κάνει ἐκτενεστάτη ἀνασκόπησι τῆς Ἰταλικῆς ἀποτυχίας γιὰ τὴν ὁποία θεωρεῖ ὑπεύθυνον τὸν Τσιάνο. Ἐπὶ πλέον ἀνησυχεῖ καὶ γιὰ τὰ πετρέλαια τῆς Ρουμανίας, πού ἐξ αἰτίας τῆς Ἰταλικῆς ἤττης κινδυνεύουν ἂν τὸ ἐπιδιώξουν οἱ Ἕλληνοι. Τὴν στρατηγικὴ αὐτὴ δυνατότητα οἱ Ἕλληνοι στρατιωτικοὶ δὲν τὴν ἀντελήφθησαν.

«16 Νοεμβρίου 1940 (Σάββατο) Χθές: ... Οἱ Ἕλληνοι ἀποκρούουν Ἑλληνικὴ ἐπίθεσι στὸ ἀλβανικὸ ἔδαφος. Τὶ ἐξευτελισμὸς καὶ ταπεινώσις!...» Τὰς ἡμέρας πού ἀκολουθοῦν ὁ Γκαϊμπελς δὲν παραλείπει νὰ κατηγορῇ τοὺς Ἕλληνοὺς γιὰ τὸ ὅτι «αἱ ἐξελίξεις στὸ Ἑλληνικὸ μέτωπο εἶναι πολὺ κακαί». (22 Νοε. 1940) καὶ συμπεραίνει ὅτι τὸ βᾶρος τοῦ ἀγῶνος θὰ τὸ φέρουν οἱ Γερμανοί. Ἐν τῷ μεταξὺ φθάνουν στὸ Βερολίνο «περισσότερα νέα γιὰ ὑποχωρήσεις στὸ Ἑλληνικὸ μέτωπο». Εἶναι ἡ περίοδος τῆς δυναμικῆς ἀντεπιθέσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ πού κατέληξε στὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Κορυτσᾶς.

«24 Νοεμβρίου 1940 (Κυριακὴ) Χθές: ... Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς Κορυτσᾶς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνοὺς ἐπέφερε τελεία καταστρεπτικὴ ψυχολογικὴ ἐπίδρασι. Ἐὰν μετατραπῇ σὲ στρατιωτικὴ συμφορὰ ἐξαρ-

τάται ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς. Πιθανῶς ὄχι, ἀλλὰ προκειμένου περὶ Ἰταλῶν ποτὲ δὲν ξέρεις. Οἱ Ἕλληνες εἶναι ἐκτὸς ἑαυτῶν ἀπὸ τὴν χαρὰ γιὰ τὴν νίκη τους. Ὁ Μεταξᾶς ἐξεφώνησε ἓνα πομπῶδη λόγον». Καὶ ἀληθῶς ἡ ὁμιλία τοῦ Μεταξᾶ πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, τὴν ὁποία παραθέτω στὸ βιβλίό μου «Ἰωάννης Μεταξᾶς» (σελ. 187) εἶναι ἓνα μεγαλειῶδες κείμενο πὸν δικαίως ἐντυπωσίασε τὸν Γκαϊμπελς. Τέτοια ἀθάνατα γραπτὰ τὸ δημοκρατικὸ κατεστημένο τὰ κρύβει, ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας καὶ φυσικὰ οἱ νεοέλληνες ἱστορικοὶ ἐπίτηδες τὰ ἀποσιωποῦν. Εὐτυχῶς ὅμως διασώζονται στὰ ξένα βιβλία ἱστορίας, τὰ ὁποία δὲν γράφονται μὲ πῦον.

Ὁ Γκαϊμπελς στὴ συνέχεια παρακολουθεῖ τὸν κατήφορο τῶν Ἰταλῶν: «26 Νοεμβρίου 1940 (Τρίτη) χθές:... Οἱ Ἰταλοὶ δὲν κατορθώνουν νὰ κρατήσουν οὔτε τὰς νέας θέσεις των στὴν Ἀλβανία. Οἱ Ἕλληνες (.....) Οἱ σύμμαχοί μας ἐτράπησαν σὲ φυγὴ καὶ τρέχουν. Ἐνα ἐπονείδιστο θέαμα». Κατόπιν ἀπαριθμεῖ μία πρὸς μίαν τὰς ὑποχωρήσεις τῶν Ἰταλῶν, τὰς ὁποίας γενικῶς χαρακτηρίζει ὡς ἐξευτελιστικὰς καὶ καταλήγει ὅτι οἱ Ἰταλοὶ ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς διεθνούς κοινῆς γνώμης ἔφθασαν στὸ ἔσχατο σημεῖο ταπεινώσεως. Μὲ παρόμοιους κρίσεις φθάνει στὰς «6 Δεκεμβρίου 1940 (Παρασκευὴ) Χθές:... Οἱ Ἕλληνες σπρώχνουν τοὺς Ἰταλοὺς καὶ σὲ περαιτέρω ὑποχωρήσεις. Κολοσσιαία ἀπώλεια τοῦ γοήτρου τοῦ Μουσσολίνι». «7 Δεκεμβρίου 1940 (Σάββατο) Χθές:... Οἱ σύμμαχοί μας ὑποχωροῦν ἀκόμη στὸ Ἑλληνικὸ μέτωπο. Τοὺς λείπουν καὶ αἱ ἐφεδρεῖαι. Τὰ γεγονότα παίρνουν ἀργὰ τὰς διαστάσεις ἐνὸς πολιτικοστρατιωτικοῦ σκανδάλου».

Οἱ Γερμανοὶ δὲν μποροῦν νὰ ὑπομένουν ἄλλο. Ὁ Γκαϊμπελς ἀποκαλύπτει: «10 Δεκεμβρίου 1940 (Τρίτη) Χθές:... Οἱ Ἰταλοὶ συνεχίζουν νὰ ὑποχωροῦν. Αὐτὸ προσβάλλει τὸ γοήτρώ τους, ἀλλὰ ἐπίσης ἐπιδρᾷ ἀρνητικῶς στὴν κατάστασι στὴν Μεσόγειο καὶ στὰ Βαλκάνια. Ὁ Φύρερ εἶναι πολὺ θυμωμένος καὶ δυσαρεστημένος. Εἶχε μία τρίωρο συνάντησι μὲ τὸν Ἀλφιέρι (σημ. ὁ πρεσβευτῆς τῆς Ἰταλίας στὴν Γερμανία) καὶ τοῦ ὠμίλησε καθαρῶς ἐφ' ὄλων τῶν ἀμφιβολιῶν καὶ ἀνησυχιῶν του. Προετίθετο νὰ

δη τὸν Ντοῦτσε καὶ ἐρρυθμίζοντο τὰ τῆς συναντήσεως ἀλλὰ ὁ Μουσσολίνι ἀνεκάλεσε. Εἶπε ὅτι ἦτο πολὺ ἀπησυχολημένος. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν συμπονέσῃ πού δὲν θέλει νὰ βρεθῆ πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸν Φύρερ αὐτῇ τῇ στιγμῇ. Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν μποροῦν νὰ προχωρήσουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ἀπολύει τὸν ἕνα διοικητὴ μετὰ τὸν ἄλλο. Ἐπρεπε νὰ ἐξετέλει τὸν Τσιάνο... Ὅπως δὲ ποτε ἡ Ἑλληνικὴ ὑπόθεσις ἐφθασε τώρα σ' ἕνα σημεῖο, ὅπου κάτι πρέπει νὰ γίνῃ».

Τὴν 5ην Δεκεμβρίου 1940 στὴν σύσκεψι τῆς Ἡγεσίας τῶν Γερμανικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων πού ἔγινε στὴν Καγκελλάρια ὁ Ἀρχιστράτηγος Μπράουχιτς ἐπαρουσίασε στὸν Χίτλερ τὸ σχέδιο «Μαρίτα» πού ἦτο ἡ μελλοντικὴ ἐπίθεσις τῆς Γερμανίας ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Χίτλερ, ὅπως ἀναφέρουν τὰ μεταπολεμικῶς δημοσιευθέντα πρακτικά, ἐθεώρει καθὼς εἶπε: «σκόπιμο τὴν ἐπίθεσι κατὰ τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ ἐκκαθαρισθῇ ὀριστικῶς ἡ ἐκεῖ δημιουργηθεῖσα κατάστασις». Πάντως ὁ Φύρερ ἄφηνε καὶ περιθώρια γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου, διότι καθώρισε ὅτι: «ἂν οἱ Ἕλληνες τερματίσουν μόνοι τὴν σῦρραξι μὲ τοὺς Ἰταλοὺς καὶ ἐξαναγκάσουν τοὺς Ἀγγλοὺς νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡμπορεῖ νὰ ἀχρηστευθῇ τὸ σχέδιο «Μαρίτα», διότι δὲν πρόκειται νὰ κριθῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ θέμα τοῦ ποῖος θὰ ἡγεμονεύσῃ τῆς Εὐρώπης εἰς τὸ μέλλον».

Αἱ ἀπόψεις λοιπὸν τοῦ Χίτλερ ἦσαν σαφεῖς. Ὅσο παρέρχεται ὁ καιρὸς καὶ χειροτερεῖ ἡ κατάστασις, τόσο ὁ Γκαϊμπελς ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ἡ Γερμανία θα ἀναγκασθῇ νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἦδη τὰ γερμανικὰ μεταγωγικὰ ἀεροπλάνα μεταφέρουν στὴν Ἀλβανία ἐφόδια καὶ Ἰταλικὰ στρατεύματα. Τὴν 10ην Δεκεμβρίου 1940 ὁ Γκαϊμπελς συνομιλεῖ γιὰ τὴν ἐστρατεία στὴν Ἑλλάδα μὲ τὸν Στρατηγὸ Ἄλφρεντ Γιόντλ (1890 - 1946), Ἀρχηγὸν τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Βέρμαχτ, πού οἱ σύμμαχοι κατεδίκασαν σὲ θάνατο στὴν «δίκη» τῆς Νυρεμβέργης καὶ ἀπηγχόνισαν. Ὁ Γιόντλ ἀπαισιοδοξεῖ γιὰ τὴν ἔκβασι τοῦ πολέμου ἀπὸ πλευρᾶς Ἰταλίας. Ἄρα μοιραίως θὰ ἐπέμβῃ ἡ Γερμανία. Αὐτὰ βεβαίως τὰ διαισθάνεται καὶ ὁ Γερμανικὸς

λαός, ό όποίος άντιπαθει τούς Ίταλούς, όπως διαπιστώνει και ό Γκαϊμπελς: «12 Δεκεμβρίου 1940 (Πέμπτη) Χθές:... ή λαϊκή στάσις στην Γερμανία άπέναντι στη Ρώμη είναι πολύ κακή...».

Ή έπιθυμία των Ίταλών να έπέμβουν οι Γερμανοί είναι πλέον όφθαλμοφανής: «14 Δεκεμβρίου 1940 (Σάββατο) Χθές:... Ή Ίταλία έλπίζει στην έπέμβασι της Γερμανικής Βέρμαχτ και στο τέλος δέν θα έχωμεν πιθανώς άλλη δυνατότητα έκλογής». Περαιτέρω ό Γκαϊμπελς λαμβάνει συνεχώς νέα του μετώπου π.χ. «15 Δεκεμβρίου 1940 (Κυριακή) Χθές:... στο άλβανικό μέτωπο, όπου οι Έλληνες επιτίθενται άδυσωπήτως και με μαζικάς δυνάμεις. Οι σύμμαχοί μας, μάς έγιναν βραχνάς. Τι θα προκύψει άπ' όλα αυτά;».

Έκείνη την έποχή στην Ελλάδα γίνεται μία προσπάθεια έκμεταλλεύσεως των φιλικών αισθημάτων των Γερμανών, ώστε να σταματήσει ό πόλεμος. Έχομεν κάθε λόγο να συνάψωμεν ειρήνη και να μείνουν τα πράγματα ως έχουν. Ό Γκαϊμπελς καταλαβαίνει τον λόγο των φιλογερμανικών έκδηλώσεων. Γράφει: «19 Δεκεμβρίου 1940 (Πέμπτη) Χθές:... αισθήματα στην Ελλάδα: ύπερβολικώς ύπέρ των Γερμανών. Άλλά αυτό είναι καθαρώς τακτική».

Οί Γερμανοί πρην άναλάβουν οι ίδιοι δράσι συμπαρίστανται ύλικώς στους Ίταλούς και κυρίως στας μεταφοράς. Ό Γκαϊμπελς σημειώνει: (20 Δεκεμβρίου 1940) ότι: «μεταφέρουν άεροπορικώς 1.000 Ίταλούς την ήμέρα στην Άλβανία και άπό την 1ην Ίανουαρίου ή έπιθεσί μας θα άρχιση να κινήται. Τότε οι Έλληνες θα αισθανθούν τó τσίμπημα. Ίσως προτιμήσουν να μη άντισταθούν. Έν πάση περιπτώσει συντόμως δέν θα ύπάρξουν νικηφόροι έορτασμοί... Ό κίνδυνος στην Άλβανία δέν είναι πλέον άμεσος. Και συντόμως θα δείξωμεν εκεί τó πρόσωπόν μας».

Φαίνεται συνεπώς ότι ύπηρχε κάποιο σχέδιο βοήθειάς της Ίταλίας στην Άλβανία, πού ήρχιζε να εφαρμόζεται και θα ώλοκληρουτό άνεξαρτήτως άπό τó σχέδιο «Μαρίτα» τó όποιον έβασίζετο μόνο σέ γερμανικάς δυνάμεις. Έάν τελικώς έφηρμόσθη τó σχέδιο «Μαρίτα» τούτο ώφείλετο στην άποτυχία της Ίταλι-

κῆς ἐπιθέσεως τῆς ἀνοίξεως, στὴν ἀπόβασι τῶν Ἑγγλων στὴν Ἑλλάδα καὶ στὰ γεγονότα τῆς Γιουγκοσλαβίας.

Τὴν 25ην Μαρτίου 1941 ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Γιουγκοσλαβίας Τσβέτκοβιτς ὑπέγραψε μετὰ τῶν Γερμανῶν σύμφωνον προσχωρήσεως στὸν «Ἄξονα». Τὴν νύκτα ὁμοῦς τῆς 26ης Μαρτίου ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Γιουγκοσλαβικῆς Ἀεροπορίας Σίμοβιτς ἐπαναστατεῖ, ἀνατρέπει τὴν νόμιμον κυβέρνησιν, ἐξορίζει τὸν Ἀντιβασιλέα Παῦλον, ἀνακηρύσσει ὡς βασιλέα τὸν ἀνήλικον Πέτρον καὶ τάσσεται ὑπὲρ τῶν Ἑγγλων καὶ κατὰ τῶν Γερμανῶν. Ἡ ἐπανάστασις αὐτὴ πὺ ὠργανώθη ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας (Ἰντέλιτζενς Σέρβις) προεκάλεσε τὴν ὀργὴν τοῦ Χίτλερ, ὁ ὁποῖος διέταξε τὴν καταστροφὴν τοῦ Γιουγκοσλαβικοῦ Κράτους, ὅπως καὶ ἔγινε.

Ὅλα αὐτὰ εἶχαν σὰν συνέπεια τὴν γερμανικὴ ἐπίδρομὴ στὴν βαλκανικὴν χερσόνησον.

Σὲ μία ἀπὸ τὰς πολλὰς προσωπικὰς συνομιλίας κατὰ τὰς ὁποίας ὁ Χίτλερ καὶ ὁ Γκαϊμπελς ἀντήλλασον γνώμας ὁ Φύρερ ὑποστηρίζει ὅτι: «τὸ κάθε τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν σωστὴ ἀρχή» κατόπιν ἐπικρίνει τὴν Ἰταλίαν διότι: «ὁποῦδήποτε ἐπολέμησε ἔκανε κακὴ ἀρχή». Ὁ ἴδιος ἀναφερόμενος στὸ ἀλβανικὸ μέτωπο ὁμιλεῖ γιὰ: «ἀσύγκριτο ἐρασιτεχνισμό» καὶ ὁ Γκαϊμπελς σημειώνει τὰ λόγια τοῦ Χίτλερ ὡς ἐξῆς: «22 Δεκεμβρίου 1940 (Κυριακὴ) Χθές:... Ὁ Φύρερ ὁμιλεῖ μὲ σκληρὰς λέξεις ἐπὶ τοῦ θέματος. Οἱ Ἰταλοὶ συνέτριψαν ὀλόκληρο τὸ στρατιωτικὸ γόητρο τοῦ Ἄξονος. Νὰ γιὰ τὰ βαλκανικὰ κράτη εἶναι ἰσχυρογνώμονα. Οἱ Ἰταλοὶ πρὶν ἀπὸ ὅλα εἶναι ρομαντικὴ φυλὴ. Τώρα θὰ ἐπιτεθοῦμε ἐμεῖς. Ὅχι γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσωμεν, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐκδιώξωμεν τοὺς Ἑγγλους πὺ τῶρα ἐγκατεστάθησαν στὴν Κρήτη. Πρέπει νὰ ἐκβληθοῦν ἀπὸ ἐκεῖ. Ὁ Φύρερ θὰ προετίμα νὰ ἔβλεπε τὴν εἰρήνην μεταξὺ Ρώμης καὶ Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ δυσκόλως μπορεῖ νὰ τοὺς τὸ πῆ. Ὁ Μουσσολίνι εἶναι τώρα σταθερῶς κολλημένος σ' αὐτὴ τὴν περιπλοκὴ... Ἄν εἶχε μόνον καταλάβῃ τὴν Κρήτη ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὅπως ὁ Φύρερ τὸν συνεβούλευε νὰ πράξῃ. Ἀλλὰ ἡ Ρώμη εἶναι (...) Ὁ Φύρερ συντάσσει μία λεπτομερῆ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Μουσσολίνι περι-

γράφων τὴν κατάστασιν ὅπως αὐτὸς τὴν βλέπει».

Αἱ προαναφερθεῖσαι σκέψεις τοῦ Χίτλερ, ταυτίζονται ἀπολύτως μὲ τὰς σκέψεις τοῦ Τσῳρτσιλ, ὁ ὁποῖος στὰ «'Απομνημονεύματά» του (ἑλλ. ἔκδ. τόμος Β, βιβλίον Β, σελ. 199), γράφει: «'Η θαυμαστὴ Ἑλληνικὴ ἀντίστασις συνετέλεσε πολὺ στὸ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὰς ἄλλας βαλκανικὰς χώρας καὶ τὸ γόητρο τοῦ Μουσσολίνι ἐμειώθη ἀφαντάστως». Διὰ τὴν σημασίαν δὲ τῆς Κρήτης ὁ Τσῳρτσιλ ἀφιερώνει ὀλόκληρο κεφάλαιο, ὅπου ἐκθέτει καὶ τὰ ἀγγλικὰ σχέδια καταλήψεως καὶ ὀργανώσεως τῆς νήσου.

Τὰς ἡμέρας πού ἀκολουθοῦν ὁ Γκαϊμπελς λέγει, ὅτι δὲν σημειοῦνται ἀξιόλογοι ἐξελίξεις στὴν Ἀλβανία. Καὶ ἔτσι εἰσέρχομεθα στὸ 1941, ὁπότε τὸ μέτωπο ἐσταθεροποιήθη προσωρινῶς. Ἀπὸ μυστικὰς ἀναφορὰς ὁ Γκαϊμπελς πληροφορεῖται γιὰ τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἰταλίας: «12 Φεβρουαρίου 1941 (Τετάρτη) Χθές... ἀναφορὰ ἀπὸ Ἰταλία: πολὺ ἀπαισιόδοξος. Διαφθορὰ καὶ περισσοτέρα διαφθορὰ. Ἰδιαιτέρως στὸ περιβάλλον τοῦ Τσιάνο. Καὶ ἠττοπάθεια στοὺς κύκλους πού ἐπηρεάζουν» καὶ τὴν ἐπομένη σχολιάζει: «σοβαρὰ μάχη στὴν Ἀλβανία... Ἀναφοραὶ ἀπὸ Ἰταλία μνημονεύουν βαθυτάτη ἠττοπάθειαν. Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὁ Φύρερ εἶναι ἡ μοναδικὴ τους ἐλπίς. Ὁ Τσιάνο ἐξώφλησε ἀπολύτως καὶ ἡ δημοτικότης τοῦ Ντοῦτσε πλησιάζει στὸ μηδέν. Προστιθέμενα σ' αὐτὸ εἶναι ἡ ἀποδιοργάνωσις, ἡ διαφθορὰ, ἐν συντομίᾳ ἓνα κράτος στὸ χεῖλος τοῦ χάους. Ὁφείλομεν συντόμως νὰ κινηθῶμεν, ἀλλοιῶς ἡ Ἰταλία θὰ καταρρεύσῃ στὴν ἀνυπαρξίαν».

Ὁ Γκαϊμπελς ἐλάμβανε προσωπικὰς ἀναφορὰς ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους τῆς Γερμανικῆς S.D. (Υπηρεσίας Ἀσφαλείας) ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Στρατιωτικὸν Ἀκόλουθον τῆς Γερμανικῆς Πρεσβείας στὴν Ρώμη, Στρατηγὸ Ἐννο Ρίντελεν, ὁ ὁποῖος μάλιστα παρ' ὀλίγον νὰ συλληφθῆ αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας στὴν Κλεισούρα, ὅπου εἶχε μεταβῆ γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ ἔκθεσι γιὰ τὴν κατάστασιν τοῦ μετώπου.

Καὶ πράγματι οἱ ἄτυχοι οἱ Γερμανοὶ ἀναγκάζονται γιὰ νὰ σώσουν τοὺς «συμμάχους» των Ἰταλοὺς νὰ ἀγωνισθοῦν σὲ πολεμικὰ μέτωπα πού ἡ Ἰταλικὴ πλεονεξία δίχως στρατηγικὸ

λόγο είχε ανοίξει. «22 Φεβρουαρίου 1941 (Σάββατο) Χθές:... 'Ο Στρατηγός Ρόμμελ έφθασε στην Τρίπολι. 'Ο Μουσσολίνι του παρεχώρησε πλήρεις εξουσίας. Μαζί με τρεις μεραρχίας αρμάτων. Σκοπός του είναι ή ανακατάληψις της Βεγγάζης. Έξ αιτίας της αεροπορικής βάσεως. 'Ο Γκρατσιάνι απηλλάγη πλέον από την διοίκησι και έτσι κάποιο είδος τάξεως αποκατεστάθη εκεί. Άγριος πόλεμος χαρακωμάτων στην Άλβανία».

Έκλεκτά γερμανικά στρατεύματα θα πολεμήσουν στην Άφρική και θα χαθούν εκεί. Ένω άργότερον άλλα πάλιν εκλεκτά στρατεύματα θα έμπλακούν στην Ελλάδα όπου θα καταστραφή τὸ μέγιστο μέρος τῶν Γερμανῶν ἀλεξιπτωτιστῶν, ένῶ ή Βέρμαχτ θα ύφίσταται μία συνεχή άπασχόλησι κατά την διάρκεια τῆς κατοχῆς τῆς Ελλάδος. Καί ὅλα αὐτὰ γιατί; διότι ή 'Ιταλία ήθελε νά ἀναστήσῃ τήν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν.

Άρχὰς Μαρτίου ή Βουλγαρία προσχωρεῖ στὸν Ἄξονα. Στὴν Βιέννη ύπογράφεται ή συμμαχία, παρὰ τὰς ἀπειλὰς τῆς Ἄγγλίας νά κηρύξῃ τὸν πόλεμο κατά τῆς Βουλγαρίας. Μυστικῶς οἱ Γερμανοὶ στέλνουν στρατὸ στὴ Βουλγαρία πού θα τὴν χρησιμοποιοῦσιν ὡς ὄρμητῆριο ἐναντίον τῆς Ελλάδος. Τὴν μυστικὴ εἴσοδο τῶν Γερμανῶν στὴν Βουλγαρία φανερώνουν οἱ Ἴταλοὶ οἱ ὁποῖο δημοσιεύουν ἄρθρα στὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα «Λαὸς Ἰταλίας», ὅπου ἀναγγέλουν τὴν ἄφιξι τῶν γερμανικῶν μεραρχιῶν στὴν Βουλγαρία. Τὴν ἐνέργεια αὐτὴ ὁ Γκαϊμπελς ἀποκαλεῖ (3 Μαρτίου 1941) «προβοκατόρικη διαρροή» καὶ καθυβρίζει τοὺς Ἴταλοὺς. Ἡ Γερμανικὴ κυβέρνησις μάλιστα ἀπαιτεῖ νά διωχθῶν ἐπὶ προδοσίᾳ οἱ συντάκται τῶν δημοσιευμάτων καὶ καταβάλλει κάθε προσπάθεια, ὥστε νά πείσουν τὸν κόσμον ὅτι οἱ Γερμανοὶ δὲν εἰσῆλθον στὰ βουλγαρικὰ ἐδάφη.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Βουλγαρίας Φίλωφ ἀνακοινώνει στὸ Βουλγαρικὸ κοινοβούλιο τὴν βάσι τῆς συμφωνίας μετὸ Γ' Ράιχ. «Μεγάλαι ἐορταστικαὶ ἐκδηλώσεις στὴ Σόφια» σημειώνει ὁ Γκαϊμπελς καὶ παρακάτω «ὁ βουλγαρικὸς λαὸς ὑποδέχεται τοὺς στρατιῶτας μας μετὸ πολὺ φιλικὸ τρόπο». Διότι ἀσφαλῶς γνωρίζουν ὅτι θα ἀκολουθήσουν τοὺς Γερμανοὺς ὅταν

αυτοί υποτάξουν την Ελλάδα και θα κατασφάξουν για μία ακόμη φορά τον Έλληνικό λαό της Μακεδονίας και Θράκης. Έχουν επίσης την έλπιδα ότι ο Χίτλερ θα τους επιτρέψει να προσαρτήσουν στην Βουλγαρία την βόρειον Ελλάδα.

Είναι προφανές ότι μετά τας άλλοεπαλλήλους νίκας των Ελλήνων έσπασε το ήθικόν των Ιταλών. Αρχάς Μαρτίου 1941 διάφοροι παράγοντες στην Ιταλία που άγνοούν τας γερμανικάς αποφάσεις προλειαίνουν ψυχολογικώς το έδαφος για την σύναψη κάποιας ειρήνης. Ο Γκαϊμπελς τὸ πληροφορεῖται: «6 Μαρτίου 1941 (Πέμπτη) Χθές:... Στη Ρώμη σαλιαρίζουν ήδη για ειρήνη με την Ελλάδα. Ο Ιταλικὸς Τύπος δεικνύει μεγάλη έλλειψη πειθαρχίας, ιδιαιτέρως σχετικῶς με την Βουλγαρία. Θα τὸ ανταποδώσωμεν στους Ιταλοὺς με τὸ δικό τους νόμισμα. Δὲν ἔχουν αντίληψη ἀφοσιώσεως» καὶ τὴν ἐπομένη: «Ἔντονοι εἰκασίαι στὸ Λονδίνο. Ἐκδίδουν αἰσιοδόξους δηλώσεις για τὰς διαπραγματεύσεις με τοὺς Ἑλληνας. Αἱ ἀναφοραὶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα φαίνονται σημαντικῶς περισσότερον ἐπιφυλακτικαί. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς μεταστροφῆς τοῦ ρεύματος».

Γιὰ ἐκείνη τὴν περίοδο δὲν διαθέτομεν μέχρι τώρα στοιχεῖα, ἴσως ἡ δημοσίευσις τίποτε μυστικῶν ἀρχείων μᾶς ἀποκαλύψει τί συνέβαινε τότε. Ἐὰν βεβαίως ἔζη ὁ πρωθυπουργὸς Κορυζῆς ἀσφαλῶς θα διεφώτιζε τὴν κατάστασιν. Ὡστόσο ὅλα φαίνεται ὅτι ἐτελείωσαν στὰς 10 Μαρτίου 1941 ἀφοῦ ὁ Γκαϊμπελς σημειώνει: «Ἡ Ἰταλία ἐπιθυμεῖ νὰ ἀρχίσῃ στὴν Ἀλβανία ἐπίθεσιν τώρα. Ἐν τάξει, θα περιμένωμεν ὀλίγον».

Ἐν τούτοις οἱ Ἕλληνες προσπαθοῦν νὰ ἐπιτύχουν μίαν μεσολάβησιν τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ πλέον εἶναι ἀργά. Οἱ Γερμανοί, εἶχαν ἀρχικῶς ἀποφασίσει νὰ ἐπέμβουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον, διότι ἐφοβοῦντο, ἐκ τῆς παρουσίας Ἀγγλικῶν στρατευμάτων στὴν Ελλάδα καὶ διότι βασιμῶς ἀνησυχούν μήπως οἱ Ἄγγλοι προλάβουν καὶ ἀνοίξουν νέο μέτωπο στὰ Βαλκάνια, κατὰ τὸ προηγούμενον τοῦ Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Ἔτσι οἱ διπλωματικαὶ μας ἐνέργειαι εἶναι μάταιαι. Σχετικῶς ὁ Ἄγγελος Τερζάκης ἀναφέρει στὸ βιβλίον του «Ἑλληνικὴ Ἐποποιῖα 1940 -

1941» (Αθ. 1964, σελ. 190) ότι: «Στις 15 Μαρτίου ο ύπουργός Γ. Μερκούρης σέ ειδική συνομιλία του με τὸ Γερμανὸ στρατιωτικὸ ἀκόλουθο εἶχε πεί ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση θὰ δεχόταν μεσολάβηση γιὰ τὸν τερματισμὸ τοῦ πολέμου στὴν Ἀλβανία... Ὁ Ρίμπεντροπ ὕστερα ἀπὸ σκέψη εἶχε προτιμήσει ν' ἀφήσει ἀναπάντητο αὐτὸ τὸ διάβημα». Ὁ ἴδιος ἐπίσης συγγραφεὺς ἀναφέρει καὶ τὰ ἄκαιρα διαβήματα τοῦ Ἑλλήνος πρεσβευτοῦ στὸ Βερολῖνον Ρ. Ραγκαβῆ πρὸς τὸν ναύαρχον Φὸν Κανάρη καὶ τὸν ὑφυπουργὸν ἐξωτερικῶν Φὸν Βαϊτσαϊκερ. Ὁ τελευταῖος μάλιστα ἐξεκαθάρισε τὸ ζήτημα εἰπὼν ὅτι ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις διέπραξε τὸ «ἀποφασιστικὸ σφάλμα νὰ ἀποδεχθῆ τὴν βρεταννικὴν στρατιωτικὴν βοήθειαν».

Ἡ περίφημος ἐαρινὴ ἐπίθεσις τελικῶς θὰ ἀποτύχη. Καμμία δύναμις πιά δὲν θὰ κρατήσῃ τοὺς Γερμανοὺς νὰ ὑλοποιήσουν τὰ στρατιωτικὰ τους σχέδια πού με σχολαστικὴ ἀκρίβεια ἔχουν ἐπιμελῶς προετοιμάσει. Ἡ Ἑλλὰς γνωρίζει τὴν ἐπερχομένη θύελλα καὶ ὁ ἡρωϊκὸς Κορυζῆς πρόκειται νὰ ἀντιτάξῃ τὸ νέο ΟΧΙ. Προκαταβολικῶς σέ ἐπίσημον ἀνακοίνωσίν του δηλώνει ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν σκοπεύει νὰ ὑποκύψῃ, θὰ πολεμήσῃ! Ὁ Γκαϊμπελς σημειώνει: «21 Μαρτίου 1941 (Παρασκευὴ) Χθές:... Ἡ Ἑλλὰς καυχᾶται τῶρα ὅτι θὰ ἀντισταθῆ. Πόσο θὰ διαρκέσῃ αὐτό;» Αἱ ἡμέραι πλησιάζουν. Ἡ ἀπόφασις πού καθορίζει τὴν ἡμερομηνία ἐπιθέσεως ἔχει ληφθῆ: «29 Μαρτίου 1941 (Σάββατο) Χθές:... Ἡ ἐπὶ μακρὸν προπαρασκευασθεῖσα ἐπιχείρησις κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἀναμένεται νὰ ἀρχίσῃ τὴν 7ην Ἀπριλίου... Θὰ προχωρήσωμεν πρὸς Θεσσαλονίκην κ.τ.λ.».

Σ' αὐτὴ τὴν ἡμερομηνία εὐρίσκεται καὶ ἡ πρώτη ἐγγραφὴ γιὰ τὴν μελετουμένη ἐπίθεσι κατὰ τῆς Ρωσίας. Συγκεκριμένως ὁ Γκαϊμπελς γράφει: «Τὸ μέγα σχέδιο ἔρχεται μετὰ: ἐναντίον Ρ. Εἶναι πολὺ προσεκτικῶς παρηλλαγμένο καὶ ἐλάχιστοι γνωρίζουν περὶ αὐτοῦ. Θ' ἀρχίσῃ με ἐκτεταμέναις μετακινήσεισι στρατευμάτων στὴ Δύσι. Θὰ περισπᾶσωμεν τὰς ὑποψίας σ' ὅλας τὰς θέσεις, ὅπουδῆποτε ἀλλοῦ, ἐκτὸς τῆς Ἀνατολῆς. Μία ψευδὴς εἰσβολὴ στὴν Ἀγγλία προετοιμάζεται κ.λπ.» Ἔτσι λοιπὸν ἀποδεικνύεται

ὅτι πράγματι οἱ Γερμανοὶ οὐδέποτε ἐσκέφθησαν σοβαρῶς νὰ εἰσβάλλουν στὴν Ἀγγλία, ἀπλῶς προετοίμαζον μίαν δῆθεν εἰσβολὴ γιὰ νὰ παραπλανήσουν τοὺς Ρώσους ὅπως καὶ συνέβη. Αἱ Ρωσικαὶ μυστικαὶ ὑπηρεσίαι ἐπληροφοροῦντο γιὰ τὴν προπαρασκευὴ τῆς εἰσβολῆς στὴν Ἀγγλία καὶ ἐφυσύχαζον. Ἀκόμη καὶ τῶρα διάφοροι ἱστορικοὶ πιστεύουν, ὅτι ὁ Χίτλερ ἐπειδὴ δὲν κατῴρθωσε νὰ κυριαρχήσῃ στὸν ἐναέριον χῶρον τῆς Ἀγγλίας ἐματαιώσῃ τὴν εἰσβολή. Ἡ ἀλήθεια ὁμως εἶναι ὅτι τὰ σχέδια εἰσβολῆς καὶ τὰ γυμνάσια γιὰ εἰσβολὴ πού οἱ Γερμανοὶ ἔκαναν ἦσαν τεχνάσματα, γιὰ νὰ ἀποκοιμίσουν τοὺς σοβιετικούς, οἱ ὁποῖοι ἠσθάνοντο ἀσφαλεῖς ὅσο ἔβλεπαν τοὺς Γερμανοὺς νὰ προετοιμάζωνται γιὰ ἀπόβασιν στὴν Ἀγγλία.

Πάσῃ θυσίᾳ τὸ Γερμανικὸν Ἐπιτελεῖον ἤθελε νὰ ἐξασφαλίσῃ ὑπὲρ τῶν Γερμανικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τὸν παράγοντα τοῦ αἰφνιδιασμοῦ. Ὅπως καὶ ἀλλοῦ στὸ ἡμερολόγιον συμπεραίνει ὁ Γκαϊμπελς ὅτι μόλις ἠττάτο ἡ Ρωσία τὶ θὰ ἤλπιζαν οἱ Ἄγγλοι; ἢ θὰ ὑπεχρεοῦντο νὰ ζοῦν μεμονωμένοι στὴν νῆσο ἢ θὰ συνθηκολογήσουν μὲ τὴν Γερμανίαν. Ἐξ ἄλλου συμπληρώνει ὁ Γκαϊμπελς μία ἐπίθεσις κατὰ τῆς Ἀγγλίας θὰ ἀπεδυνάμωνε τὴν Γερμανία καὶ ἡ Εὐρώπη θὰ εὐρίσκετο στὸ ἔλεος τῶν Ρώσων, πού ἀμέτοχοι στὸν μακροχρόνιον πόλεμον θὰ ἦσαν πανίσχυροὶ καὶ εὐκόλως θὰ ἐπέξετεινοντο στὸν Εὐρωπαϊκὸ χῶρον.

Ἀξιοσημείωτον εἶναι ἐπίσης ὅτι «τὸ μέγα σχέδιον ἐναντίον Ρ» ἔρχεται μετὰ τὴν κατάληξιν τῆς Ἑλλάδος. Ἄρα ἀπὸ σπουδαία πηγὴ ἔχομεν τὴν βεβαίαν πληροφορίαν γιὰ τὴν συμβολὴ τῆς Ἑλλάδος στὴν καθυστέρησιν τῆς γερμανικῆς ἐπιθέσεως κατὰ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως. Ἡ καθυστέρησις αὕτη κατέστη πολὺτιμος διὰ τοὺς Ρώσους, οἱ ὁποῖοι εὐγνωμονοῦντες τὴν Ἑλλάδα τὴν αἵματοκύλισαν μὲ τὸν τριετῆ συμμοριτοπόλεμον.

Ὅταν ὁ Χίτλερ ἐξέδωσε τὴν 18ην Δεκεμβρίου 1940 τὴν ὑπ' ἀριθ. 21 ὁδηγίαν γιὰ τὴν ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Ρωσίας (σχέδιον Βαρβαρόσσα) στὸ προοίμιόν της καθώριζε, ὅτι ὄλαι αἱ προετοιμασίαι πρέπει νὰ ὀλοκληρωθοῦν μέχρι τὴν 15ην Μαΐου 1941. Ἄρα ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς Ρωσίας προεβλέπετο νὰ ἐξαπολυ-

θῆ ἐντὸς τοῦ Μαΐου, ἐὰν φυσικὰ δὲν ἐμεσολάβη ἡ ἐμπλοκὴ τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ στὴν Ἑλλάδα. Προφανῶς ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιθέσεως τῶν Γερμανῶν στὴν Πατρίδα μας καθυστέρησε ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἡ ὁποία ἄρχισε τὴν 22αν Ἰουνίου 1941, ὅπως καὶ τὴν 22αν Ἰουνίου 1812 εἶχε ἀρχίσει ἡ ἐκστρατεία τοῦ Μ. Ναπολέοντος, ὁ ὁποῖος ὅμως κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ στὴν Μόσχαν τὴν 13ην Σεπτεμβρίου.

Ὁ Γκαϊμπελς πού θαυμάζει τὴν πολεμικὴν ἀξίαν τοῦ Ἑλληνοῦ (ἐκείνης τῆς ἐποχῆς), προετοιμάζει ἀνάλογο διαφωτιστικὸ ὕλικόν, ὥστε, οἱ Γερμανοὶ νὰ ἔχουν τὴν πραγματικὴν εἰκόνα ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα. Οἱ Γερμανοὶ πρέπει νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἡ «ἐκστρατεία δὲν εἶναι πίκ-νίκ» (1η Ἀπρ. 1941). Τὴν 3ην Ἀπριλίου 1941 (Πέμπτη) γράφει: «Αἱ ἐπιχειρήσεις ἐναντίον Γιουγκοσλαβίας καὶ Ἑλλάδος θὰ ἀναληφθοῦν ταυτοχρόνως καὶ ὄχι διαδοχικῶς. Αὐτὸ εἶναι σοβαρὸ πλεονέκτημα. Ὁ Φύρερ τὸ διέταξε. Ἡ ἡμερομηνία δὲν καθωρίσθη ἀκόμη. Μπορεῖ νὰ ναι ὀποιαδήποτε ἡμέρα...». Τὴν 4ην καὶ 5ην Ἀπριλίου ὁ Γκαϊμπελς σημειώνει διὰ τὴν «ἀπερίγραπτον κατάστασιν τῶν δρόμων ἐκεῖ κάτω» καὶ προσδιορίζει ὡς ἄμεσο στόχο τῶν γερμανικῶν δυνάμεων «τὴν ὅσο τὸ δυνατόν ταχύτερα ἄφιξι στὴν Θεσσαλονίκη».

Ἡ ὥρα πλησιάζει. «Ὁ Ἀπριλίου 1941 (Κυριακὴ) Χθές:... εἴμεθα ἀπολύτως ἔτοιμοι... Ἡ τακτικὴ μας ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἑλλάδα εἶναι δικαίως συγκρατημένη. Ὁ Φύρερ ὑπηγόρευσε δύο ἐκκλήσεις, πρὸς τὸν Γερμανικὸ λαὸ καὶ πρὸς τοὺς στρατιώτας τοῦ Νοτιοανατολικοῦ μετώπου. Τὰς ἐπανεξετάζω σὲ συνεργασία μαζί του. Πρόκειται νὰ τὰς διαβάσω στὸ ραδιόφωνο στὰς 6 τὸ πρωῖ».

Τὰ γεγονότα ἐξελίσσονται ραγδαίως. Ἴδου πῶς τὰ εἶδε ὁ Γκαϊμπελς:

«7 Ἀπριλίου 1941 (Δευτέρα) Χθές:... Ἦρξισε ἡ ἐπίθεσις συμφῶνως πρὸς τὸ σχέδιον... Ἡ Ἑλλὰς διακηρύσσει ὅτι θὰ ἀντισταθῇ... Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Ἕλληνας θὰ κρατήσωμεν μία εὐγενῆ, προσεκτικὴ γραμμὴ. Μέχρις ὅτου γίνουν αὐθάδεις... Ἀνακοίνωσι στὴν Ἀθήνα ἐμπεριέχουσα στοιχειοθέτησι γιὰ τὴν στρατιωτικὴν μας δράσι».

Ἡ ἀνακοίνωσις τὴν ὁποίαν ὁ Γερμανὸς πρεσβευτὴς στὴν Ἑλλάδα πρῆξιψ Ἐρμπαχ ἐπέδωκε στὸν πρωθυπουργὸ Κορυζῆ, δὲν περιεῖχε κήρυξι πολέμου! Οὔτε διέκοπταν τὰς διπλωματικὰς σχέσεις μαζί μας. Οὔτε ἐζήτουν παραχώρησι ἐδαφῶν κ.λπ., ὅπως οἱ Ἴταλοί, ἀλλὰ ἐγνωστοποιοῦν στὴν Ἑλληνικὴ κυβέρνησιν ὅτι: «Τὰ Γερμανικὰ στρατεύματα δὲν ἔρχονται ὡς ἐχθροὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὅτι εἶναι μακρὰν τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ ἢ πρόθεσις ὅπως πολεμήσῃ καὶ καταστρέψῃ καθ' ἑαυτὸν τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. Τὸ κτύπημα ὅπερ ἡ Γερμανία εἶναι ἠναγκασμένη νὰ καταφέρῃ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους, προορίζεται διὰ τὴν Ἀγγλίαν...» καὶ κατέληγαν στὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ἡ Γερμανία τὸ μόνο πού ἤθελε ἦτο νὰ «ἐκδιώξῃ ταχέως τοὺς παρεισάκτους Ἄγγλους ἐξ Ἑλλάδος».

«8 Ἀπριλίου 1941 (Τρίτη) χθές: ...προχωροῦμε ἀργῶς στὴν Ἑλλάδα... Οἱ Ἕλληνες εἶναι γενναῖοι μαχηταί... Οἱ Ἕλληνες ἐκμεταλλεύονται τὸ ιδεῶδες ἀμυντικὸ ἐδαφος καλῶς... Τὰ καταληφθέντα χαρακώματα εἶναι γεμάτα μὲ πτώματα... Μὲ τὸν Φύρερ. Καὶ αὐτὸς θαυμάζει ἰδιαιτέρως τὸ θάρρος τῶν Ἑλλήνων. Ἴσως ὑπάρχει ἀκόμη ἓνα ἶχνος τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς καταγωγῆς σ' αὐτούς. Ὁ Φύρερ ἀπαγορεύει τὸν βομβαρδισμό τῶν Ἀθηνῶν. Αὐτὸ εἶναι δίκαιον καὶ εὐγενὲς ἐκ μέρους του. Ἡ Ρώμη καὶ αἱ Ἀθῆναι εἶναι αἱ Μέκκαι του. Λυπᾶται βαθέως πού ἠναγκάσθη νὰ πολεμήσῃ τοὺς Ἕλληνας. Ἐὰν οἱ Ἄγγλοι δὲν εἶχαν ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ δὲν θὰ ἐβοήθει ποτὲ τοὺς Ἴταλοὺς. Ἐπρόκειτο γιὰ ὑπόθεσί τους καὶ ὤφειλαν νὰ τὴν διευθέτουν μοναχοὶ τους».

«9 Ἀπριλίου 1941 (Τετάρτη) χθές: ...Οἱ Ἕλληνες ἐνισχύουν τὴν διασπασθεῖσαν γραμμὴν. Δρόμος πρὸς Θεσσαλονίκην ἀνοικτός. Οἱ Ἕλληνες ἀγωνίζονται πολὺ γενναίως. Ἀπαγορεύω στὸν τύπο νὰ τοὺς δυσφημήσῃ... Μὲ τὸν Φύρερ... Θαυμάζει τὴν γενναίότητα τῶν Ἑλλήνων. Θλίβεται πού ὑπεχρεώθη νὰ τοὺς πολεμήσῃ».

«10 Ἀπριλίου 1941 (Πέμπτη) χθές: ...Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς τῆς Μακεδονίας παραδίδεται μετὰ ἀπὸ πεισματώδη ἄμυνα. Διάσπασις τῆς γραμμῆς Μεταξᾶ τελείως ἐπιτυχής. Ἐνα ἀφάνταστο

κατόρθωμα. Τι υπέροχο στρατό έχουμε... 'Ο Φύρερ είναι έξαγριωμένος με τους Σέρβους, ενώ σέβεται και πιθανώς υποφέρει για τους Έλληνες. 'Ως λαός δὲν ἤξιζε νὰ υποφέρει τόσο... Τίποτε δὲν μπορεί νὰ γίνη πρὸς βοήθειαν τῶν Ἑλλήνων, ὅπως ἤδη καὶ τὸ Λονδίνο ἀναγνωρίζει».

«15 Ἀπριλίου 1941 (Τρίτη) Χθές: ...κατελάβαμε τὴν Ἑδεσσα. Αἱ γερμανικαὶ δυνάμεις στὴν Ἑλλάδα ἀλλάζουν τὴν κατεύθυνσιν τῆς προχωρήσεώς των. Ὅλα πλήρως συμφώνως πρὸς τὸ σχέδιον... Οἱ Ἄγγλοι ἐπιβιβάζονται πλέον γιὰ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Ἑλλάδα. Τὸ κρίμα ἤθέλαμεν τόσο πολὺ νὰ τοὺς ἐδίναμε μία δόσιν ἀπὸ τὸ φάρμακό μας...».

«16 Ἀπριλίου (Πέμπτη) Χθές: ...Μυστικοὶ ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ λειτουργοῦν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος. Κρίμα ποὺ ἐκεῖ σ' ὀλόκληρο τὴν χώρα ὑπάρχουν μόνον 37.000 ραδιόφωνα. Ἀλλὰ σὲ παρομοίους ὥρας αἱ φῆμαι μεταδίδονται ὅπως ἡ φωτιά».

«18 Ἀπριλίου 1941 (Παρασκευή) Χθές: ...Στὴν Ἑλλάδα ἐξαιρετικῶς σκληρὰ ἀντίστασις».

«20 Ἀπριλίου 1941 (Κυριακὴ) Χθές: ...Ἡ σημαία μας κυματίζει στὸν Ὀλυμπο. Ἡ Λάρισα στὴν κατοχὴ μας. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι διεσπάσαμε. Τώρα ὁ δρόμος εἶναι μπροστὰ μας ἀνοικτός. Καὶ ὁ Ἕλληνας πρωθυπουργὸς Κορυζῆς ἀπέθανε αἰφνιδίως – ἀν ἀπέθανε φυσιολογικῶς ἢ ἠτύχοντο εἶναι ἀδιευκρίνιστο – καὶ διάδοχός του εἶναι ὁ φίλος μας Κοτζιάς. Ὁ Βασιλεὺς προτίθεται νὰ καταστήσῃ ὑποχείριό του τὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας. Αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε μία σειρὰ συμβιβασμῶν. Δὲν ἐγνώσθησαν ὅμως ἀκριβεῖς λεπτομέρειες. Ὅπως οἴμαι ὁ Κοτζιάς εἶναι στὸ πλευρό μας, ὅπως ἔχω ὑπολογίσει ἀρκετὰς φορές. Θὰ ἀναμένωμεν καὶ θὰ ἴδωμεν. Ἡ Ἑλλάς φαίνεται ὅτι ἀρχίζει σιγὰ νὰ ταλαντεύεται. Ἐπεβεβαιώθησαν τώρα αἱ ἀγγλικαὶ ἐπιβιβάσεις στὸν Πειραιᾶ. Οἱ Ἄγγλοι ἐξώφλησαν. Παρουσιάζομεν τὸν θάνατον τοῦ Κορυζῆ σὰν δολοφονία ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους. Αὐτὸ πάντως εἶναι πιθανῶς ἀληθές. ... Ὁ Κοτζιάς προσπαθεῖ νὰ σχηματίσῃ κυβέρνησιν. Ἐχανε μία συγκινητικὴ ἔκκλησί, χαιρετῶν τὰ μαχόμενα Ἑλληνικὰ καὶ Βρετανικὰ στρατεύματα. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον τοῦ λάθος. Ἄν συνεχίσῃ αὐ-

τήν του τήν τάσι συντόμως θά εὔρη τόν ἑαυτόν του σέ πολλή ἄσχημο κατάστασι. Ἡ Βουλγαρία κινεῖται στάς περιοχάς πού τῆς ἔχουν προσδιορισθῆ».

Ἄρχικῶς ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἐπρόκειτο νά ὀρκίσῃ πρωθυπουργό τόν Κοτζιά, ἀλλά κατόπιν ἐπιθυμίας τῶν Ἑγγλων πρωθυπουργὸς ἀνέλαβε ὁ Τσουδερός, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐξόριστος ἐπὶ 4ης Αὐγούστου.

Ὁ Κωνσταντῖνος Κοτζιάς (1892 - 1951) ἀνέλαβε στάς 18 Ἀπριλίου τήν ἐντολήν σχηματισμοῦ κυβερνήσεως, ἀλλά τήν ἐπομένην ἠναγκάσθη νά τήν καταθέσῃ καί εἰσηγήθῃ στὸν Βασιλέα νά σχηματίσῃ Κυβέρνησιν ἐκ Στρατηγῶν. Ὁ Βασιλεὺς ἠρνήθη καί ὅπως προεῖπα διώρισε πρωθυπουργὸ ἓνα φίλο τῶν Ἑγγλων. Κατόπιν ὁ Κοτζιάς ἔφυγε γιὰ τήν Τουρκίαν καί ἀπὸ ἐκεῖ μετέβη στὴν Ἀμερικὴν, ὅπου ἔζη ἐργαζόμενος ὡς διορθωτῆς τῆς ἐφημερίδος «Ἀτλαντίς». Ἐὰν ἔμενε στὴν Ἑλλάδα ἴσως νά ἐγένετο πρωθυπουργός. Ἴσως. Μεταπολεμικῶς ἐπέστρεψε στὴν Πατρίδα καί πολιτευθεὶς ἐξελέγη πανηγυρικῶς Δήμαρχος Ἀθηναίων.

«21 Ἀπριλίου 1941 (Δευτέρα) Χθές: ...Ἡ διάσπασις τῆς Ἑλλάδος εἶναι τῶρα πλήρης. Ὁ ἐχθρὸς ὀπισθοχωρεῖ ἐν ἀταξίᾳ. Τοὺς ἀκολουθοῦμε κατὰ πόδας. Τὰ Στούκα μας πραγματοποιοῦν ὑπέροχον ἐργασίαν, ἰδιαιτέρως ὅσον ἀφορᾷ στάς ἀγγλικὰς παρατάξεις. Ὁ Κοτζιάς παρητήθη ἀπὸ τήν θέσιν του. Πιθανῶς τὸν ἐξεδίωξαν. Εἶναι καλλίτερον ἔτσι. Ἐπρεπε νά κρατήσῃ τὸν ἑαυτόν του ἔτοιμο γιὰ τὴν τελικὴ κατάρρευσι. Θὰ τὸν χρησιμοποιοῦμεν καλῶς τότε. Ἀπαγορεύω στὸν τύπο νά τοῦ ἐπιτεθῆ».

«22 Ἀπριλίου 1941 (Τρίτη) Χθές:Αἱ Ἀγγλοελληνικαὶ ἐχθρικαὶ δυνάμεις ὑποχωροῦν ἀτάκτως σ' ὠρισμένας περιοχάς. Τὰ Ἑς - Ἑς ὑπεχρεώθησαν νά ἔλθουν σὲ βοήθεια τῶν Ἰταλῶν, πού ἀντιμετωπίζουσι ἐμπόδια στῆ διάσπασι στὸν τομέα τους... Ὁ Ἑλλην Βασιλεὺς κάνει ἐκκλησίαν στὸν λαόν του νά ἀγωνισθῆ... Ἄρθρο στὴν Πράβδα: Δὲν ἔχουν τίποτε ἐναντίον τῆς Γερμανίας... Ὁ Βασιλεὺς Βόρις στὸν Φύρερ. Ἀξίζει νά πάρῃ κάτι».

«23 Ἀπριλίου 1941 (Τετάρτη) Χθές: ...Τὸ ἐχθρὸν μέτωπο

στην Ελλάδα κατέρρευσε τελείως. Η «Λαϊμπσταντάρτε» μας προχωρεί πλησίον των Ιωαννίνων και αποκόπτει την υποχώρησι των Ελληνικῶν δυνάμεων τῆς Ἀλβανίας. Ὁ τελευταῖος δρόμος διαφυγῆς εἶναι τώρα στὰς χεῖρας μας. Οἱ Ἴταλοι εἶναι πολὺ θυμωμένοι γιὰ τὴν τελευταία μας προώθησι. Ὁ Στρατηγὸς Γιόντλ μετέβη στὴ Ρώμη, γιὰ νὰ τοὺς καταπραῦνη. Ἀδύνατον. Οἱ Ἴταλοι ὤφειλαν νὰ μᾶς εἶναι εὐγνώμονες πού τοὺς βοηθοῦμε γενικῶς. Κατὰ τὰ λοιπὰ αἱ ἐχθρικαὶ δυνάμεις στὴν Ελλάδα εὐρίσκονται σὲ πλήρη υποχώρησι. Οἱ Ἄγγλοι ἐπιβιβάζονται σὲ μεγάλους ἀριθμούς... Ὁ Βασιλεὺς ὁμως Γεώργιος καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς του καυχῶνται ἀκόμη γιὰ ἔνδοξο ἀντίστασι. Ἐλαχίστη σημασία... Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς τῆς Ἠπείρου, πού τελικῶς ἀπεκόπη ἐκ τῆς προωθήσεώς μας στὰ Ἰωάννινα, θέλει νὰ παραδοθῆ. Ὁ Φύρερ ἔδωσε ὁδηγίαν διὰ τοὺς ὄρους παραδόσεως νὰ εἶναι τιμητικοί, ὅπως ἀρμόζει σὲ γενναίους στρατιώτας. Αἱ διαπραγματεύσεις ἤρχισαν ἤδη. Ἡ κατάρρευσις τῆς Ἑλλάδος ἐπίκειται. Αἱ Ἀθηναὶ εἶναι ὁ ἐπόμενος στόχος».

Ἡ «Λαϊμπσταντάρτε» ἦτο μεραρχία τῶν Ἔς - Ἔς, ἡ ὁποία ἔφερε τὸν τιμητικὸ τίτλον τῆς «Σωματοφυλακῆς τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ». Ἐπρόκειτο περὶ πανισχύρου μονάδος καὶ ἐξ ἀπόψεως ἐξοπλισμοῦ καὶ ἐξ ἀπόψεως ποιότητος ἀνδρῶν. Τὰ Ἔς - Ἔς δικαίως, ἐθεώρουν τὴν νίκην ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατόρθωμα γερμανικόν.

«24 Ἀπριλίου 1941 (Πέμπτη) Χθές: ...Αἱ στρατιαὶ τῆς Ἠπείρου καὶ Μακεδονίας παρεδόθησαν. Ἡ κατάστασις των κατέστη ἀπελπιστικὴ ἐξ αἰτίας τῆς προωθήσεώς μας στὰ Ἰωάννινα... Ἡ πτώσις τῶν Ἀθηνῶν δὲν εἶναι μακράν. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος τὸ ἔσκασε στὴν Κρήτη. Λέγει ὅτι προτίθεται νὰ ἀναλάβῃ ἡρωϊκὴ πάλη ἀπὸ ἐκεῖ. Θὰ τακτοποιήσωμε συντόμως τὴν πρόσκλησί του. Ἡ Ρώμη ζητεῖ νὰ ἀνακοινώσῃ στὸ πληροφοριακὸν δελτίον τῆς Ἀνωτάτης Διοικήσεως, ὅτι ὁ πόλεμος στὴν Ελλάδα ἐτελείωσε, ἕνα διάβημα πού καταφέραμεν νὰ ἀποτρέψωμεν... Ὁ καθεὶς περιμένει τὴν γενικὴν παράδοσι τῶν Ἑλλήνων. Κατόπιν ἕνα σύγνομο διάστημα γιὰ νὰ ἀναπνεύσωμεν καὶ μετὰ ἔρχεται τὸ μεγά-

λο κτύπημα».

«25 Ἀπριλίου 1941 (Παρασκευή) Χθές: ... Ἀναφορὰ ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν: προσπαθοῦν νὰ κλέψουν τὰς ἐπιτυχίας μας καὶ νὰ μετατρέψουν τὰς νίκας μας σὲ Ἰταλικὰς. Αὐτὸ ἀνεμένετο νὰ συμβῆ. Ἄλλὰ ὁ κόσμος δὲν ἔχει ἄλλο παρὰ περιφρόνησι γιὰ τὴν Ἰταλία. Οὔτε ὁ Μουσσολίνι δὲν μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ αὐτό. Ἐξέδωσε μία θριαμβευτικὴ διακήρυξι πρὸς τὸν στρατό του στὴν Ἀλβανία».

«26 Ἀπριλίου 1941 (Σάββατο) Χθές: ... Ἀκόμη σκληραὶ μάχαι στὴν Ἑλλάδα».

«27 Ἀπριλίου 1941 (Κυριακὴ) Χθές: ... Στὴν Ἑλλάδα: Αἱ Θερμοπύλαι δὲν θὰ παρθοῦν δι' εὐθείας ἐπιθέσεως, ἀλλὰ μὲ ὑπερφαιλάγγισιν. Ἡρωϊκὴ προσπάθεια τῶν ὄρεινῶν στρατευμάτων μας. Συνεχῆς προώθησις. Αἱ Θῆβαι εἰς χεῖρας μας. Δὲν ἀνεμένετο ἐκεῖ ἄξια μνείας ἀντίστασις. Ὁ δρόμος πρὸς Ἀθήνας ἀνοιχτός... Ἡ Λῆμνος ἐπίσης δική μας».

«28 Ἀπριλίου 1941 (Δευτέρα) Χθές: ... Τὰ στρατεύματά μας σταῖς πύλας τῶν Ἀθηνῶν. Περιμένομεν ἕνα διάστημα γιὰ νὰ καταφθάσῃ ἡ προπορευομένη μηχανοκίνητος ἰταλικὴ μονάς, ἀλλὰ χρειάζεται πολὺ χρόνον. Εἰσερχόμεθα σταῖς Ἀθήνας ὀλίγον πρὶν ἀπὸ τὰς 9.30 τὸ πρωῖ. Ἡ σημαία μας κυματίζει στὴν Ἀκρόπολι. Ὑπερήφανο αἶσθημα τοῦ θριάμβου... Ἡ Κόρινθος κατελήφθη ἀπὸ ἀλεξιπτωτιστάς. Ἐξησφαλίσθη ὁ Ἴσθμος. Ἡ «Λαϊμπσταντάρτε» προχωρεῖ πρὸς Πάτρας. Προώθησις στὴν Πελοπόννησον... Πολὺ ἐλαφραὶ ἀπώλειαι. Σπανίως κάποια ἀντίστασις ἀξιομνημόνευτος. Ἡ κατάληψις τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ἡ μεγάλη ἐντύπωσις στὸν παγκόσμιον τύπον».

«29 Ἀπριλίου 1941 (Τρίτη) Χθές: ... Ἑλλάς, ἰδιαιτέρως Πελοπόννησος ἐξεκαθαρίσθη ἀπὸ τὰς ἐχθρικὰς δυνάμεις συμφώνως πρὸς τὸ σχέδιον... Οἱ Ἴταλοὶ καταλαμβάνουν τὴν Κέρκυρα... Οἱ Ἴταλοὶ συμπεριφέρονται μ' ἕναν ἀδιάντροπον, ὑπερφίαλον καὶ ἀληθῶς ἀπαράδεκτον τρόπον. Ὁ Μουσσολίνι ἐδημοσίευσεν ἕνα τηλεγράφημα στὸ Στρατηγὸ Καβαλλέρο, ὅπου διεκδικεῖ τὴν νίκη στὴν Ἑλλάδα ὡς ἰδικὴν του. Αἱ Ἰταλικαὶ δυνάμεις ἠρνήθησαν νὰ ἀναγνωρίσουν τὰς διαπραγματεύσεις παραδόσεως μέχρις ὅτου ὁ Ἑλ-

ληνικὸς στρατὸς ἐπισήμως (...). Ὁ λαὸς μας αἰσθάνεται κάτι πλησίον τοῦ μίσους ἔναντι τῶν Ἰταλῶν. Ποῦ θὰ καταλήξῃ αὐτό; Θὰ πράξωμεν ὅσα δυνάμεθα γιὰ νὰ κρατήσωμεν ἐδῶ τὸ ἠθικὸν ὑψηλά. Τώρα οἱ Ἰταλοὶ διεκδικοῦν ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα γιὰ τὸν ἑαυτὸν τους. Φοβοῦμαι μία πολὺ κακὴ ἀντίδρασι ὅσον ἀφορᾷ στὴν δημοσία γνώμη στὴ Γερμανία... Ὁ Φύρερ εἶναι μανιασμένος μὲ τοὺς Ἰταλοὺς. Ἦρχισαν τώρα νὰ παίζουν παιχνίδια. Ὁ Γιόντλ μου διηγεῖται τὰς κοινὰς διαπραγματεύσεις παραδόσεως. Εἰλικρινῶς γελοῖον. Εἶδοποιῶ τὸν Φύρερ γιὰ τὰς ἐντόνους ἀντιδράσεις ποὺ πρέπει νὰ ἀναμένωνται ἀπὸ τὸν λαόν μας, ἂν παραδώσωμεν τὴν Ἑλλάδα στοὺς Ἰταλοὺς...».

Ἐδῶ ὁ Γκαϊμπελς εἶχε ὑπ' ὄψιν τοὺς παλινωδίας γιὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ τοῦ Ἀλβανικοῦ μετώπου. Οἱ ὄροι τῆς παραδόσεως κατόπιν παραλόγων ἀξιώσεων τῶν Ἰταλῶν ἤλλαξαν δύο φορές. Οἱ Ἰταλοὶ μάλιστα ἐπίεξαν τοὺς Γερμανοὺς ἀπειλοῦντες νὰ συνεχίσουν μόνοι τὸν πόλεμον. Ἐκῆσαν δηλαδὴ ἐκβιασμοὺς οἱ ὅποιοι προεκάλεσαν τὴν ὀργὴν τῶν Γερμανῶν, ἰδίως τοῦ Στρατάρχου Λίστ ὁ ὅποιος δὲν ἐδέχετο νὰ συνυπογράψουν στὴν συνθηκολόγησι οἱ Ἰταλοὶ ἀφοῦ αὐτοὶ δὲν ἐνίκησαν τοὺς Ἕλληνας. Τελικῶς ὅμως οἱ Γερμανοὶ ὑπεχρεώθησαν νὰ συγκατανεύσουν. Τὶ νὰ ἔκαναν; Πόλεμον μὲ τοὺς Ἰταλοὺς ἢ νὰ τοὺς ἄφηναν νὰ ἐξακολουθήσουν μόνοι τὸν πόλεμον; Τὸ πρῶτον πρωτόκολλον ποὺ ὑπεγράφη διὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Στρατοῦ μας δὲν περιλαμβάνει καθόλου τοὺς Ἰταλοὺς σὰν νικητὰς καὶ ἀποδεικνύει τὴν ἀξιοπρεπῆ στάσιν τῶν Γερμανῶν ἔναντι τῶν Ἑλλήνων. Ἴδου τὸ κείμενον:

«Οἱ ὑπογεγραμμένοι Στρατηγοὶ τοῦ ἀνδρείου Γερμανικοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ ἀνδρείου Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ Νητήριχ καὶ Τσολάχογλου, ἀντιπροσωπεύοντες τὰς ἀντιστοιχοῦς Στρατιάς, συνελθόντες εἰς ΒΟΤΟΝΟΣΙ, σήμερον 20 Ἀπριλίου 1941 καὶ ὥραν 19 συνωμολόγησαν τὰ κάτωθι:

1ον) Παύουν αἱ ἐχθροπραξίαι μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Γερμανίας τὴν 18 ὥραν τῆς σήμερον καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας παύουν αἱ ἐχθροπραξίαι μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας μερίμνη Γερμανοῦ

Ἀρχιστρατήγου.

2ον) Ἐπιτρέπεται ἡ διέλευσις Γερμανικῶν Στρατευμάτων ἀπὸ τῆς αὔριον Δευτέρας 21ης Ἀπριλίου ἵνα παρεμβληθῶσι μεταξὺ Ἰταλικῶν καὶ Ἑλληνικῶν Στρατευμάτων καὶ ἵνα διευκολυνθῶσι τὰ κάτωθι συμπεφωνηθέντα:

α) Τὰ Ἑλληνικά στρατεύματα ὑποχρεοῦνται νὰ ἀποσυρθῶσι μέχρι παλαιῶν Ἑλληνοαλβανικῶν συνόρων εἰς χρονικὸν διάστημα 10 ἡμερῶν.

β) Αἱ Στρατιαὶ Ἠπείρου καὶ Μακεδονίας θὰ ἀποστρατευθῶσι τῶν ἀνδρῶν παραδιδόντων τὸν ὄπλισμόν των εἰς ἀποθήκας ὀρισησομένης παρὰ τῆς Στρατιᾶς καὶ εἶτα θὰ μεταβῶσι εἰς τὰς ἐστίας των.

γ) Οἱ Ἀξιωματικοὶ θὰ φέρωσι τὴν ἐξάρτησίν των, τὸν ὄπλισμόν των τιμητικῶς μὴ θεωρούμενοι ὡς αἰχμάλωτοι. Ὁ Στρατὸς θὰ ρυθμισθῆ καὶ οἱ Ἀξιωματικοὶ θὰ διοικοῦνται βάσει τῶν Ἑλληνικῶν Νόμων.

δ) Ὁ ἐφοδιασμὸς γενικῶς τοῦ Στρατοῦ θὰ συνεχισθῆ μερίμνη αὐτοῦ.

Γ. ΤΣΟΛΑΚΟΓΛΟΥ

Ἀντιστράτηγος

Διοικητὴς Στρατιᾶς Ἠπείρου - Μακεδονίας

ΝΤΡΗΤΡΙΧ

Διοικητὴς Τεθωρακισμένης Μεραρχίας

Ἀδόλφος Χίτλερ»

Κατόπιν τῶν Ἰταλικῶν ἐχβιασμῶν τὸ προαναφερθὲν πρωτόκολλον μεταβλήθη διὰ τῆς παρεμβολῆς τῶν Ἰταλῶν καὶ ἄλλων ὄρων κ.λπ.

«30 Ἀπριλίου 1941 (Τετάρτη) Χθές: ...Μὲ τὸν Φύρερ. Συζήτησις γιὰ τὴν κατάστασιν. Εἶναι θλιμένος πού ἠναγκάσθη νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἔκαναν τίποτε γιὰ νὰ ἀξίξουν αὐτό. Προτίθεται νὰ τοὺς συμπεριφερθῆ ὅσον τὸ δυνατόν φιλανθρώπως. Οἱ Ἰταλοὶ κάνουν τὸ ἀντίθετον. Μὲ τὴν συμπεριφορὰ τους δὲν κερδίζουν παρὰ μῖσος καὶ αὐξάνουν τὴν δημοτικότητά μας. Ὁ Μουσολίνι, ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ἀτιδήποτε ἄλλο

έκτος από ειλικρινής μαζί μας. Ἀλλά ὑποχρεούμεθα νὰ μένωμεν σιωπηλοὶ πρὸς στιγμήν. Ὁ Μπρέκερ πού εἶναι ἐπίσης παρὼν εἶναι πολὺ θλιμένος. Ἡ σύζυγός του εἶναι Ἑλληνίς... Οἱ Ἴταλοὶ συμπεριφέρονται ἀπέναντί μας μ' ἓναν ἀλλαζονικὸ τρόπο. Ὁ Ἀλφιέρι εἶναι ἠλίθιος καὶ χωρὶς κρίσι. Ἐνας τυπικὸς κουτός. Ὁ Τσιάνο ἀλλαζών, φαντασμένος... Βλέπομεν τὴν εἴσοδόν μας ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν στὰ κινηματογραφικὰ ἐπίκαιρα. Ὁ Φύρερ θεωρεῖ σκληρὸ νὰ τὸ χαρῆ, τόσον εἶναι συγκινημένος ἀπὸ τὴν τύχη τῆς Ἑλλάδος».

Ὁ Ἄνρο Μπρέκερ ὑπῆρξε ὁ διαπρεπέστατος Γερμανὸς γλύπτης τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν γραμμὴν καὶ ἀποτελοῦν ὑποδείγματα ἐθνικοσοσιαλιστικῆς τέχνης, σ' ἀντίθεσι μὲ τὴν τέχνη τῆς παρακμῆς τοῦ μπολσεβικισμοῦ κ.τ.λ.

«1 Μαΐου 1941 (Πέμπτη) Χθές: ...Συνεχίζονται αἱ ἐκκαθαριστικαὶ ἐπιχειρήσεις στὴν Ἑλλάδα. Ἐφθασαν στὴν νότιο ἄκρη τῆς Πελοποννήσου, 5.000 Ἄγγλοι στρατιῶται ἠχμαλωτίσθησαν. Οἱ περισσότεροι φαίνεται ὅτι ἐδραπέτευσαν, εἰς πείσμα τοῦ κάθε τί. Ἐν τῷ μεταξύ ἐγκατεστάθη ἡ νέα κυβέρνησις. Ἐπιφυλασσόμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος γιὰ ἐπίσημο σχόλιο. Ὁ Χίμμελρ στὰ Βαλκάνια, ἐπιθεωρεῖ τὴν «Λαϊμπσταντάρτε» του. Τοὺς θέλει νὰ ἐπιστρέψουν, διότι ἔχουν ἐπείγουσα ἀνάγκη ἀναπαύσεως καὶ ἐπανεξοπλισμοῦ. Κατῶρθωσαν θαύματα...».

«3 Μαΐου 1941 (Σάββατο) Χθές: ...Τέλος μαχῶν στὴν Ἑλλάδα. Ἡ Κρήτη θὰ καταληφθῆ δι' ἀλεξιπτωτιστῶν... Συζήτησις μὲ Ἀλφιέρι διαρκείας μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας. Κατ' ἀρχὴν γενικὴ ἀψιμαχία. Κατόπιν παραπονεῖται διὰ τὸ γεγονός ὅτι δὲν ἐχαρίσαμε ἀμέσως στὴν Ἰταλία ἓνα δῶρο στὴν Δαλματία καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Αὐτὸ εἶναι πράγματι ὑπερβολικόν. Ἀφήσατέ τους στὴν Δαλματία νὰ διαπραγματευθοῦν μὲ τοὺς Κροάτας. Καὶ ἡ Ἑλλάς; Ποῖος τὴν κατέκτησε; Ἡ Ἰταλικὴ δημοσία γνώμη; Ὡσὰν δὲν εἶχαμε ἐδῶ δημοσία γνώμη. Ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ φιλογερμανικὴ θέσι τῆς Ἰταλίας ἀνατρέπεται. Ἀλλὰ ἀπαιτοῦν πάρα πολλὰ ἀπὸ ἐμᾶς. Μποροῦν νὰ κρατοῦν ὅτιδήποτε κατακοῦν. Προηγουμένως ὅμως ὀφείλουν νὰ κατακτήσουν κάτι. Ἐφθάσαμε στὰ ὄρια τοῦ ἀνεκτοῦ καὶ πιὸ πέρα.

Ἄλλὰ τὸ πάρα πολύ, εἶναι πάρα πολύ. Δυσκολεύομαι νὰ βαστήξω τὴν ὀργήν μου. Ὁ Ἀλφιέρι εἶναι ἐλαφρόμυαλος καὶ βλάξ. Εἶναι δύσκολο νὰ τοῦ δώσης νὰ καταλάβῃ τὸ ὀτιδιῆποτε. Οἱ Ἴταλοι εἶναι ἀρκετὰ ἀντιπαθεῖς παντοῦ. Καὶ θὰ ἤθελαν νὰ ρίξουν τὴν εὐθύνην τῆς ἀντιδημοτικότητός των σὲ μᾶς. Αὐτὸ δὲν γίνεται. Τοῦ εἶπα τὴν σκληρὰ ἀλήθεια μὲ τὸν εὐγενέστερο τρόπο. Ὅπωςδῆποτε θὰ βαδίσωμεν πέραν ἀπὸ τὰς διπλωματικὰς ἐπιφυλάξεις. Θὰ διακόψωμεν τὸ ἔργον μας μαζί τους, στὸ μέλλον. Μὲ τὸν Φύρερ. Τοῦ διηγούμαι γιὰ τὴν συνομιλία μου μὲ τὸν Ἀλφιέρι. Εἶναι πολὺ ἐνοχλημένος μ' αὐτό. Φυσικὰ ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι οἱ Ἴταλοι εὐτυχεῖς ἀλλὰ τουλάχιστον πρέπει νὰ ἔλθουν σὲ ἕναν διακανονισμόν μὲ τοὺς Κροάτας. Παραπονεῖται πικρῶς γιὰ τὴν ἔλλειψι πειθαρχίας τοῦ Ἰταλικοῦ Τύπου. Εἶναι ἀνίκανος νὰ κρατήσῃ μυστικόν. Ἦδη ἀπεκάλυψε λεπτομερείας γιὰ τὴν ἐπιχείρησι στὴν Κρήτη...».

«4 Μαΐου 1941 (Κυριακὴ) Χθές: ...Ὁ πόλεμος στὴν Ἑλλάδα ἔληξε... Οἱ Ἴταλοι κατήντησαν διαρκῶς περισσότερον ἀδιάντροποι στὰς ἀπαιτήσεις των. Ὀλόκληρον τὴν Δαλματίαν, κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος... Ἡ διαγωγή των ἀληθῶς ἀναξία καὶ περιφρονήσεως. Καὶ ἤδη διδάσκουν στὰ σχολεῖα τους ὅτι ἡ Ἰταλία ἐνίκησε τὴν Γαλλία».

«5 Μαΐου 1941 (Δευτέρα) Χθές: ...Ἡ νέα κυβέρνησις τῶν Στρατηγῶν ὑπόσχεται καλῶς. Ὁ Κοτζίας τῶρα προτίθεται νὰ ἐπανέλθῃ... Ραῖχσταγκ. Μεγάλῃ ἡμέρα. Ὁ Φύρερ ὀμιλεῖ. Σπουδαία ἀνακεφαλαίωσις τῆς Νοτιοανατολικῆς Ἐστρατείας, τῆς λαμπρᾶς στρατηγικῆς συλλήψεως καὶ ἐκτελέσεως. Ὑψιστον ἐγκώμιον γιὰ τὴν Βέρμαχτ... Γενναϊόφρονοι ἀναφοραὶ στοὺς συμμάχους τοῦ Ἄξονος. Οἱ Ἴταλοι ἀναγνωρίζονται ὅτι συνέβαλον σὲ μεγάλο μέρος στὴν νίκη μας. Ἄν καὶ ἱστορικῶς αὐτὸ δὲν εἶναι ὀρθόν, εἶναι τακτικῶς σκόπιμον. Οἱ Ἕλληνες ἀναφέρονται πολὺ καλῶς».

Συγκεκριμένως ὁ Χίτλερ ἐπήνεσε τοὺς Ἕλληνας ὡς ἐξῆς: «Ἡ ἱστορικὴ δικαιοσύνη ὅμως μὲ ὑποχρεώνει νὰ διαπιστώσω, ὅτι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀντιπάλους, ποὺ ἀντιμετωπίσαμεν ὁ Ἕλλην στρατιώτης ἰδίως ἐπολέμησε μὲ ὑψιστον ἡρωϊσμόν καὶ αὐτοθυσίαν. Ἐσυνθηκολόγησε, μόνον ὅταν ἡ ἐξακολούθησις τῆς ἀντιστάσεως

δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ καὶ δὲν εἶχε κανένα λόγον».

«21 Μαΐου 1941 (Τετάρτη) Χθές: ... Ἐπιτιθέμεθα στὴν Κρήτη μὲ ἀερομεταφερόμενα στρατεύματα. Ἐπικίνδυνο σχέδιο. Προετοιμάσθη ὁμως λεπτομερῶς. Ἐλπίζομεν στὸν Θεὸ ὅτι θὰ ἐπιτύχη. Σ' αὐτὸ τὸ ἀρχικὸ στάδιο, πάντως, κάθε τι εἶναι μυστικό».

«22 Μαΐου 1941 (Πέμπτη) Χθές: ... Ἡ ἀγγλικὴ προπαγάνδα ἰσχυρίζεται ὅτι κρατοῦν σταθερῶς τὰς χεῖρας των τὴν Κρήτην. Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι πού λέγει ἡ προπαγάνδα. Ἡ πραγματικότης εἶναι ὅτι προσγειώσαμε τέσσαρα συντάγματα ἐκεῖ, ἐτακτοποιήθησαν τόσον λαμπρῶς ὥστε δὲν ὑπάρχει θέμα νὰ ἀποτύχη ἡ ἐγκατάστασί μας. Τοῦτο κατέστη ζήτημα γοήτρου καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευράς... Δὲν ἀναφέραμεν ἀκόμη τίποτε. Ὁ Φύρερ ἐσκόπευε ἀρχικῶς νὰ τὸ κάνην, ἀλλὰ κατόπιν ἀπεφάσισε νὰ περιμένῃ, ἀφοῦ ἡ ἐπιτυχία δὲν ἐξησφαλίσθη ἀκόμη καὶ ἐπιδιώκομεν νὰ δώσωμεν χρόνο στοὺς Ἕλληνας γιὰ νὰ δείξουν τὸ πραγματικὸ τους πρόσωπο».

«23 Μαΐου 1941 (Παρασκευή) Χθές: ... Σκληρὸς ἀγὼν γιὰ τὴν Κρήτην. Φαίνεται ὅτι ἐκερδίσαμεν ἓνα σταθερὸ στήριγμα. Παρὰ τὰς Ἀγγλικὰς ἀντεπιθέσεις διατηροῦμε τὸ ἔδαφός μας καὶ κάνομεν συνεχῆ πρόοδον. Δὲν ὑπῆρξαμεν τυχεροὶ στὴν θάλασσα. Δύο μεταγωγικὰ μὲ 700 ἄνδρας καὶ βαρὺ ἐξοπλισμὸ πλέοντα ἀπὸ τὰς Πάτρας ἐπλήγησαν ἀπὸ νάρκας. Βαρεῖαι ἀπώλειαι... Ἐξακολουθοῦμε νὰ μὴ λέγωμεν τίποτε γιὰ τὴν ἐπιχείρησι στὴν Κρήτη... Φαίνεται ὅτι ὁ Χάραλντ μάχεται στὴν Κρήτη. Κάθε τι πηγαίνει καλῶς ἐκεῖκάτω».

Ὁ Χάραλντ πού ἀναφέρεται εἶναι ὁ γιὸς τῆς συζύγου τοῦ Γκαϊμπελς ἀπὸ τὸν πρῶτο της γάμο.

«27 Μαΐου 1941 (Τρίτη) Χθές: ... Συνεχίζεται ἡ μάχη τῆς Κρήτης. Προσγειώσαμε περισσοτέρας ἐνισχύσεις. Ὁ Ἕλληνας Βασιλεὺς ἐπέταξε στὸ Κάιρο. Ἄφησε ὀπίσω του μιὰ θριαμβευτικὴ διακήρυξι, πού μεθοδικῶς ἐθρυμματίσαμε... Ἡ περιοχὴ μετετράπη σὲ πραγματικὸ νεκροταφεῖο πλοίων γιὰ τὸ Λονδίνο. Ἐν τούτοις οἱ Ἕλληνας ἐξακολουθοῦν νὰ ψεύδωνται...».

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ὅπως ἀναφέρει ὁ Τσῶρτσιλ στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του (ἐλλ. ἔκδ. τόμος Γ', βιβλίον Α' σελ. 323) ἐτήλε-

γράφη στὸν διοικητὴν τῶν στρατευμάτων Κρήτης Στρατηγὸν Μπέρναρντ Φράϊμπεργκ: «Ἡ λαμπρά σας ἄμυνα ἐπισύρει τὸν θαυμασμὸν ὀλοκλήρου τοῦ Κόσμου. Γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἐχθρὸς πιέζεται σκληρῶς. Στέλλομεν πᾶσαν δυνατὴν ἐνίσχυσιν».

«29 Μαΐου 1941 (Πέμπτη) Χθές: ...Τὰ πράγματα στὴν Κρήτη βαδίζουν καλῶς. Τὰ Χανιά κατελήφθησαν... Ἡ προώθησις συνεχίζεται στὴν Κρήτη. Οἱ Ἄγγλοι ὑπεχρεώθησαν νὰ ὑποχωρήσουν σὲ θέσεις ἀκόμη πρὸς τὰ ὀπίσω».

«31 Μαΐου 1941 (Σάββατο) Χθές: ...Ὁ Ἠνωμένος Τύπος ἀνέφερε ἐπίσης ἀγγλικὰς ὠμότητες στὴν Κρήτη... Τὸ Λονδίνο τὰ ἔχει χαμένα ἀπὸ τὰς σοβαρὰς ἀπωλείας στὴν Κρήτη. Ἄρνούνται ἀπλῶς κάθε ἀληθῆ γνῶσι καὶ προετοιμάζουν τὸ ἀγγλικὸ κοινὸ γιὰ τὸ χέριστο. Ἡ Μάγδα ἔχει πολλὰς ἐνοχλήσεις στὴν καρδιά. Εὐρίσκετο κάτω ἀπὸ μεγάλη ἔντασι ἀνησυχούσα γιὰ τὸν Χάραλντ».

«1 Ἰουνίου 1941 (Κυριακὴ) Χθές: ...Εὐμενεῖς ἐξελίξεις στὴν Κρήτη. Συντόμως θὰ τελειώσῃ. Αἱ ὠμότητες ποὺ διεπράχθησαν στοὺς αἰχμαλώτους μας ὑπῆρξαν βάρβαροι... Οἱ Ἄγγλοι προσπαθοῦν νὰ διαφύγουν στὸν Νότο».

«5 Ἰουνίου 1941 (Πέμπτη) Χθές: ...Τέλος στὴν Κρήτη».

«6 Ἰουνίου 1941 (Παρασκευὴ) Χθές: ...Ἡ Κρήτη παραμένει τὸ μεγάλο συζητούμενο θέμα».

«7 Ἰουνίου 1941 (Σάββατο) Χθές: ...Ἡ Κρήτη ἐξακολούθη νὰ εἶναι στὴν πρώτη γραμμὴ... Ὁ Χάραλντ ἔγραψε ἓνα εὐχάριστο γράμμα ἀπὸ τὴν Κρήτη. Ἐδειξε καλὴ συμπεριφορά».

«8 Ἰουνίου 1941 (Κυριακὴ) Χθές: ...Ἡ Κρήτη συνεχίζει νὰ εἶναι τὸ πολυσυζητούμενο θέμα ὅσον ἀφορᾷ στὴ διεθνή γνώμη. Μιὰ φήμη, ἀκόμη ἀνεπιβεβαίωτος κυκλοφορεῖ ὅτι ὁ Χαϊντοῦσχε ἐφονεύθη ἐκεῖ. Αὐτὸ θὰ εἶναι τρομερό. Εἶμαι ἐξουθενωμένος καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω».

Ὁ ἀναφερόμενος Χαϊντοῦσχε (Χέρμπερτ) γιὰ τὸν ὁποῖον ἀνησχεῖ ὁ Γκαϊμπελς εἶναι προσωπικὸς φίλος του καὶ ὑπασπιστής του. Ἀσφαλῶς ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Γκαϊμπελς, ὅπως καὶ ὁ θετὸς γιὸς του, θὰ ἠδύναντο νὰ ἀποφύγουν τοὺς κινδύνους τοῦ μετώπου, ἀλλὰ τοῦτο ἀντέκειτο στὴν ἠθικὴ τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ.

«10 Ίουνίου 1941 (Τρίτη) Χθές: ... Έλαβα τώρα νέα από διάφορους πηγάς ότι ο Χαϊντοῦσχε έφονεύθη από σφαίρα στο κεφάλι πλησίον τών Χανίων. Έστειλα τόν Βόνταργκ στὰς Ἀθήνας για έπιβεβαίωσι. Ἄν αἱ ἀναφοραὶ εἶναι σωσταὶ θὰ εἶναι φοβερὸ πλῆγμα δι' ἐμὲ προσωπικῶς. Αὐτὸς εἶναι ὁ πιὸ πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος σύντροφος».

«12 Ίουνίου 1941 (Σάββατο) Χθές: ... Ὁ Χάραλντ ἐπολέμησε γενναίως. Ἐπροτάθη γὰ τὸν Σιδηροῦν Σταυρὸν Πρώτης Τάξεως. Ἡ Μάγδα καὶ ἐγὼ εἴμεθα πολὺ εὐχαριστημένοι. Τὸ παιδί ἀνταπεκρίθη στὰς προσδοχίας μας... Ὁ Στρατηγὸς (...) ὁμιλεῖ ἀπὸ ραδιοφώνου γιὰ τὴν Κρήτην...».

«15 Ίουνίου 1941 (Κυριακὴ) Χθές: ... Τὸ ἄρθρο μου γιὰ τὴν Κρήτη προκαλεῖ μεγάλη ἐντύπωσι ἐδῶ καὶ στὸ ἐξωτερικόν...».

«16 Ίουνίου 1941 (Δευτέρα) Χθές: ... Ὁ Φύρερ μου παρέχει μία κατανοητὴ ἀνάλυσι τῆς καταστάσεως. Ἡ ἐπίθεσις στὴν Ρωσία θ' ἀρχίσῃ μόλις ὅλα τὰ στρατεύματα εἶναι σὲ θέσιν. Αὐτὸ θὰ συμβῆ στὸ διάστημα τῆς ἐπομένης ἑβδομάδος. Ἡ ἐκστρατεία στὴν Ἑλλάδα μᾶς ἐστοίχισε δαπανηρῶς σὲ ὑλικὸ καὶ δι' αὐτὸ ἐπῆρε κάπως μακρύτερον ἀπὸ τὸ προβλεφθέν. Ὁ Φύρερ μου κάνει ἓνα λεπτομερῆ ἀπολογισμὸ τῆς ἐπιχειρήσεως στὴν Κρήτη. Ἡ Κρήτη ἔπρεπε νὰ καταληφθῆ ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ στερηθοῦν οἱ Ἄγγλοι μιᾶς ἀεροπορικῆς βάσεως ἐναντίον τῆς Ἰταλίας...».

Σὲ μερικὰς ἡμέρας τὸ ἄνθος τῆς Εὐρώπης θὰ ἐξαπολύσῃ τὴν ἥρωική της ἐκστρατεία κατὰ τοῦ σλαβομπολσεβικισμοῦ. Πρὸ τῆς ἐπιθέσεως, ὅταν ὅλα εἶναι ἔτοιμα καὶ τρία ἑκατομμύρια γενναῖοι θὰ βαδίσουν ἐμπρός, ὁ Γκαϊμπελς, μόνος στὸ γραφεῖο του ἀγρυπνᾷ. «Αὐτὴ τὴν στιγμή, γράφει, ἀκούγεται ἡ ἀναπνοὴ τῆς Ἱστορίας!»

Συμπεράσματα

Σχετικῶς μὲ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸ καὶ τὸν Ἑλληνογερμανικὸ πόλεμο, ἀπὸ τὴν μελέτη τοῦ « Ἡμερολογίου » τοῦ Γκαϊμπελς ἐξάγονται τὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα:

- Οἱ Ἴταλοι ὑπόυλως καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν Γερμανῶν ἐπετέθησαν κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

- Οὐδέποτε οἱ Γερμανοὶ ἐνέκριναν τὸν Ἴταλικὸ ἐπεκτατισμὸ εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος.

- Τόσον στὸν Γερμανικὸ λαό, ὅσον καὶ στοὺς Γερμανοὺς πολιτικούς καὶ στρατιωτικούς ἡγέτας οἱ Ἴταλοι ἦσαν ἀντιπαθεῖς.

- Κύριο ἔνοχο τῆς Ἴταλικῆς ἐπιθέσεως οἱ Γερμανοὶ ἐθεώρουν τὸν Τσιάνο.

- Ἡ ἐκτίμησις καὶ ὁ θαυμασμὸς τῶν Ἑλλήνων ἐκ μέρους τῶν Γερμανῶν εἶναι σαφής.

- Οἱ Γερμανοὶ ἐφοβοῦντο τὴν μετατροπὴν τῆς Κρήτης σὲ ἀεροπορικὴ βᾶσι τῶν Ἀγγλων πρᾶγμα ποῦ ἔπρεπε νὰ ἀποτρέψουν.

- Ἡ ἐκστρατεία στὴν Ἑλλάδα καθυστέρησε τὴν γερμανικὴ ἐπίθεσις στὴν Ρωσία καὶ ἐκόστισε στὴ Γερμανία σὲ ἔμψυχο καὶ ἄψυχο ὕλικό.

- Οἱ Ἴταλοι μόνον προβλήματα καὶ ζημίας προεκάλεσαν στοὺς Γερμανοὺς.

- Οἱ Βούλγαροι ἐπέτρεψαν νὰ χρησιμοποιήσουν οἱ Γερμανοὶ τὴν Βουλγαρίαν ὡς ὀρμητήριον κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησίν των αὐτὴν δὲν ἔλαβον μόνιμα ἐδαφικὰ ἀνταλλάγματα εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ μόνον ἀνοχὴν εἰσόδου σὲ συγκεκριμένας περιοχὰς τῆς Β. Ἑλλάδος.

- Οἱ Γερμανοὶ ἠρνήθησαν νὰ παραδώσουν τὴν Ἑλλάδα στὴν ἀποκλειστικὴν κυριαρχίαν τῶν Ἴταλῶν, ὅπως αὐτοὶ ἐζήτουν.

- Ἡ ἐξύμνησις τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἀποτελεῖ ἔθνικὸν τίτλον γιὰ τοὺς Ἕλληνας.

– “Αν οί “Αγγλοι δὲν ἀπεβιβάζοντο στὴν Ἑλλάδα, οί Γερμανοὶ δὲν θὰ ἔξοστράτευον ἐναντίον μας καὶ θὰ ἄφηναν τοὺς Ἑλληνας καὶ τοὺς Ἴταλοὺς νὰ λύσουν μόνοι των τὰς διαφορὰς των.

Ἡ πολιτικὴ τοῦ Μεταξᾶ ἦτο νὰ μὴ ἐμπλακῶμεν στὸν πόλεμον, στὸν ὁποῖον ὅμως εἰσῆλθομεν ἀναγκαστικῶς, ἀφοῦ πρῶτος μᾶς ἐπετέθη ὁ Μουσσολίνι. Παρὰ τὴν ἐπίθεσιν αὐτὴν, πάλιν, ὁ Μεταξᾶς ἀποφεύγει νὰ προκαλέσῃ τοὺς Γερμανοὺς διὰ τῆς προσκλήσεως στὴν Ἑλλάδα βρεταννικῶν στρατευμάτων. Ἐὰν ἤρχοντο οἱ “Αγγλοι, κατὰ τὸν Μεταξᾶ πάντοτε, ὤφειλαν νὰ ἀποβιβάσουν δυνάμεις ἱκανάς, νὰ ἀντιμετωπίσουν ἐνδεχομένην γερμανικὴν ἐπίθεσιν, τὴν ὁποίαν, μοιραίως θὰ προεκάλεῖ ἡ ἐδῶ ἄφιξις των. Αὐτὴ ἡ θέσις ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ Μεταξᾶ ἀνεκoinώθη ἐπανελημμένως στοὺς “Αγγλους καὶ ὀριστικῶς τοὺς κατέστη σαφὲς στὰς 17 Ἰανουαρίου 1941. Ἀμέσως τότε ἀρρωσταίνει καὶ «πεθαίνει» ὁ Μεταξᾶς καὶ οἱ “Αγγλοι ἔρχονται μὲ ἐλαχίστους δυνάμεις. Ἔτσι ὑποχρεωτικῶς πλέον ἀναμένεται ἡ ἐπίθεσις τῶν Γερμανῶν. Ὁ πρωθυπουργὸς Κορυζῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε δηλώσει ὅτι ἀκολουθεῖ τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν ποὺ ἐχάραξε ὁ Μεταξᾶς, ζητεῖ ἀπὸ τοὺς “Αγγλους, ὅταν πιά ἀρχίξῃ ἡ Γερμανικὴ εἰσβολὴ νὰ τηρήσουν τὰς ὑποσχέσεις των καὶ νὰ φέρουν ἐπαρκεῖς δυνάμεις διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἄμυναν. Οἱ “Αγγλοι ὅμως δὲν τὸ πράττουν. Ἦδη ἐπέτυχαν τὴν ἐπέκτασι τοῦ πολέμου ποὺ τόσο ἐπέδιωκαν. Ἔτσι στὸ Ὑπουργικὸ συμβούλι τῆς Μ. Παρασκευῆς τοῦ 1941 ὁ Κορυζῆς συγκρούεται μὲ τὸν Βασιλέα, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε πείσει νὰ βασισθῇ στὴν ἀγγλικὴ ὑπόσχεσι. Ποῖος ξέρει τί ἐλέχθη μεταξύ των... Ὁ Κορυζῆς ἀπέρχεται ἐμφανῶς ταραγμένος καὶ μεταβαίνει στὴν οἰκίαν του ὅπου «αὐτοκτονεῖ». Τὰ γεγονότα εἶναι γνωστά. Τὰ περιγράφω καὶ στὸ βιβλίον μου «Ἰωάννης Μεταξᾶς». Ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος θὰ ἐπισημάνῃ τὰς λεπτομερείας καὶ τὸν ρόλον τοῦ καθενός.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τώρα ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ εἶναι νὰ σταματήσωμεν νὰ δίδωμεν συγχωροχάρτι στοὺς δολοφόνους Ἴταλοὺς. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἔνοχοι γιὰ ὅλα. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν καταφερόμεθα

έναντίον των, ὅσον ἔχομεν ἠθικὴν ὑποχρέωσιν. Γιατὶ περιορίζεται ἡ ἀγανάκτησίς μας ἔναντίον τῶν Γερμανῶν; Διὰ ποῖον λόγον λησμονοῦμεν τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν; Οἱ Ἴταλοὶ δὲν μᾶς ἐπετέθησαν πρῶτοι, ἀδίκως καὶ ἀνάνδρως; Οἱ Ἴταλοὶ δὲν κατεῖχον τὰ Δωδεκάνησα; Οἱ Ἴταλοὶ δὲν εἰσῆλθον ὡς κατακτηταί; Οἱ Ἴταλοὶ δὲν εὐθύνονται διὰ τὰς χιλιάδας νεκρῶν καὶ τραυματιῶν τοῦ Ἀλβανικοῦ Μετώπου;

Θὰ ὑπογραμμίσω καὶ κάτι ἀκόμη. Ὁ Χίτλερ ἐξύμνησε τὸν Ἑλληνικὸ ἥρωισμό στὸ Ράϊχστανγκ. Ὁ Στρατάρχης φὸν Λίστ, διοικητὴς τῆς 12ης Στρατιάς ποῦ μᾶς ἐπετέθη διεκλήρυξε ὅτι «οἱ Ἕλληνες ὑπερίσπησαν τὴν Πατρίδα των γενναίως». Ὁ Στρατηγὸς τῶν Ἐς-Ἐς Ντῆτριχ ὅταν ἐγκατεστάθη στὰς Ἀθήνας ἐκάλεσε τοὺς Ἀξιωματικοὺς τῶν Ἑλληνικῶν μονάδων (π.χ. Συνταγματάρχην Λιώσην, κ.ἄ.) μετὰ τῶν ὁποίων συνεκρούσθη καὶ τοὺς συνέχαιρε.

Στὸ πεδίου τῆς μάχης οἱ Ἕλληνες Ἀξιωματικοὶ ἐγνώρισαν ὑψηλὰς τιμὰς π.χ. στὴν «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνογερμανικοῦ Πολέμου» (ἐπιμέλεια: Στρατηγὸς Α. Ἐδιπίδης, ἔκδ. «Βιβλιοαθηναϊκὴ» σελ. 633) μνημονεύεται τὸ ἀκόλουθον χαρακτηριστικὸν περιστατικόν: «Τὴν 9ην ὥραν τῆς 10ης Ἀπριλίου προσῆλθε Γερμανὸς Συνταγματάρχης ἵνα παραλάβῃ τὸ ὄχυρὸν Παλουριῶνες. Γερμανικὸ Τάγμα εἶχε παραταχθῆ πρὸ τοῦ ὄχυροῦ, ὁ Γερμανὸς Συνταγματάρχης προσεφώνησε διὰ διερμηνέως τὸν διοικητὴν τοῦ ὄχυροῦ καὶ συνεχάρη τὴν φρουρὰν του ἐκφράσας τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν ἀντίστασίν της, προσθέσας ὅτι τὰ Γερμανικὰ Στρατεύματα εἶναι ὑπερήφανα ἔχοντα τοιοῦτους ἀντιπάλους. Μεθ' ὃ παραλαβὼν τὸν Διοικητὴν τοῦ ὄχυροῦ ταγματάρχην τοῦ Πεζικοῦ Χατζηγεωργίου Ἀλ. τὸν ὠδήγησεν πρὸ τοῦ Γερμανικοῦ τάγματος πρὸς ἐπιθεώρησίν του ὑπ' αὐτοῦ. Ἐπὶ πλεόν ὁ Γερμανὸς Συνταγματάρχης διέταξεν ὅπως ἡ Γερμανικὴ σημαία ἀνυψώθῃ ἐπὶ τοῦ ὄχυροῦ, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς φρουρᾶς του».

Οἱ Ἕλληνες Ἀξιωματικοὶ ἐπετρέπετο νὰ φέρουν τὸ ξίφος καὶ τὴν ἐξάρτησίν των εἰς ἔνδειξιν τιμητικῆς ἀναγνωρίσεως καὶ γενικῶς ὅλοι οἱ Γερμανοὶ ἐθαύμασαν τὴν Ἑλληνικὴν πολεμικὴν

ἀρετήν. Τουναντίον ἀπὸ τὴν πλευρὰν τῶν Ἰταλῶν οὐδέποτε ἠκούσθη ὁ ἐλάχιστος ἔπαινος, ὁ ἐλάχιστος καλὸς λόγος, διὰ τοὺς Ἑλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα, διότι οἱ Ἰταλοὶ ἠσθάνοντο μῖσος ἀπέναντί μας, μῖσος ποὺ διετήρησαν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς. «Θὰ τσακίσωμεν τὰ πλευρὰ τῆς Ἑλλάδος» ἐκραύγαζε ὁ Μουσσολίνι σὲ ὀμιλίαν τοῦ τὴν 18ην Νοεμβρίου 1940 καὶ τὸ Ἰταλικὸ πλῆθος κατεχειροκρότει. Γιατί; Τὶ τοὺς ἔκανε ἡ Ἑλλάς; Εἶναι σωστὸ νὰ λησμονοῦνται αὐτά;

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς ποία ἦτο ἡ συμπεριφορὰ Γερμανῶν καὶ Ἰταλῶν; Οὐδεὶς Γερμανὸς ἔκλεψε, ἐβίασε, παρενόμησε. Ἐνῶ οἱ Ἰταλοὶ ἐπέδραμον ὡς κοινοὶ λωποδῦται στὰς Ἑλληνικὰς οἰκίας, ἦσαν βιασταὶ καὶ παλιάνθρωποι. Οἱ Γερμανοὶ ἔδειξαν σκληρότητα ἀπὸ τότε ποὺ ἤρχισε τὸ ἀντάρτικο. Δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ ὅμως ἀνήθικοι καὶ ἄδικοι ὅπως οἱ Ἰταλοὶ. Ἐὰν οἱ Γερμανοὶ διέπραξαν ἐγκλήματα, ὅλα αὐτὰ ἦσαν συνέπεια τοῦ πολέμου, τὸν ὁποῖον δὲν ἔφεραν στὴν Ἑλλάδα οἱ Γερμανοὶ, ἀλλὰ οἱ Ἰταλοὶ.

Ὅταν μάλιστα εἶδαν ὅτι χάνουν τὸν πόλεμον, σὰν καιροσκόποι ποὺ εἶναι, ἐπρόδωσαν τοὺς Γερμανοὺς καὶ ἐπῆγαν μὲ τοὺς συμμάχους. Παλαιὰ τῶν τέχνη ἡ διπλοπροσωπία. Αἰῶνας ὀλοκλήρους ὑπέφερε ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τὸ ἀγροῖκον Λάτιον. Πῶς νὰ δικαιολογήσω τὴν ἀφέλειάν μας νὰ λυπούμεθα γιὰ τοὺς Ἰταλοὺς ποὺ ἐξετέλεσαν οἱ Γερμανοὶ στὴν Κεφαλληνίαν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι μεταβαίνων ἀεροπορικῶς στὴν Ρώμη καὶ ἐνῶ διερχόμεθα πάνω ἀπὸ τὴν Κεφαλληνία, ὁ Ἰταλὸς κυβερνήτης τοῦ ἀεροπλάνου μᾶς ἀνεκοίνωσε ὅτι τώρα περνᾶμε πάνω ἀπὸ τὸ νησί Κεφαλληνία, ἀπ' ὅπου ἔχομεν πικρὰς ἀναμνήσεις. Ἐρώτησα τὴν Ἰταλίδα ἀεροσυνοδὸ τί πικρὰς ἀναμνήσεις ἔχει ὁ πιλότος; Δὲν ξέρετε, μοῦ εἶπε, ὅτι στὴν Κεφαλληνία οἱ Γερμανοὶ ἐσχότωσαν χιλιάδας Ἰταλοὺς στρατιώτας; Αὐτὸ τὸ ξέρω τῆς ἀπήντησα, ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ μοῦ πῆτε εἶναι τί ἤθελαν οἱ Ἰταλοὶ στὴν Κεφαλληνία;

Ἦλθαν στὴν ἀρχὴ μὲ ρωμαϊκὸ ἐγωῖσμὸ νὰ μᾶς κατακτήσουν καὶ κατόπιν τὸ ἐγύρισαν στὸ «Μπέλλα Γκρέτσια», «Μάμμα μία» κ.τ.λ. Καὶ ἐμεῖς ἐλησμονήσαμεν τοὺς νεκροὺς μας καὶ ἐκά-

ναμε τὴν βλακεία νὰ κρύβωμεν τοὺς Ἴταλοὺς, ἀντὶ νὰ τοὺς παραδίνωμεν στοὺς Γερμανοὺς γιὰ νὰ ἔχουν τὴν τύχη ποὺ ἀρμόζει σὲ προδότας καὶ δολοφόνους, διότι ἦσαν προδότες γιὰ τοὺς Γερμανοὺς καὶ δολοφόνους γιὰ τοὺς Ἕλληνας.

Μεταπολεμικῶς, ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ἔρριξε ὅλο της τὸ βάρος στὸ νὰ κατηγορῇ τοὺς Γερμανοὺς. Διότι ἡ Ρωσία κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπιδιώκει τὴν μείωσιν τῆς Γερμανίας, ποὺ μονίμως ἐχθρεύεται. Ἔτσι κατώρθωσε ὥστε σήμερα ὅταν ὀμιλῇ κανεὶς στὴν Ἑλλάδα γιὰ Β' Παγκόσμιον Πόλεμον καὶ κατοχὴν νὰ ἐννοῇ ἀποκλειστικῶς τοὺς Γερμανοὺς, ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οἱ ἔνοχοι εἶναι οἱ Ἴταλοί.

Στὸ «Ἡμερολόγιον» τοῦ Γκαϊμπελς εἶδαμε καὶ ξέρομεν ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν πόσον ἡ Ἰταλία ἐπεδίωκε νὰ μᾶς ταπεινώσῃ, νὰ μᾶς ἀτιμάσῃ. Εἶδαμε καὶ τὰς ἀντιδράσεις τῶν Γερμανῶν καὶ πλέον ἐναπόκειται στὴν λογικὴ τοῦ καθενὸς νὰ κρίνῃ ἂν πραγματικῶς οἱ Γερμανοὶ ἦσαν ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος, ὅπως σκοπίμως ἐπιμένουν νὰ τοὺς παρουσιάζουν.

Τὸ τέλος

Ἡ ραγδαία διάλυσις τοῦ Γιουγκοσλαβικοῦ στρατοῦ, ἀπὸ τὴν δυναμικὴ ἐπίθεσι τῶν Γερμανῶν προεκάλεσε τὴν ὀλοκληρωτικὴν πτώσιν τῆς Γιουγκοσλαβίας. Ἔτσι τὰ γερμανικὰ τεθωρακισμένα στρατεύματα ἐξεχύθησαν ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου μὲ κατεύθυνσιν τὴν Θεσσαλονικὴν καὶ φυσικὰ τὰ νῶτα τῆς «γραμμῆς Μεταξᾶ» τῆς ὁποίας τὰ ὄχυρά ἡμύνοντο ἡρωϊκῶς, ἐναντίον τῶν ἐπιτιθεμένων μεραρχιῶν τοῦ Στρατάρχου Φὸν Λίστ.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἐγράφετο ἡ δόξα τῆς μάχης τῶν ὄχυρῶν. Δυστυχῶς τὸ νεοελληνικὸν κρατίδιον ὑποτιμᾷ ἐκείνη τὴν ἐποποιία καὶ δίνει κενόγδουπον ἔμφασιν στὴν δῆθεν «ἀντίσταση». Ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια ὅμως δὲν ἀλλάζει ἀπὸ τὴν προπαγάνδα τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ ἤδη αὐτοκαταρρεῦσαντος καὶ γελοιοποιηθέντος κομμουνισμοῦ. Οἱ γενναῖοι Ἀξιωματικοὶ καὶ Στρατιῶται τῆς «Γραμμῆς Μεταξᾶ» ὑπῆρξαν ἰσάξιοι τοῦ Λεωνίδου καὶ ἐπὶ πλέον ἀνίκητοι στὸ πεδίο τῆς τιμῆς.

Ἐὰν σήμερα εἶχαμε πολιτικὴ ἡγεσία καὶ στρατιωτικὴ ἡγεσία μὲ ὑψηλὸ ἐθνικὸ φρόνημα θὰ εἶχαν καθιερώσει στὴν ἐκπαίδευσιν, στὴν τηλεόρασιν καὶ σὲ πλῆθος ἐκδηλώσεων τὴν ἐξιστόρησιν τῶν ἐπικῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα συνέβησαν στὰ ὄχυρά Λίσσε, Ροῦπελ, Περιθῶρι, Μαλιάγκα, Ἐχίνος, Νυμφαῖον, Ἰστίμπεη, Παλιουρῶνες, Καρατάς, Πυραμιδοειδές, Ντάσαβλι, Σταυρός, Παρταλούσκα, Κελκάγια, Ἀρπαλοῦκι, Ποποτλίβιτσα, Μπαμπιτόρα, Καλή, Ρουπέσκο κ.τ.λ.

Στὸ μαυρισμένο ἀπὸ τὰ φλογοβόλα καὶ τὰς ἐκρήξεις τῶν βομβῶν ὄχυρὸ Μαλιάγκα, κάποιος Ἕλλην Στρατιώτης ἔγραψε μὲ ἀσβέστη, σὲ πολὺ μεγάλα γράμματα, δύο λέξεις: «Μολὼν λαβέ». Ὅταν οἱ Γερμανοὶ ἐζήτησαν τὴν παράδοσιν τοῦ ὄχυροῦ ἕνας γερμανομαθὴς στρατιώτης ἀπήντησε: «Ὅταν πεθάνου-

με έμεις έλάτε να πάρετε τὸ όχυρὸ» (Α. Έδιπίδου «Ιστορία Έλληνογερμανικοῦ πολέμου» έκδ. «Βιβλιοαθηναϊκή» σελ. 616). Ὁ άγων ήτο νικηφόρος. Ὅταν παρεδόθη τὸ όχυρὸ Παρταλούσα μέσα έκρατοῦντο αίχμάλωτοι 160 Γερμανοί με τὸν διοικητή του τάγματός τους! Στὸ όχυρὸ Ρουπέσκο οί Γερμανοί οὐδένα άνευρον. Ὅλη ή φρουρά είχε πέσει μαχομένη. Ὁ Ἄντισυνταγματάρχης Γ. Δουράτος (Διοικητής Ρουπέλ) ὁ ταγματάρχης Γ. Δετοράκης (Διοικητής Λίσσε) και πολλοί άλλοι διηγούνται με πόσας τιμάς και με τί ύμνους οί Γερμανοί Στρατηγοί έπήνεσαν τούς ύπερασπιστάς τής «Γραμμής Μεταξά».

Έν πάση περιπτώσει δέν είναι του παρόντος να γράψω περισσότερο για τὸ θέμα. Ἄλλά έπιβάλλεται να δείξω τὸν άξιοπρεπή τρόπον με τὸν όποϊον άπεχώρησαν οί μαχηταί τῶν όχυρῶν.

Τήν 8ην Ἄπριλίου 1941, τήν νύχτα, ὁ Ἄρχιστράτηγος Ἄ. Παπάγος άποστέλλει εἰς τὸν Ἄντιστράτηγον Κ. Μπακόπουλον διοικητήν του Τμήματος Στρατιάς Ἄνατολικής Μακεδονίας (ΤΣΑΜ) τὸ ακόλουθον έγγραφον έξουσιοδοτήσεως να συνθηκολογήση:

«Ἡ δημιουργήθεισα κατάστασις δια τής άποσυνθέσεως του νοτιου γιουγκοσλαυικου μετώπου και ή ως εκ τούτου άμέσως βεβαία άπειλή, οὔ μόνον άποκοπής τῶν δυνάμεών σας από τής λοιπής χώρας, αλλά και τής προσβολής τῶν πρὸς τήν θάλασσαν συγκοινωνιῶν, δημιουργεί νέα δεδομένα, έπιβάλλοντα τήν τροποποίησιν τής δοθείσης ὑμῖν άποστολής.

Κατόπιν τούτου, και πρὸς άποφυγήν άποσυνθέσεως τῶν δυνάμεών σας, οἶαν θά προεκάλει μία άπειροβαθείας πρὸς τήν θάλασσαν σύμπτυξις με άπειλᾶς του έχθρου κατά τῶν συγκοινωνιῶν σας, δυναμένας να έκδηλωθῶσιν εκ πολλῶν κατευθύνσεων και πρὸς πρόληψιν τής πλήρους άναστατώσεως του πληθυσμου, τήν όποϊαν θά προεκάλει μία τοιαύτη έέργεια.

Καθορίζομεν τὰ έξής:

1. Ἄποστολή σας: Ἄμυνα επί τόπου άνευ ιδέας συμπτύξεως επί σκοπῶ διατηρήσεως τής μέχρι τουδε κτηθείσης δόξης τῶν ελληνικῶν όπλων και έπαυξήσεως αὐτής.

II. Διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ἀντίστασις αὕτη, εἴτε ἐξ ἐλλείψεως ἐμποδίων, εἴτε ἐκ κυκλώσεως – πρὸς ἣν κύκλωσιν δὲν διαθέτετε μέσα ἔστω καὶ μερικῶς τοπικῶς, διὰ νὰ ἀνταποκριθῆτε – καθίσταται ἀνέφικτος, σὰς ἐξουσιοδοτοῦμεν ὅπως καταθέσῃτε τὰ ὄπλα, ἐπιδιώκοντες κατὰ τὸ δυνατὸν ἐντίμους ὅρους συνθηκολογήσεως.

III. Τὴν ἀνωτέρω ἐξουσιοδότησιν συνθηκολογήσεως, ὑπὸ τοὺς ὡς ἄνω καθοριζομένους ὅρους, ἐξουσιοδοτεῖσθε ὅπως μεταβιβάσετε κατὰ τὴν κρίσιν σας εἰς τοὺς ὑφισταμένους σας διοικητὰς τομέων καὶ ὑποτομέων καὶ ἐν χρόνῳ, τὸν ὁποῖον ἠθέλατε κρίνει σκόπιμον.

IV. Ἐπιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν σας καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως ἰδιαιτέρως ἐπιστήσητε τὴν προσοχὴν τῶν ὑφισταμένων σας, ὅπως συγκρατήσωσι τὴν τάξιν τῶν τμημάτων των καὶ ἀποφύγωσι πάσῃ θυσίᾳ νὰ δώσωσι, καὶ τὴν παραμικρὰν εἰκόνα διαλύσεως καὶ ἀποσυνθέσεως τοῦ στρατοῦ. Δέον νὰ κατανοήσωσι πάντες ὅτι ἡ ὀδυνηρὰ αὕτη κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ περιέλθωσι, δὲν ὀφείλεται εἰς τοὺς μαχητὰς μας, οἱ ὁποῖοι ἐξετέλεσαν πλήρως τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκον των.

V. Ἐναντι μιᾶς ὡς ἀνωτέρω πιθανότητος, θεωροῦμεν σκόπιμον, ὅπως οἱ διοικηταὶ τῶν μονάδων εὐρίσκωνται παρὰ τὰ τμήματά των, ἢ παρὰ τὸν ὄγκον αὐτῶν, ἵνα ρυθμίσωσι, οἱ ἴδιοι αὐτοπροσώπως τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θ' ἀναγκασθῶσι νὰ καταθέσωσι τὰ ὄπλα καὶ τὴν ἔκτασιν τῆς ζώνης, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ λάβῃ χώραν τοῦτο ἐκάστοτε.

VI. Διαβιβάσατε ἀκόμη μίαν φορὰν πρὸς τοὺς μαχητὰς σας τὰ συγχαρητήριά μου, διὰ τὸ μέχρι τοῦδε ἐπιτευχθὲν μεγαλειῶδες ἔργον καὶ ἀπαιτήσατε ἀπὸ τούτους νὰ μὴ τὸ κηλιδώσωσι τὴν τελευταίαν στιγμὴν, εἴτε διὰ προώρου συνθηκολογήσεως, εἴτε δι' ἀποσυνθέσεως.

VII. Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐξουσιοδότησιν συνθηκολογήσεως ὑπάγονται καὶ τὰ ὀχυρά, τὰ ὁποῖα θὰ ἀκολουθήσωσι τὴν τύχην τοῦ στρατοῦ ἐκστρατείας. Τοῦτ' αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὰ ὀχυρὰ Νυμφαίας καὶ Ἐχίνου, διὰ τὰ ὁποῖα εἰδικῶς, μετὰ τὴν κατάθεσιν τῶν

όπλων όλων τῶν δυνάμεων τοῦ ΤΣΑΜ θὰ μεριμνήσετε ὑμεῖς δι' ἀξιωματικοῦ σας μεταβιβάσετε εἰς τοὺς διοικητὰς των τὴν διαταγὴν καταθέσεως τῶν ὀπλων.

Ἀθῆναι, τῆ 8ῃ Ἀπριλίου 1941. Ὡρα 22.00

Ὁ Ἀρχιστράτηγος

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΓΟΣ

Ὁ Στρατηγὸς Μπακόπουλος ὤφειλε νὰ δράσῃ ταχέως. Ἐπρεπε νὰ ἐπιτύχῃ νὰ σταματήσουν αἱ ἐχθροπραξίαι πρὶν οἱ Γερμανοὶ εἰσέλθουν στὴν Θεσσαλονίκην, ὅποτε θὰ ἠχμαλωτίζετο ὅλος ὁ στρατός μας. Πρὸς ἀποφυγὴν αὐτοῦ τοῦ ὀλεθρίου συνέφερε ἡ συνθηκολόγησι μὲ ὄρους. Μὲ ἀποφασιστικότητα καὶ συγκίνησι συντάσσει τὴν κατωτέρω πρότασίν του:

«Πρὸς

Τὸν Διοικητὴν τῶν Γερμανικῶν Στρατευμάτων τῶν δρώντων εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἀξιού.

Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν εἰς τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα τὰ κάτωθι:

I. Τὰ ὑπ' ἐμὲ Ἑλληνικὰ Στρατεύματα, ἔχοντα ὡς ἀποστολὴν τὴν υπεράσπισιν τοῦ ἐδάφους τῆς Πατρίδος των ἐπὶ τῆς γραμμῆς Μπέλες - Νέστος, ἐπὶ τριήμερον ἐξετέλεσαν πλήρως τὴν ἀποστολὴν των ἔναντι τῶν σφοδρῶν ἐπιθέσεων τῶν γενναίων Γερμανικῶν Στρατευμάτων, κρατήσαντα ὑψηλὰ τὴν τιμὴν τῶν Ἑλληνικῶν ὀπλων.

II. Ἀπὸ χθὲς τῆς ἐσπέρας ἐδημιουργήθη κατάστασις, λόγω τῆς εἰσβολῆς εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος ἐκ τῆς περιοχῆς Δοϊράνης, καθιστώσα εἰς ἄκρον δύσκολον τὴν συνέχισιν τοῦ ἀγῶνος τῶν ὑπὸ τὴν διοίκησίν μου στρατευμάτων ἄνευ ματαίας καὶ ἀσκόπου ἀνθρωποθυσίας.

III. Κατόπιν τῆς οὕτω δημιουργηθείσης καταστάσεως, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ προτείνωμεν Ὑμῖν τὴν εἰς τὸν Ἡμέτερον τομέα κατάπαυσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν.

IV. Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ ὑπὸ τὴν διοίκησίν μου Ἑλληνικὰ στρατεύματα δὲν ἐνίκηθησαν μέχρι τῆς στιγμῆς καὶ ὅτι αἱ συνθήκαι αἱ

δημιουργηθείσαι ἐκ λόγων ἀσχέτων πρὸς τὴν μαχητικὴν ἀξίαν τούτων, εἶναι τοιαῦται ὥστε νὰ καθιστῶσι τὸν περαιτέρω ἀγῶνα ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων ἐντελῶς ἀδύνατον καὶ ἄσκοπον, θὰ εὐαρεστηθῇ τὴν παράδοσιν ἡμῶν ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως διατηρήσωμεν τὰ ὄπλα μας τὰ τόσον τιμηθέντα κατὰ τὸν διεξαχθέντα ἀγῶνα, ὡς εἰς παρομοίας περιπτώσεις πράττουν οἱ γενναῖοι καὶ ἵπποτικοὶ ἀντίπαλοι, ὡς εἶναι ὁ Γερμανικὸς στρατός.

» Ἐὰν ἡ πρότασίς μου αὕτη δὲν γίνῃ ἀποδεχτή, τότε προτείνω ὅπως ἀποδεχθῆτε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ὀπλισμοῦ τῶν στρατευμάτων μου εἰς τὴν Ἑλλάδα, μετὰ τὸ πέρασ τοῦ πολέμου.

Μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης θ' ἀποδεχθῇ τὴν ὡς ἄνω δικαίαν καὶ τιμίαν πρότασίν μου, παρακαλῶ ὅπως δεχθῇ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐξαιρετικῆς τιμῆς, μεθ' ἧς πρὸς Ταύτην διατελῶ.

Κ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Ἀντιστράτηγος*

Ταυτοχρόνως ἀπευθύνει στὸν Ἀρχιστράτηγον τὴν ἀκόλουθον ἀναφορὰν:

* Ὁ Διοικητὴς τοῦ ΤΣΑΜ ἀντιστράτηγος

Κ. Μπακόπουλος

Πρὸς

Τὸν Ἀρχιστράτηγον Ἀλέξανδρον Παπάγον

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρω ὅτι τὸ ὑπ' ἐμὲ Τμῆμα Στρατιᾶς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας, τοῦ ὁποίου τὴν διοίκησιν μοι ἐνεπιστεύθη ἡ Πατρίς, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ Ὑμεῖς, με ἀποστολὴν τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ἐθνικοῦ ἐδάφους ἐπὶ τῆς γραμμῆς Μπέλες - Νέστος, ἐξεπλήρωσε πλήρως ταύτην, διεξάγον ἐπὶ τρία συνεχῆ ἡμερόνυχτα σκληροὺς καὶ ἀπεγνωσμένους ἀγῶνας κατὰ ἀντιπάλου πολυαριθμοτέρου καὶ διαθέτοντος ὄπλα καὶ λοιπὰ πολεμικὰ μέσα ἀπείρως ἰσχυρότερα καὶ πολυαριθμότερα καὶ ἰδίᾳ ἀεροπορίαν ἰσχυροτάτην ἐναντι μηδαμινῆς ἰδικῆς μας.

» Δι' ὄλων τῶν ὄπλων τούτων ὁ ἐχθρὸς σφοδρότατα ἔβαλλε κατὰ τῶν ὀχυρῶν μας καὶ διαφόρων σημείων τοῦ μετώπου. Τὰ πυρὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐδημιούργουν μίαν κόλασιν, ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνθέξῃ πᾶσα ζωή.

» Ὁ Ἕλλην ὅμως, στρατιώτης, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα ἰδανικά τῆς φυλῆς μας, ἀπὸ τὸν πατριωτισμὸν, τὴν τιμὴν καὶ ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος, ἠγωνίσθη μετὰ ἡρωϊσμοῦ ἀφθάστου καὶ πρωτοφανοῦς αὐτοθυσίας. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρω ὅτι οἱ ἄνδρες ἐνίων ὄχυρῶν ἐπὶ ὥρας ἠγωνίζοντο, φονεύοντες τοὺς εἰσβαλλόντας στρατιώτας τοῦ ἀντιπάλου. Δύο τῶν ὄχυρῶν μας ὑπέκυψαν μετὰ λυσσώδη ἀγῶνα τῶν ὑπερασπιστῶν των, καὶ οἱ ὅποιοι ἀπέθνησκον ἐξ ἀσφυξίας συνεπεία τῶν ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου δημιουργουμένων ἐντὸς τούτων ἀσφυκτικῶν ἀερίων.

» Οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ ὄχυροῦ Ἀρπαλοῦκι, πολιορκουμένου πανταχόθεν, μοῦ ἐζήτησαν διὰ τοῦ ἀσυρμάτου τὴν ἀδειαν ἡρωϊκῆς ἐξόδου, μὴ δυνάμενοι ν' ἀνθέξουν ἐκ τῶν ἀσφυκτικῶν ἀερίων καὶ συνεπεία τῶν ὁποίων πολλοὶ εἶχαν ὑποκύψει, ἤτις καὶ ἐδόθη.

» Καὶ πλείστα ἄλλα κατορθώματα κινουῦντα τὸν ἀνθρώπινον θαυμασμόν, ἔλαβον χώραν εἰς τὸν τόσον ἄνισον καὶ σκληρὸν τοῦτον ἀγῶνα ἐκ μέρους τῶν στρατιωτῶν μας.

» Ὅφειλω νὰ τονίσω, ὅτι ἅπαντες οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται ἐξεπλήρωσαν πιστῶς καὶ εὐόρκως τὸ πρὸς τὴν φιλτάτην πατρίδα καθήκον, γράψαντες τὰς λαμπροτέρας καὶ πλέον ἡρωϊκᾶς σελίδας τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς ἱστορίας.

» Καὶ μεθ' ὅλα τὰ ἄφθαστα ταῦτα κατορθώματα καὶ παρ' ὄλον ὅτι τὸ ἡρωϊκὸν τοῦτο τμῆμα τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ δὲν ἐνικήθη, ἀναγκάζομαι τὴν στιγμὴν ταύτην, λόγῳ τῆς ἀπροόπτως δημιουργηθείσης δεινῆς στρατιωτικῆς καταστάσεως καὶ ἐκ λόγων μὴ ἀφορώντων οὔτε τὴν μαχητικὴν ἀξίαν, οὔτε τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὅπως ἀμυνθῆ μέχρι ἐσχάτων, καὶ συνεπεία τῆς ὑπ' ἀριθ. Α.Π. 1381 διαταγῆς Ὑμῶν, νὰ ζητήσω βραδύτερον καὶ ἐν καταλλήλῳ στιγμῇ τὴν συνθηκολόγησιν μετὰ τοῦ ἐκ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀξιοῦ προελαύνοντος εἰς τὰ νῦτα ἡμῶν ἰσχυροῦ ἀντιπάλου καὶ τὴν κατάρθεισιν τῶν τιμημένων καὶ δοξασμένων ὄπλων μας.

» Τὸ σκληρὸν τοῦτο καθήκον, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐπεφύλασεν ἡ μοῖρα, πράττω μετὰ βαθυτάτης ψυχικῆς ὀδύνης καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Ὁ Ἀντισυνταγματάρχης πυροβολικοῦ Α. Πετίνης, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε γερμανικὰ συναντᾶται μὲ τὸν Γερμανὸ Στρατηγὸ Φάιελ Διοικητὴ τῆς 29ης μεραρχίας ἀρμάτων στὸν ὁποῖον ἐπιδίδει τὴν αἴτησι συνθηκολογήσεως. Ἐν τῷ μεταξὺ μία μηχανοκίνητος γερμανικὴ μονὰς ζητεῖ τὴν παράδοσι τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τάσσει προθεσμίᾳ 24 ὥρων, ἄλλως θὰ ἐπιτεθῆ στὴν πόλι. Ὁ Στρατηγὸς Μπακόπουλος, λοιπόν, κυριολεκτικῶς ἐπρόλαβε τὴν συμφορὰ. Εἶναι 9 Ἀπριλίου χαράματα καὶ ὁ Στρατηγὸς Φάιελ μὲ τὴν αἴτησι συνθηκολογήσεως φθάνει ἀεροπορικῶς στὸ στρατηγεῖο τοῦ Φὸν Λίστ. Ὁ Στρατάρχης συνεφώνησε σ' ὅλους τοὺς ὄρους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ ἀφήσουν τὰ ὄπλα στὸς Ἕλληνας ὀπλίτας. Διέταξε δὲ τὰ Γερμανικὰ στρατεύματα νὰ παύσουν πῦρ.

Ἡ ἐπίσημος συνάντησις πραγματοποιεῖται στὸ γερμανικὸ προξενεῖο στὴ Θεσσαλονίκη. Ὁ ἔφεδρος Ἀνθυπολοχαγὸς Τρυπάνης ὀρίζεται μεταφραστής. Παρίστανται ὁ Στρατηγὸς Μπακόπουλος, ὁ ἐπιτελάρχης του Συνταγματάρχης Καλογερόπουλος καὶ ὁ Ἀντιστράτηγος Ραγκαβῆς (Στρατιωτικὸς Διοικητὴς Θεσσαλονίκης). Ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Γερμανῶν παρευρίσκετο ὁ Στρατηγὸς Φάιελ καὶ ὁ ἐπιτελάρχης του. Τὸ πρωτόκολλο συνθηκολογήσεως εἶχε γραφῆ μόνον στὴ γλῶσσα τους. Ὁ Στρατηγὸς Μπακόπουλος ζητεῖ νὰ συνταχθῆ καὶ στὰ Ἑλληνικά. Ὁ Φάιελ συμφωνεῖ. Τὸ κείμενον εἶναι οὐσιαστικὸ καὶ λιτό, ὅπως κάθε στρατιωτικὸ ἔγγραφο. Τίτλοφορεῖται «Διαπραγματεύσεις παραδόσεως» καὶ ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Μεταξὺ τοῦ διοικητοῦ τῆς στρατιᾶς τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας, στρατηγοῦ Μπακοπούλου, καὶ τοῦ διοικητοῦ μιᾶς γερμανικῆς τεθωρακισμένης μεραρχίας, πλήρως ἐξουσιοδοτουμένου ἐκ μέρους τοῦ ἐν Ἑλλάδι γερμανικοῦ στρατοῦ, ἀντιστρατήγου Φάιελ, συνεφωνήθησαν οἱ ἀκόλουθοι ὅροι παραδόσεως, καὶ ἐγγράφως, θὰ παραδοθῆ δὲ ἀνὰ ἕν ἀντίγραφον εἰς τὴν γερμανικὴν καὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἰς ἕκαστον τῶν διαπραγματευομένων, δηλαδὴ εἰς τὸν διοικητὴν τῆς στρατιᾶς τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ τὸν διοικητὴν τῶν ἐν Ἑλλάδι γερμανικῶν στρατευμάτων»

των.

I. Τὰ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Μακεδονίᾳ εὐρισκόμενα τμήματα τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καταθέτουν τὰ ὄπλα καὶ διακόπτουν τὰς ἐχθροπραξίας εἰς τὸ ἐξῆς:

Ἀπὸ τοὺς ἀξιοματικούς τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ δὲν θὰ ἀφαιρεθοῦν τὰ ξίφη.

Ἡ περιοχή τῆς στρατιᾶς τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας περιλαμβάνει τὸ τμήμα τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῶν τουρκικῶν συνόρων μέχρι τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ.

II. Ἡ γνωστοποίησις τῆς ἀμέσου διακοπῆς τῶν ἐχθροπραξιῶν θὰ ἐπιδιωχθῆ εὐθύς καὶ διὰ παντὸς μέσου καὶ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

III. Πᾶσα καταστροφή ἢ ἀχρήστευσις προμηθειῶν θὰ παύσῃ ἀμέσως.

IV. Τὰ πλωτὰ μέσα τὰ εὐρισκόμενα ἐν τῷ λιμένι Θεσσαλονίκης, δὲν δικαιοῦνται ν' ἀποπλεύσουν καὶ τίθενται εἰς τὴν ἄμεσον διάθεσιν τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ.

V. Ἀπαντα τὰ ὄπλα καὶ τὸ λοιπὸν πολεμικὸν ὕλικὸν τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας θὰ παραδοθῆ εἰς τὰ γερμανικὰ στρατεύματα συμφώνως πρὸς λεπτομερεστέρας ἄλλας συνεννοήσεις.

VI. Τὸ ἐμπόριον καὶ αἱ συγκοινωναίαι θ' ἐξακολουθήσουν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας κανονικῶς.

Αἱ ἀποφάσεις τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων διατηροῦν πλήρως τὸ κῦρος των.

VII. Ἡ ἑλληνικὴ βασιλικὴ ἀστυνομία θὰ διατηρήσῃ τὸν ὅπλισμόν της καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐκτελοῦσα τὰ ἀστυνομικά της καθήκοντα ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν γερμανικὴν διοίκησιν.

Ἐν ἀναμονῇ τῆς περαιτέρω ρυθμίσεως λεπτομερειῶν τινῶν ἀρχίζει ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος πρωτοκόλλου ἀμέσως.

Ὁ διοικητὴς τῆς στρατιᾶς τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας εἶναι ἔτοιμος νὰ ρυθμίσῃ τὰς περαιτέρω λεπτομερείας, ἀποστέλλων ἀντιπρόσωπον μὲ πλήρη ἐξουσιοδότησιν τὴν 9.4.41 πρὸς τὸν διοικητὴν τῶν ἐν Ἑλλάδι γερμανικῶν στρατευμάτων.

Συμφωνήθη, ἀνεγνώσθη, ἐπεκυρώθη καὶ ὑπεγράφη.

Κ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Ἀντιστράτηγος – ΦΑΪΕΛ, Ἀντιστράτηγος»

Πλέον τοῦ ἀνωτέρω πρωτοκόλλου ὑπογράφεται καὶ ἕνα εἰδικὸ παράρτημα, τὸ ὁποῖον προσαρτᾶται στὸ πρωτόκολλο σὰν μέρος αὐτοῦ. Ἴδου τὸ κείμενον:

«Παράρτημα εἰς τὸ ἀνωτέρω πρωτόκολλον διαπραγματεύσεων:

I. Ἀναγνωρίζεται ρητῶς ὅτι μέχρι τέλους τῶν διαπραγματεύσεων τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα τῆς στρατιᾶς τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας ἠγωνίσθησαν γενναίως κατὰ τῶν γενναίων γερμανικῶν στρατευμάτων. Παρὰ τὸ γεγονός ὅτι τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα ἐκράτησαν τὰς κυρίας θέσεις των, ὁ διοικητὴς τῆς στρατιᾶς τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας, προέβη εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ συνθηκολογήσῃ, ἵνα ἐμποδίσῃ περαιτέρω ἄσκοπον αἰματοχυσίαν, ἢ ὅποια θὰ προεκαλεῖτο ἐκ τῆς προελάσεως γερμανικῶν τεθωρακισμένων μονάδων εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἄξιου.

II. Ὁ διοικητὴς τῆς στρατιᾶς τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας ἐκφράζει τὴν ρητὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως οἱ ὑπ' αὐτὸν ἀξιωματικοὶ καὶ ὀπλίται μὴ ἀποσταλοῦν εἰς στρατόπεδον συγκεντρώσεως, οὔτε ἐν Βουλγαρίᾳ οὔτε ἐν Ἰταλίᾳ.

III. Αἱ πολιτικαὶ ἀρχαὶ θὰ παραμείνουν εἰς τὰς θέσεις των, κατ' ἀκολουθίαν οἱ ἀναχωρήσαντες ὑπάλληλοι θὰ δύνανται νὰ ἐπανέλθουν.

Κ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Ἀντιστράτηγος – ΦΑΪΕΛ, Ἀντιστράτηγος»

Μόλις ὑπεγράφη ἡ συνθηκολόγησις ὁ Στρατηγὸς Μπακόπουλος – ὁ ὁποῖος ἦτο Στρατηγὸς ἀληθινὸς καὶ ὄχι σὰν τοὺς σημερινούς ἐνστόλους δημοσίους ὑπαλλήλους – ἐγείρεται καὶ ὀμιλεῖ:

«Αἰσθάνομαι βαθυτάτην λύπην, διότι ἡ τύχη μου ἐπεφύλασε νὰ θέσω τὴν ὑπογραφὴν μου εἰς τὸ πρωτόκολλον τοῦτο, τὸ ὁποῖον μὲ ὑποχρεώνει νὰ παραδώσω τὴν ὑπὸ τὴν διοίκησίν μου ἡρωϊκὴν καὶ ἔνδοξον στρατιὰν τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας, καίτοι αὕτη δὲν ἠττήθη.

Παρηγοροῦμαι, ὅμως, ὅτι ἡ παράδοσις αὕτη γίνεται πρὸς τὸν

γενναῖον γερμανικὸν στρατὸν καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τούτου πρὸς τοὺς ἀξίωματικούς καὶ στρατιώτας μου θὰ εἶναι ὅσα ἀρμόζει εἰς γενναίους ἀπὸ γενναίους.

Λυπούμαι, ἐπίσης, διότι αἱ περιστάσεις ἐπέβαλλαν ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς νὰ εὐρεθῆ ἀντιμέτωπος τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου οὐδὲν τὸν ἐχώριζε, ἀλλὰ τουναντίον τὸν συνέδεαν δεσμοὶ φιλίας καὶ ἐκτιμήσεως».

Πόσον δίκαιον εἶχε! Πράγματι οἱ δύο στρατοὶ δὲν εἶχαν τίποτε νὰ χωρίσουν μεταξὺ των. Ὁ Στρατηγὸς Φάιελ ἅπαντᾷ. Ἐξαίρει καὶ συγχαίρει τοὺς Ἕλληνας πολεμιστάς. Ὅλα γίνονται μὲ σοβαρότητα καὶ στρατιωτικὴ ἀξιοπρέπεια. Ὁ Στρατηγὸς Κ. Μπακόπουλος ἀποχωρεῖ σὰν Στρατηγός. Τὴν 9ην Ἀπριλίου 1941 ἐκδίδει τὴν τελευταίαν Ἡμερησίαν Διαταγὴν τοῦ ΤΣΑΜ:

«*Ἀξιωματικοί, Ὑπαξιωματικοὶ καὶ Στρατιῶται.*

Κατὰ τὸν διεξαχθέντα ἐπὶ τετραήμερον σκληρὸν καὶ πείσμονα ἀγῶνα κατὰ γενναίον, ἀλλὰ ἀσυγκρίτως ἀνωτέρου εἰς ἀριθμὸν καὶ εἰς πολεμικὰ μέσα στρατοῦ ἐξετελέσατε μετὰ ἀπαραμίλλου γενναιότητος καὶ αὐτοθυσίας τὸ καθήκον σας. Ἐτιμήσατε τὰ ὄπλα μας καὶ ἐχαρίσατε εἰς τὴν Ἑλλάδα μίαν ἀκόμη δόξαν αἰῶνων.

» *Ἐδείχθητε ἐφάμιλλοι τῶν ἀθανάτων προγόνων σας καὶ τῶν ἡρώων τοῦ 1821 ὡς καὶ ἰσάξιοι τῶν συναδέλφων σας τοῦ Στρατοῦ τοῦ Ἀλβανικοῦ μετώπου. Οἱ ὑπερασπισταὶ τῶν ὀχυρῶν ἐγράψατε σελίδας ὑπερόχου ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας ὅσον καὶ οἱ γενναῖοι τριακόσιοι τοῦ Λεωνίδα, οἱ Στρατιῶται τοῦ Παλαιολόγου εἰς τὰ τεῖχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὰ παλληκάρια τοῦ Ὀδυσσεᾶ Ἀνδρούτσου εἰς τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς, τοῦ Ἀθανασίου Διάκου εἰς τὴν Γέφυραν τῆς Ἀλαμάνας οἱ ἡμίθειοι τοῦ Μεσολογγίου, τοῦ Ἀρκαδίου ὡς καὶ τόσων ἄλλων ἱερῶν ὑπὲρ Πατρίδος ἀγῶνων. Ἐβάλεσθε σφοδρότατα δι' ὄλων τῶν ὀπλων καὶ τῶν συγχρόνων πολεμικῶν μέσων καὶ μηχανημάτων. Ἐδέχθητε ἐπανειλημμένως ἐφόδους ἀρμάτων μάχης, κατεκλείσθητε ἀπὸ σμήνη ἀεροπλάνων, ποὺ ἀκαταπαύστως σᾶς ἐβομβάρδιζαν. Εὐρίσκεσθε συνεχῶς ὑπὸ*

καταιγισμούς όβίδων του ισχυρού έχθρικού πυροβολικού. Προσεβλήθητε εντός των όχυρών από φλογοβόλα μηχανήματα και άποπνικτικά άέρια. Άπωλέσατε και άνεκαταλάβατε ώρισμένες θέσεις σας.

» Και έν γένει διεξηγάγατε σκληρούς και άπεγνωσμένους άγώννας κατά γενναίου, πείσμονος και συνεχώς έπιτιθεμένου άντιπάλου. Τίποτε όμως δέν έστάθη δυνατόν νά σας καταβάλλη. Δύο προκεχωρημένα όχυρά τά όποια υπέκυψαν μετά λυσσώδη άγώνα τόσον έκτός τούτων, όσον και ιδίως εντός τούτων στήθος με στήθος πρós τόν έχθρόν, και άφού προηγουμένως εϋρον πλείστοι των υπερασπιστών των ένδοξον θάνατον.

» Τά όνόματα των όχυρών Ρουπέλ, Ουσίτα – Περιθώρι – Παρταλούσκα, Παλιουριώνες, Κελκάγια, Ίστίμπεη, Ποποτλιβίτσα, Άρπαλουχι, Έχίνος, Λίσσε, Ντασάβλι και άλλων, θά άναγραφούν με μεγάλα χρυσά γράμματα εις την πανένδοξον ιστορίαν τής Έλλάδος μας.

» Πρέπει νά είστε υπερήφανοι έσαι και σεις και οι άπόγονοί σας δια τά μεγάλα και άσύγκριτα αυτά κατορθώματά σας και δια τās έξαιρετικās και άνεκτιμήτους υπηρεσίας τās όποίας προσφέρατε εις την Πατρίδα και τής όποίας την τιμήν τόσον ύψηλά έκρατήσατε.

» Έγώ ιδιαίτέρως θεωρώ τόν έαυτόν μου εύτυχή και αισθάνομαι μεγίστην υπερηφάνειαν διότι διώκησα τοιοϋτον στρατόν άποτελούμενον πράγματι άπό γενναίους και ήρωας όπως έσεις.

» Σās έκφράζω έκ βάθους ψυχής τά θερμότατα συγχαρητήριά μου και τόν θαυμασμόν μου. Έκ μέρους δέ τής Πατρίδος την άπειρον εύγνωμοσύνην της δια την νέαν άφθαστον δόξαν την όποίαν τής έχαρίσατε.

» Έπέπρωτο όμως, παρά τά μεγάλα σας αυτά κατορθώματα και παρότι μέχρι τής τελευταίας στιγμής έστάθητε άκλόνητοι εις τās θέσεις σας νά διακόψωμεν τόν άγώνα λόγω άπροόπτου δυσμενούς τροπής τής στρατιωτικής καταστάσεως εις την περιοχήν μας, συνεπεία τής προελάσεως έκ του Σερβικού εδάφους ισχυρών έχθρικών δυνάμεων εις τά νώτα μας δια τής κοιλάδος του Άξιού.

» Ἐστω ὅμως γνωστὸν εἰς πάντα ὅτι τοῦτο δὲν μειώνει τὴν ἀξίαν τοῦ ἡρωϊκοῦ καὶ ἐνδόξου ἀγῶνος μας.

» Τὸ σκληρὸν αὐτὸ καθήκον τῆς καταθέσεως τῶν δοξασμένων ὄπλων μας καὶ κατοπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. Α. Π. 1381 Διαταγῆς τοῦ Ἀρχιστρατήγου, τὸ ἐκτελεῶ μὲ τὴν μεγαλυτέραν ψυχικὴν δύνην καὶ εὐχομαι ὅπως τὸ ταχύτερον λήξη ἡ δοκιμασία μας αὕτη καὶ πάντες νὰ ἐπανέλθῃτε ὑγιεῖς εἰς τὰς οἰκογενεῖας μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ ὅπως ἀρμόζει εἰς γενναίους καὶ ἡρωϊκοὺς στρατιῶτας καὶ μὲ τὴν ἀκλόνητον πεποίθησιν ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ ἐξέλθῃ πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ ἐνδόξη ἀπὸ τὸν παρόντα πόλεμον.

ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝ)ΝΟΣ, Ἀντιστρατήγος»

Καὶ ἐδῶ πάλιν ἐδικαιώθη. Ἡ πατρίς ἐξῆλθε τοῦ πολέμου μεγαλυτέρα καὶ ἐνδοξωτέρα.

Κατὰ τὴν κατοχὴν ὁ Στρατηγὸς Μπακόπουλος μαζί μὲ ἄλλους τέσσαρας Στρατηγούς, τὸν Α. Παπάγον, Ι. Πιτσιάν, Π. Δέδεν καὶ Γ. Κοσμᾶ μετήχθη εἰς Γερμανίαν, ὅπου ἐκρατήθη εἰς εἰδικὸν στρατόπεδον συγκεντρώσεως. Μεγίστης ἱστορικῆς ἀξίας διὰ τὴν συμπεριφορὰν τῶν Γερμανῶν πρὸς τοὺς Ἕλληνας Ἀξιωματικοὺς αἰχμαλώτους πολέμου εἶναι τὸ βιβλίον τοῦ «Ἡ ὀμηρία τῶν πέντε Ἀντιστρατῆγων».

Τὴν 5.15 πρωῒνὴν τῆς 6ης Ἀπριλίου 1941 ἤρχισεν ἡ ἐπίθεσις τῶν Γερμανῶν στὴν ὄχρωμένη «Γραμμὴ Μεταξᾶ» καὶ ἐτελείωσε τὴν 1ην μεσημβρινὴν τῆς 9ης Ἀπριλίου 1941 μὲ τὴν ὑπογραφήν τοῦ πρωτοκόλλου συνθηκολογήσεως. Τὰ ὄχυρά δὲν ἔπεσαν. Πρὸς τιμὴν τῶν ὑπερασπιστῶν των οἱ Γερμανοὶ Διοικηταὶ ἔλεγον ὅτι δὲν κατέλαβαν τὰ ὄχυρά, ἀλλὰ προσήρχοντο διὰ νὰ τὰ παραλάβουν καὶ ὠδήγουν τὸν ἀποχωροῦντα Ἕλληνα Διοικητὴν πρὸ τῆς Γερμανικῆς μονάδος, ἡ ὁποία θὰ ἐγκαθίστατο ἐκεῖ, διὰ νὰ τὴν ἐπιθεωρήσῃ. Χρήσιμα καὶ μὲ πολλὰς ἀθροιστικὰς πληροφορίας εἶναι τὸ βιβλίον τοῦ Α. Παπάγου «Ὁ πόλεμος τῆς Ἑλλάδος 1940 - 41» καὶ τοῦ Α. Τερζάκη «Ἑλληνικὴ Ἐποποιία 1940 - 41».

ALORS C' EST LA GUERRE!

Όπως είδατε ο Γκαϊμπελς γράφει επί λέξει για το ιταλικό τηλεσίγραφο ότι: «ο Μεταξάς το άπορρίπτει». Μολαταύτα στο νεοελληνικό κρατίδιο κατά τον έορτασμό τής έπετειού τής 28ης Όκτωβρίου 1940 δέν τιμούν και ούτε καν άναφέρουν το όνομα του Μεταξά. Λέγουν ότι το ΟΧΙ το είπε ο λαός. Άλλά ο Γκράτσι δέν έξύπνησε στάς 3.30 το πρωί τον λαό. Έξύπνησε τον Μεταξά, ο όποιος έφάνη άντάξιος τής Έλλάδος. Ο Όταλός πρεσβευτής στην Έλλάδα Έμμανουέλε Γκράτσι έγραψε το βιβλίο: «Η άρχή του τέλους», το όποιον έκυκλοφόρησε και στά Έλληνικά (βιβλιοπωλείον τής «Έστίας» 1980). Στάς σελίδας 184-186 διηγείται την συγκλονιστική στιγμή τής συναντήσεώς του με τον Μεταξά. Συγκεκριμένως γράφει αυτά τα όποια συγκινούν τον κάθε Έλληνα:

«Τήν καθορισμένη ώρα, δέκα περίπου λεπτά πριν από τις 3, ο Στρατιωτικός Άκόλουθος, ο διερμηνέας και έγώ φθάσαμε στην καγκελλόπορτα τής μικρής βίλλας, όπου έμεινε ο Πρωθυπουργός. Ο comm. De Santo είπε στον φρουρό να είδοποιήσει τον Πρωθυπουργό ότι ο Πρέσβυς τής Όταλίας έπιθυμούσε να γίνει δεκτός για μία άκρως επείγουσα άνακοίνωση. Ο φρουρός άρχισε να κτυπά ένα ηλεκτρικό κουδούνι που έπικοινωνούσε με το έσωτερικό του σπιτιού, αλλά το ύπηρετικό προσωπικό κοιμόταν. Περιμέναμε για μερικά άτέλειωτα λεπτά μπροστά στην καγκελλόπορτα. Μέσ στην βαθειά σιωπή τής νύχτας άκουγόταν το γαύγισμα ενός σκύλου.

Έπί τέλους το κουδούνισμα ξύπνησε τον ίδιο τον Μεταξά, ο όποιος έκαμε την έμφάνισή του σε μία μικρή πόρτα ύπηρεσίας και, άναγνωρίζοντάς με, διέταξε τον φρουρό να με άφήσει να περάσω. Οί δύο συνοδοί μου έμειναν στον δρόμο περιμένοντάς με έξω από την καγκελλόπορτα. Ο Μεταξάς είχε φορέσει μία σκούρα μάλλινη ρόμπα, από τον γακά τής όποίας φαινόταν ένα μετριότατο βαμβακερό νυκτικό. Μου έσφιξε το χέρι, με έβαλε μέσα και με άφησε να περάσω σε ένα μικρό σαλόνι, το συνηθισμένο σα-

λονάκι μιᾶς μικροαστικής ἐξοχικῆς βιλλίτσας. Ἀυτό τὸ περιβάλλον ἀλὰ Guido Gozzano, μὲ τὰ κακόγουστα «καλὰ» του πράγματα μ' ἔκαμε νὰ ἀναλογιστῶ πρὸς στιγμὴν μὲ κάποιον πικρὸ κρυφὸ χαμόγελο τὴν Βίλλα Τορλόνια. Μόλις καθίσαμε τοῦ εἶπα ὅτι ἡ Κυβέρνησή μου μου εἶχε ἀναθέσει νὰ τοῦ κάμω μία ἄκρως ἐπείγουσα ἀνακοίνωση καὶ χωρὶς ἄλλα λόγια τοῦ ἔδωσα τὸ κείμενο. Ὁ Μεταξᾶς ἄρχισε νὰ τὸ διαβάξει. Τὰ χέρια ποὺ κρατοῦσαν τὸ χαρτί ἔτρεμαν ἐλαφρὰ καὶ μέσα ἀπὸ τὰ γυαλιὰ ἔβλεπα τὰ μάτια νὰ βουρκώνουν, ὅπως συνήθιζε ὅταν ἦταν συγκινημένος. Ὅταν τελείωσε τὴν ἀνάγνωση, μὲ κοίταξε κατὰ πρόσωπο καὶ μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ λυπημένη ἀλλὰ σταθερή: «Alois, c' est la queette». Τοῦ ἀπήντησα ὅτι δὲν ἦταν διόλου ἔτσι κατ' ἀνάγκην, καὶ ὅτι μάλιστα ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνηση ἤλπιζε ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση θὰ ἐδέχετο τὰ αἰτήματά της καὶ θὰ ἄφηνε νὰ περάσουν ἐλεύθερα τὰ ἰταλικά στρατεύματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἄρχιζαν τὶς μετακινήσεις τους τὴν βῆ πρωινή. Ὁ Μεταξᾶς μὲ ρώτησε τότε πῶς μπορούσα νὰ σκεφθῶ ὅτι, ἀκόμα καὶ ἂν εἶχε πρόθεση νὰ ἐνδώσει, θὰ τοῦ ἦταν δυνατόν μέσα σὲ τρεῖς ὥρες νὰ λάβει τὶς διαταγὲς τοῦ Βασιλέως καὶ νὰ δώσει τὶς ἀπαραίτητες ὁδηγίες γιὰ τὴν ἐλεύθερη διέλευση τῶν Ἰταλικῶν στρατευμάτων. Χωρὶς καμία πεποίθηση, ἀπὸ ἀπλὴ εὐσυνειδησία, ἀρπαζόμενος ἀπὸ τὴν τελευταία ἐλπίδα ὅπως ὁ ναυαγὸς πιάνεται ἀκόμα καὶ ἀπὸ ἓνα σανιδάκι, τοῦ ἀπάντησα ὅτι αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου ἀδύνατον. Ἀσφαλῶς θὰ εἶχε ἀπ' εὐθείας τηλεφωνικὴ γραμμὴ γιὰ νὰ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν Βασιλέα. Ὅσο γιὰ τὶς διαταγὲς πρὸς τὰ στρατεύματα, θὰ ἦταν ἀρκετὸ νὰ διαταχθεῖ ὁ ἀρχιστράτηγος νὰ στείλει μὲ τὸν ἀσύρματο ἐγκύκλιον διαταγὴν σὲ ὅλους τοὺς διοικητὲς νὰ μὴν παρεμποδισθεῖ ἢ προέλαση τῶν ἰταλικῶν στρατευμάτων. Ὁ Μεταξᾶς μὲ ρώτησε τότε ἂν μπορούσα νὰ τοῦ καθορίσω τουλάχιστον ποιὰ ἦταν τὰ στρατηγικὰ σημεῖα ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους ποὺ ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνηση θὰ ἤθελε νὰ καταλάβει. Φυσικά, ἀναγκάσθηκα νὰ τοῦ ἀπαντήσω ὅτι δὲν εἶχα τὴν παραμικρὴ ἰδέα. Ὁ Μεταξᾶς ἀπήντησε: «Vous voyez bien que c' est impossible. Ἡ εὐθύνη τοῦ πολέμου αὐτοῦ βαρύνει ἀποκλειστικὰ τὴν Ἰταλικὴ Κυβέρνηση. Ἡ Κυβέρνησή

σας ἤξερε κάλλιστα ὅτι ἡ Ἑλλάδα τὸ μόνο πού ἐπιθυμοῦσε ἦταν νὰ παραμείνει οὐδετέρα, ἀλλ' ὅτι ἡμεθα ἀποφασισμένοι νὰ ὑπερασπισθοῦμε τὸ ἐθνικὸ ἔδαφος ἐναντίον οἰουδήποτε. «Τοῦ ἀπήντησα, ἐνῶ σηκωνόμουν, ὅτι ἠλπίζα ἀκόμα ὅτι θὰ ἐλάμβανε ὑπ' ὄψιν του τὴν διαβεβαίωση πού περιείχετο στὴν διακοίνωση, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνηση δὲν εἶχε καμιὰ πρόθεση νὰ θίξει τὴν κυριαρχία καὶ ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅτι θὰ μοῦ γνώριζε στὴν Πρεσβεία, πρὶν ἀπὸ τὶς 6, ὅτι ἡ χώρα του δεχόταν τὰ ἰταλικά αἰτήματα. Ὁ Μεταξᾶς δὲν μοῦ ἀπήντησε. Μὲ συνόδευσε στὴν ἐξοδο ὑπηρεσίας ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχα μπεῖ πρὶν ἀπὸ ἓνα τέταρτο καὶ ὅταν ἤμασταν στὸ κατώφλι μοῦ εἶπε: «Vous êtes les plus forts...» χωρὶς νὰ ἀναπτύξει περισσότερο τὴν σκέψη του, μὲ φωνή, αὐτὴ τῆ φορά, βαθιὰ ἀλλοιωμένη. Μὲ τὴν σειρά μου δὲν ἤξερα τί νὰ ἀπαντήσω στὰ λόγια αὐτὰ καὶ στὴν βαθειὰ λύπη πού τὰ δонуσε. Νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος στὸν κόσμος, ὁ ὁποῖος τουλάχιστον μία φορὰ στὴ ζωὴ του, νὰ μὴν αἰσθάνθηκε ἀπέχθεια γιὰ τὸ ἐπάγγελμά του. Ἄν στὴν μακρὰ σταδιοδρομία μου στὴν ὑπηρεσία τοῦ κράτους ὑπῆρξε ποτὲ μία στιγμή κατὰ τὴν ὁποία ἐμίσησα τὸ δικό μου, μία στιγμή κατὰ τὴν ὁποία τὸ καθῆκον τοῦ ἀξιώματός μου μοῦ φάνηκε σταυρὸς ὄχι μόνο θλιβερός, ἀλλὰ καὶ ταπεινωτικός, ἡ στιγμή αὐτὴ ἦταν ὅταν ἄκουσα ἐκεῖνα τὰ ἀποκαρδιωμένα λόγια πού πρόφερε ὁ πρεσβύτερος ἐκεῖνος, πού εἶχε καταναλώσει ὀλόκληρη τὴν ζωὴ του ἀγωνιζόμενος καὶ ὑποφέροντας γιὰ τὴν χώρα του καὶ τοὺς Βασιλεῖς του καὶ πού, καὶ κατὰ τὴν ὑπέρτατη ἐκείνη στιγμή, προτιμοῦσε νὰ διαλέξει γιὰ τὴ πατρίδα του τὸν δρόμο τῆς θυσίας καὶ ὄχι τὸν δρόμο τῆς ἀτιμώσεως. Ὑποκλίθηκα μπροστὰ του μὲ τὸν βαθύτερο σεβασμὸ καὶ βγήκα ἀπὸ τὸ σπίτι του».

Οἱ βαλκάνιοι ἰθύνοντες σ' αὐτὴ τὴν χώρα εὐθύνονται γιὰ τὸ ἀνήθικο φαινόμενο νὰ μὴ ἐπαινῆται ὁ ἡγέτης ἐνὸς ἐνδόξου νικηφόρου πολέμου. Τὰ ἀνθρωπάκια (Ἀρχηγὸς Ἐνόπλων Δυνάμεων, Πρόεδρος Δημοκρατίας, Πρωθυπουργὸς κ.τ.λ.) ἀποσιωποῦν τὸν Μεταξᾶ καὶ ἔτσι παραλογίζονται διότι ἐμφανίζουν τὴν 28ην Ὀκτωβρίου σὰν τὸν μόνο πόλεμο στὴν Παγκόσμια

Ίστορίαν, πού διεξήχθη δίχως Ἀρχηγόν. Ἄν εἶναι δυνατὸν. Ὅλοι ὅσοι διαβάζομεν ἱστορίαν πάντοτε βλέπομεν, ὅτι σὲ ὅποιονδῆποτε πόλεμον Ἀρχηγὸς τῶν μὲν ἦτο ὁ τάδε, ἀρχηγὸς τῶν δὲ ὁ δεῖνα. Δὲν ὑπάρχει πόλεμος δίχως Ἀρχηγούς. Μονάχα γιὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1940 - 41 τὰ ἀνθρωπάκια δὲν βλέπουν, οὔτε τὸν βασιλιὰ Γεώργιο Β΄, οὔτε τὸν πρωθυπουργὸ Ἴω. Μεταξᾶ, οὔτε τὸν Ἀρχιστράτηγον Παπάγον.

Ὁ Μεταξᾶς εἶπε τὸ ΟΧΙ στοὺς Ἴταλούς. Ὁ Κορυζῆς εἶπε τὸ ΟΧΙ στοὺς Γερμανούς. Καὶ οἱ δύο ἦσαν ἡγέται τοῦ καθεστῶτος τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ οἱ δύο ἔπεσαν. Τέτοιους ἐθνικούς ἥρωας «ἀπαξιούν» νὰ τιμήσουν οἱ πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ κρατοῦντες. Γιατί; Πάντως ἐγὼ μὴ ἀνεχόμενος τὴν συμπεριφορὰ, ἰδίως τοῦ ψευτοθηκολόγου Σαρτζετάκη τοῦ ἔστειλα γιὰ τὸν Μεταξᾶ τὸ ἀκόλουθον συστημένο γράμμα (9863 Ταχ. Ἐξαρχείων):

«Ἐν Ἀθήναις τῇ 10ῃ Νοεμβρίου 1987

ΠΡΟΣ ΤΟΝ

κ. Χρ. Σαρτζετάκη

Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας

Ἐνταῦθα

Κύριε Πρόεδρε,

Ὁ Παν. Κανελλόπουλος, τοῦ ὁποίου κατὰ τηλεοπτικὴν δῆλωσίν σας ὑπῆρξε θαυμαστής καὶ τοῦ ὁποίου ἐπὶ τῷ θανάτῳ του δημοσίως ἐπλέξατε τὸ ἐγκώμιον ἔγραψε γιὰ τὸν Μεταξᾶ καὶ τὸ ΟΧΙ εἰς τὸ βιβλίον του «Τὰ χρόνια τοῦ Μεγάλου Πολέμου» (Ἀθ. 1964, σελ. 19, 20) ἀκριβῶς τὰ ἐξῆς:

«Πρέπει νὰ εἶμεθα, χωρὶς ἄλλο εὐγνώμονες εἰς τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶ, διότι εἶπε, ὀλομόναχος εἰς τὸ σκοτάδι τῆς νυκτός, τὸ μέγα «ΟΧΙ». Λέγουν ὅτι ἀντικρύζουν μὲ ἐμπάθειαν καὶ αὐτὰ τὰ ἀνάγλυφα γεγονότα τῆς ἱστορίας, ὅτι τὸ «ΟΧΙ» δὲν τὸ εἶπεν ὁ Μεταξᾶς ὅτι τὸ εἶπεν ὁ Ἑλληνικὸς Λαός. Ναι, τὸ εἶπεν ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, ἀλλὰ ἀφοῦ τὸ εἶπε ὁ Μεταξᾶς. Ὁ ἀτυχῆς καὶ συμπαθὴς Emanuele Grazzi, ἐκτελῶν ἐντολὴν πού δὲν τοῦ ἄρесе διόλου (βλ. τὸ βιβλίον του: Il Principio Della Fine, Ρώμη 1945) ἐξύπνησε, τὴν 3ην πρωϊνήν, τὸν Μεταξᾶ καὶ ὄχι τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν. Ἐὰν ἔλεγεν ὁ Μεταξᾶς «Ναι», πῶς θὰ ἔλεγε «Ὅχι» ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, πού θὰ ἐξυπνοῦσε ἀργότερα; Θὰ τὸ ἔλεγε, βέβαια, μετὰ του καὶ θὰ τὸ ἐξεδήλωνε καὶ ἐμπρακτα, ὅταν θὰ ὠργάνωνε μυστικὰ τὴν ἀν-

τίσασίν του, ἀλλὰ ἡ Ἀλβανικὴ Ἐποποιία δὲν θὰ ἐγράφετο ποτέ. Ἄς εἶμεθα, λοιπόν, τίμιοι ἀπέναντι τῆς ἱστορίας. Τὸ μέγα «Ὅχι» εἶναι πράξις τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ».

Μολαταῦτα σεῖς παρελείψατε νὰ ἀναφέρετε τὸν Μεταξᾶ κατὰ τὸν πρόσφατον ἑορτασμόν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940. Εἶσθε λοιπόν, κατὰ Κανελλόπουλον, ἐμπαθῆς καὶ ἀνέντιμος ἔναντι τῆς ἱστορίας. Ἀληθῶς πρέπει νὰ ντρέπεσθε διότι ἠγνοήσατε τὴν πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν ἠγεσίαν τοῦ ἔθνους. Τὶ παραμύθια διηγῆθητε περὶ λαοῦ; Τόσον ἀφελεῖς μᾶς περνᾶτε;

Γνωρίζετε κάποιον πόλεμον, ὅποιασδήποτε ἐποχῆς, μεταξὺ ὀποικωνδήποτε ἀντιπάλων πού οἱ ἀντιμαχόμενοι λαοὶ νὰ μὴ εἶχον Ἀρχηγούς; Δὲν ντρέπεσθε πού δὲν ἐμνημονεύσατε τὸν Βασιλέα Γεώργιον ἢ τὸν Στρατάρχη Παπάγον καὶ ἰδίως τὸ Ἄξιον Τέκνον τῆς Ἑλλάδος, τὸν Ἀλέξανδρον Κορυζήν, ὁ ὁποῖος διεδέχθη τὸν Μεταξᾶ καὶ ὁ ὁποῖος ἠτύοκτόνησε ὅταν κατέρρευσε τὸ μέτωπον; Δὲν ντρέπεσθε πού σκοπίμως μετεβάλατε τὰς ὀνομασίας καὶ ὠμιλήσατε γιὰ ὀχυρὰ Μακεδονίας - Θράκης, ἐνῶ σ' ὄλας τὰς ἱστορίας ἀποκαλοῦνται «Γραμμὴ Μεταξᾶ». Ἔτσι τὴν ὀνομάζουν Γερμανοί, Ἀγγλοὶ, Γάλλοι, Ἴταλοί, ὄλοι καὶ σεῖς τῆς ἀλλάξατε τὸ ὄνομα. Δὲν ντρέπεσθε πού παρεποιήσατε τὴν νεοελληνικὴν ἱστορίαν; Τὶ σᾶς ἔφταιγε ὁ Στρατάρχης Παπάγος; Αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ Ἀρχιστράτηγος τοῦ πολέμου; Γιατὶ δὲν τὸν ἐτιμήσατε ὡς ὠφεῖλατε πολλῶν δὲ μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ δοξασμένος Στρατάρχης ὑπῆρξε λαοπρόβλητος ἠγέτης, πού ἐκυβέρνησε τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ τύχη, διὰ τοῦ κ. Παπανδρέου, σᾶς ἀνέδειξε στὸ Ἀνώτατο Ἀξίωμα τῆς χώρας καὶ κατορθώσατε νὰ γίνετε θεατρικὸν κωμικὸν ἔργον, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος. Ἀνεχώμεθα πολλὰς ἰδιορρυθμίας σας, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἀλλοίως. Δὲν θὰ σᾶς παρακολουθῶμεν ὅμως ἀδιαμαρτυρήτως νὰ πλαστογραφῆτε τὴν ἱστορίαν μας. Ἄν ἔχετε ἔχνος ἐντιμότητος ἀπαντήσατέ μου. Ὁ λαὸς ἐπολέμησε δίχως ἀρχηγόν; Δὲν εἶχε Βασιλέα; Δὲν εἶχε Πρωθυπουργό; Δὲν εἶχε Ἀρχιστράτηγον; Δὲν εἶχε στρατηγούς; Ποῖος ἔκανε τὰς προετοιμασίας; Ὁ λαὸς τὰς ἔκανε; Δὲν ξέρετε ὅτι ὅταν ἀπέθανε ὁ Μεταξᾶς εἰς ὀλόκληρον τὴν Μεγάλην Βρεταννίαν ἐκυμάτισε μεσίστιος ἡ ἀγγλικὴ σημαία, πρᾶγμα πού εἶχε συμβῆ μόνον ἄλλην μίαν φοράν, ὅταν ἀπέθανε ὁ Γάλλος Στρατάρχης Φός;

Αἱ πολιτικαὶ ἀντιθέσεις νὰ μὴ σᾶς τυφλώνουν. Λόγω θέσεως ὀφείλετε νὰ ἐμπνέετε τὴν κοινὴν ἀναγνώρισιν τὴν ὀποῖαν θὰ ἀποκτήσετε ἂν εἶσθε ἀντικειμενικὸς καὶ πρὸ παντὸς εἰλικρινής. Κάθε 28ην Ὀκτωβρίου θέλετε δὲν θέλετε στὴν σκέψιν φίλων ἢ ἐχθρῶν θὰ ἔρχεται τὸ ὄνομα Μ ε τ α ξ ᾶ ς.

Ἄν ἀνοίξετε κ. Σαρτζετάκη, τὰ «Ἀπομνημονεύματα» τοῦ Τσῶρτσιλ θὰ διαβάσετε ὅτι ὁ Ἀγγλος ἠγέτης δὲν συνειργάζετο μὲ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ἀλλὰ

μέ τον Μεταξά, τον όποιον σεις άποσιωπάτε. Γιατί; Μήπως έπειδή ήτο δικτάτωρ; Έ, τότε να διαγράψωμεν από την ιστορίαν τον Λεωνίδα, τον Μ. Άλέξανδρο και τον Κωνσταντίνον Παλαιολόγον, διότι και αύτοι δικτάτορες ήσαν. Άλλως τε έσείς με τους δικτάτορας φαίνεται να έχετε καλās σχέσεις, άφου μόλις προ ήμερων άγκαλιαζόσαστε με τον Βούλγαρο τύραννο Ζίβκωφ.

Κατά την γνώμην μου, δέν έμνημονεύσατε τον Βασιλέα Γεώργιο, τον Ίω. Μεταξά και τον Στρατάρχη Παπάγο, από έλλειψιν θάρρους.

Ή έπιστολή μου δέν άποβλέπει στο να σās μειώση. Διότι προσωπικώς με αφήνεται άδιάφορον και σās ζητώ να με καλέσετε δια να σās όρίσω ποία είναι ή αξία σας. Σās έγραψα όμως έπειδή πιστεύω άκραδαντως, ότι εκφράζω το δημόσιον αίσθημα. Έπί πλέον έχω κυκλοφορήσει μίαν έκτενεστάτην βιογραφίαν του Ίω. Μεταξά και συγγραφικώς έζησα δλην την ύπόθεσιν του ΟΧΙ, ώστε ως έπιστήμων καταγγέλω την άναίσχυντον από λώπησιν των Ήγητόρων του '40.

Συνηθίζετε να δίδετε άπαντήσεις σε άσήμαντα πράγματα, όπως για την συντακτική όρθότητα των άνακοινώσεών σας. Περιμένω λοιπόν να μου άπαντήσετε στο έρώτημα, πού έν κατακλειδι επαναλαμβάνώ: Τό 1940 ό Έλληνικός λαός έπολέμησε δίχως πολιτική και στρατιωτική ήγεσία;

Με την τιμή που σās πρέπει.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ»

Παρεμφερείς έπιστολάς έστειλα και σε πολλούς άλλους, οι όποιοι, όπως και ό Σαρτζετάκης, δέν μου άπάντησαν.

Και τι να μου είπουν; Τα γεγονότα δέν έπιδέχονται άμφισβήτησιν. Δι' αυτό οι «ύπεύθυνοι» πολιτικοί φυγομαχούν, σιωπούν, κρύβονται. Ώρραία παραδείγματα άξιοπρεπειάς και θάρρους γνώμης.

Ώστόσο ματαιοπονούν, διότι ή δόξα του Μεταξά και του Κορυζή δέν έξαρτάται από την άναγνώρισιν των οίωνδήποτε Σαρτζετάκηδων. Όλοι αι ιστορίαι του κόσμου είναι κατηγορηματικάι. Όπως ό Γκράτσι και ό Γκαϊμπελς, όλοι έχθροι ή φίλοι, συμφωνούν ότι τó ΟΧΙ τó είπε μέσα στην νύκτα ό Ίω. Μεταξάς. Διότι τούτο είναι γεγονός.

Για τον Κορυζή έδημοσίευσα στην έφημερίδα «Έλευθήρη Ώρα» (29 Δεκ. 1987) τó παρακάτω άρθρον:

«Σήμερα που όλοι παριστάνουν τον άντιναζι και τα θηρία

τῆς ἀντιστάσεως κατὰ τῶν Γερμανῶν δὲν ἐκπλήσσομαι πού αὐτοὶ οἱ ψεῦται λησμονοῦν τὸν Μέγα Ἴηρωα Ἀλέξανδρον Κορυζῆν, τὸν Πρωθυπουργὸ τῆς Ἑλλάδος πού συνέχισε τὸ ΟΧΙ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου διὰ τῆς ἀντιτάξεως ἐνὸς νέου ΟΧΙ πρὸς τοὺς Γερμανούς.

Ὁ Ἀλέξανδρος Κορυζῆς διεδέχθη τὸν Ἴω. Μεταξᾶ, ὅταν αὐτὸς δοξασμένος ἀπέθανε τὴν 29ην Ἰανουαρίου 1941. Κατήγετο ἀπὸ τὸν Πόρον, ἔπου ἐγεννήθη τὸ 1885. Εἰσήλθεν στὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν ὡς ὑπάλληλος καὶ ἐξήντησε ὅλην τὴν ἱεραρχίαν γενόμενος Διοικητῆς αὐτῆς.

Τὸ μεγαλεῖο τοῦ Κορυζῆ ἔγκειται ἀκριβῶς στὴν τραγικὴν ἀπόφασί του νὰ αὐτοκτονήσῃ ὅταν κατέρρευσε τὸ μέτωπο. Γαλλία, Γιουγκοσλαβία, Πολωνία, Βέλγιο, Ὀλλανδία κ.τ.λ. κατελήφθησαν ἀπὸ τὸν γερμανικὸ στρατό, δίχως νὰ εὔρεθῆ ἕνας πολιτικὸς ἠγέτης νὰ αὐτοκτονήσῃ. Ἡ ἴδια ἡ ἱστορία ἀπέδειξε ὅτι οἱ δημοκράται πολιτικοὶ ἐστεροῦντο φιλοτίμου καὶ ὑψηλῆς ἀντιλήψεως ἀξιοπρεπείας. Ὅλοι τοὺς τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια. Ἐδραπέτευσαν, ἐκρύπτοντο, μετεμφιέζοντο, ὑπετάγησαν καὶ οἱ περισσότεροι συνεργάζοντο μὲ τοὺς Γερμανούς. Καὶ εὔρεθη πάλιν εἰς Ἑλληνα, ὁ Κορυζῆς, νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα τῆς αὐτοθυσίας.

Ἐστερα ἀπὸ μιὰ δραματικὴ σύσκεψι τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Β΄, κατὰ τὴν ὁποίαν διεπιστώθη ἡ ἀναπόφευκτος πτώσις τῆς Ἑλλάδος, ὁ Κορυζῆς ἐπέστρεψε στὴν οἰκίαν του, ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μεγάλης Βρεταννίας» ὅπου ἦτο ἐγκατεστημένον τὸ στρατηγεῖο καὶ τὸ γραφεῖον του. Ἦτο Μεγάλῃ Παρασκευῇ 18 Ἀπριλίου 1941. Ὁ Κορυζῆς ἐπυροβόλησε μὲ δύο σφαίρας περιστρόφου τὸ στήθος του.

Ἐρωτῶ τοὺς διαφόρους ἐπωνύμους μεγαλοσχήμους καὶ πρῶτιστον τὸν ἀδέκαστον δικαστὴν Πρόεδρον Δημοκρατίας Κύριον Σαρτζετάκη: Διατὶ κύριε δὲν τιμᾶτε τὸν ἡρωϊκὸν ἐκεῖνον Ἑλληνα; Ἐνας τέτοιος Πρωθυπουργὸς ἀποτελεῖ φωτεινὸν παράδειγμα, διότι ἐθυσιάσθη, δίχως νὰ ἔχη καμμίαν ὑποχρέωσι

γι' αυτό. Ἄλλὰ μόνον διὰ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος διὰ νὰ δείξη, ὅτι ἡ ἡγεσία τοῦ Ἐθνους συμμετεῖχε στὰς θυσίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὁ Ἀλέξανδρος Κορυζῆς τὴν φοβερὰν ὥραν τοῦ πεπρωμένου του ἀσφαλῶς θὰ εἶχε γιὰ παράδειγμα τὸν Κωνσταντῖνον Παλαιολόγον. Ὑπάρχουν ἄρα γε ἄλλοι Πρωθυπουργοί, οἱ ὁποῖοι νὰ ἠτύοκτόνησαν; Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴ τιμᾶτε ἀπὸ τὸ κράτος ὁ γενναῖος Κορυζῆς;

Κύριε Σαρτζετάκη,

Σᾶς εἶδαμε στὸ Πολυτεχνεῖο νὰ καταθέτετε στέφανον πρὸς τιμὴν τῶν ἀνυπάρκτων νεκρῶν ἐντὸς τοῦ Πολυτεχνείου καὶ νὰ δηλώνετε τοῦ κόσμου τὰ κολακευτικὰ λόγια γιὰ τὴν ἀνύπαρκτον θυσίαν τῶν ἀνυπάρκτων ἡρωϊκῶν νεκρῶν καὶ νὰ μᾶς καλῆτε νὰ παραδειγματισθῶμεν ἀπὸ τὸν ἀνύπαρκτον ἡρωϊσμόν των.

Γιὰ τὸν Κορυζῆ δὲν σᾶς μίλησε ποτὲ κανεὶς; Δὲν ἐδιαβάσατε νεοελληνικὴν ἱστορίαν γιὰ νὰ μάθετε πῶς ἔπεσεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ὅτι δύο ἄνδρες ὁ Μεταξᾶς καὶ ὁ Κορυζῆς ἐκράτησαν ἀλώβητον τὴν τιμὴν τῆς μαχόμενοι κατὰ δύο αὐτοκρατοριῶν;

Καὶ τὸν μὲν Μεταξᾶ δὲν τολμᾶτε νὰ τὸν ἀναφέρετε, διότι δὲν σᾶς τὸ ἐπιτρέπουν καὶ διότι συναινῆτε στὴν ἀποσιώπησι τοῦ ἐνδόξου Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου. Τὸν δὲ Κορυζῆν γιὰτὶ δὲν τὸν μνημονεύετε; Ὁ Καπετὰν Μπαρούτας τοῦ ΕΛΑΣ γιὰ σᾶς εἶναι ἀνώτερος τοῦ Κορυζῆ;

Ἀπὸ μία ἄλλην ἄποψιν καλῶς οἱ πολιτικοὶ δὲν τιμοῦν τὸν Κορυζῆν. Τὶ σχέσιν μποροῦν νὰ ἔχουν οἱ καρπαζοεισπράκτορες τῶν Τούρκων μὲ τὸν ἐνδόξον ἐκεῖνον Ἴνδρα; Σ' ὅσα βιβλία ἱστορίας πού ἐδιάβασα Ἀγγλικά, Γαλλικά καὶ Γερμανικά τὸ ὄνομα τοῦ Κορυζῆ ἀναφέρεται μὲ σεβασμὸν καὶ ἔκδηλον ἐκτίμησιν.

Οἱ ξένοι θαυμάζουν τὸ θάρρος τῆς αὐτοθυσίας του.

Αἰωνία του ἡ μνήμη.

Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν «Ἀντίσταση»

Μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, εἰσῆλθαν στὴν πατρίδα μας οἱ ἡττημένοι Ἴταλοι καὶ οἱ ἀρπακτικοὶ Βούλγαροι, οἱ ὁποῖοι παρίσταναν τὸν κατακτητὴ. Εἶναι ἀληθὲς καὶ ἱστορικῶς ἐξηκριβωμένον, ὅτι οὐδέποτε οἱ Γερμανοὶ ἀνεγνώρισαν στοὺς Ἴταλοὺς καὶ στοὺς Βουλγάρους συγκυριαρχίαν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τὰς πρώτας ὥρας τῆς συνθηκολογήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ οἱ ἴδιοι οἱ Γερμανοὶ ἐφρόντισαν, ὥστε νὰ μὴ συλληφθοῦν αἱ Ἑλληνικαὶ μονάδες τοῦ Ἀλβανικοῦ μετώπου. Τὰ γεγονότα καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῶν Γερμανῶν ἀπέναντι στὸν (τότε) ἔνδοξο Ἑλληνικὸ Στρατὸ εἶναι γνωστά. Γιὰ νὰ γίνω σαφέστατος παραθέτω ἓνα κείμενο καὶ μία φωτογραφία. Μοῦ ἀρέσει πάντοτε νὰ ἐπιχειρηματολογῶ μὲ στοιχεῖα. Τὸ κείμενο λοιπὸν εἶναι παρμένο ἀπὸ τὴν ἐπίσημον ἔκδοσιν τῆς Διευθύνσεως Ἱστορίας τοῦ Στρατοῦ («Τὸ τέλος τῆς ἐποποιίας») ὅπου διαβάζομεν:

«...Δέον νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα ὅτι ὁ Γερμανὸς Ἀντιστράτηγος διοικητῆς τῆς 73ης Μεραρχίας Μπίλερ ἐπεδείξατο ἐνδιαφέρον διὰ τὴν μὴ αἰχμαλωσίαν τῶν ἑλληνικῶν μονάδων ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν. Διέταξε τὸν Γερμανὸν διοικητὴν τῆς φάλαγγος διαχωρισμοῦ Ἑλλήνων καὶ Ἰταλῶν ἵνα παραμείνῃ ἐν τῇ θέσει του μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς 24ης Ἀπριλίου ἀντὶ τῆς ἐσπέρας τῆς 23ης, ἐπιμηκύνων οὕτω αὐτοβούλως τὸ χρονικὸν ὄριον ἐνάρξεως ἐφαρμογῆς τοῦ πρωτοκόλλου κατὰ δεκαοκτῶ ὥρας ἵνα δοθῇ εἰς τὰς ἑλληνικὰς μονάδας τὰς πλέον μεμακρυσμένας ὁ χρόνος νὰ εἰσέλθωσιν αὐταὶ εἰς τὴν ζώνην τὴν κειμένην νοτίως τῆς ὡς ἄνω γραμμῆς διαχωρίσεως. Οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ Γερμανοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ὀπλιτὰι κινούμενοι ἐπὶ τοῦ κυρίου ἄξονος παρῶτρυνον τὰ ἑλληνικὰ τμήματα εἰς ταχείαν κίνησιν ἐνίοτε δὲ παρελάμβανον καὶ μὲ τὰ αὐτοκίνητά των Ἑλληνας ὀπλίτας ἵνα τοὺς μεταφέρωσι τὸ δυνατὸν ταχύτερον πρὸς Ἰωάννινα. Κατωρθώθη οὕτω μέχρι τῆς με-

σημβρίας τῆς 24ης Ἀπριλίου νὰ εἰσέλθωσιν ἅπασαι σχεδὸν αἱ μονάδες τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Γερμανῶν κατεχομένην ζώνην...».

καὶ στὴν φωτογραφία (σελ. 121) βλέπομεν Ἑλληνας στρατιώτας νὰ βοηθοῦν γερμανικὰ αὐτοκίνητα νὰ διέλθουν ἐκ δυσβάτου περιοχῆς. Κατόπιν οἱ Γερμανοὶ μετέφεραν τοὺς ὀπλίτας μας στὰ Ἰωάννινα, γιὰ νὰ μὴ συλληφθοῦν ὑπὸ τῶν Ἱταλῶν.

Ἡ ἀπόφασις τῶν Γερμανῶν νὰ μὴ δεχθοῦν τοὺς Ἱταλοὺς ὡς νικητὰς προεκάλεσε τὴν σφοδρὰν ἀντίδρασι τοῦ Μουσσολίνι. Ὅταν ὁ Χίτλερ διέταξε νὰ συνθηκολογήσῃ ἡ Γερμανία μὲ τὴν Ἑλλάδα, δίχως τὴν συμμετοχὴ τῆς Ἱταλίας ὁ Μουσσολίνι ἠπέληλσε «ὅτι θὰ συνεχίσῃ μόνος τὸν πόλεμο». Ὁ στρατηγὸς Χάλντερ (ὁ ἐπιτελάρχης τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Γερμανικοῦ Στρατοῦ φὸν Μπράουχιτς) γράφει στὸ «Ἡμερολόγιό» του (21 Ἀπρ. 1941) ὅτι: «...ὁ Φύρερ ἐσχέπετο ὅτι ἡδύνατο νὰ θέσῃ τὸν Μουσσολίνι πρὸ τετελεσμένου γεγονότος. Τοῦτο δὲν συνέβη ὅμως. Ὁ Μουσσολίνι ἐτηλεφώνησεν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν Χίτλερ καὶ ἐζήτησε συμμετοχὴν τῆς Ἱταλίας...». Ὁ Στρατάρχης φὸν Λίστ ζητεῖ νὰ μὴ λάβουν οἱ Ἱταλοὶ μέρος στὴν συνθηκολόγησι, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι οἱ Ἱταλοὶ δὲν ἐνίκησαν τοὺς Ἑλληνας.

Τὸ ἀρχικὸ σχέδιο τοῦ Χίτλερ συνίστατο στὸ νὰ μὴ ἀφήσῃ τοὺς Ἱταλοὺς νὰ προχωρήσουν στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ τοποθετήσῃ γερμανικὰ στρατεύματα μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ἱταλῶν στὴν περιοχὴ «Πίνδος - Κοιλὰς Ἀχελώου». Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἔστειλε στὴν Θεσσαλονίκη τὸν Ἀρχηγὸ τοῦ ἰδιαιτέρου του ἐπιτελείου Στρατηγὸ Γιόντλ. Σχετικὰ ὁ Στρατηγὸς Χάλντερ (ἐνθ' ἄνωτ. 22 Ἀπρ. 1941) σημειώνει:

«...Ὁ Φύρερ δὲν ἀποβάλλει τὴν ἰδέαν ν' ἀφήσῃ τοὺς Ἑλληνας καὶ Ἱταλοὺς νὰ κανονίσουν οἱ ἴδιοι μεταξὺ τῶν τὰ τοῦ πολέμου των δυτικῶς τῆς γραμμῆς Πίνδου - Κοιλὰς Ἀχελώου καὶ νὰ στοιχίσῃ τὴν γραμμὴν ταύτην διὰ γερμανικῶν στρατευμάτων. Δὲν λαμβάνει ἀπόφασιν ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐπανόδου τοῦ Γιόντλ. Ἡ «Σωματοφυλακὴ SS Ἀδόλφος Χίτλερ» πρέπει νὰ ἀνακληθῇ εἰς τὴν στενωπὸν τοῦ Μετσόβου».

Ἡ ἀπόφασι τοῦ Χίτλερ ἐτέθη σὲ ἐφαρμογή. Ἔγιναν μάλιστα σοβαρὰ ἐπεισόδια ἀνάμεσα στοὺς Γερμανοὺς καὶ στοὺς Ἴταλους. Ἐπὶ παραδείγματι, ὅταν Ἴταλικάι στρατιωτικάι μονάδες ἠθέλησαν νὰ περάσουν τὴν γέφυρα τῆς Μέρτζζανης τὰ Ἔς - Ἔς τῆς Μεραρχίας «Σωματοφυλακὴ Ἀδόλφου Χίτλερ» τοὺς ἐσταμάτησαν. Εἶχαν διαταγὴ νὰ κτυπήσουν τοὺς Ἴταλους.

Ὁ Στρατιωτικὸς Ἀκόλουθος τῆς Γερμανικῆς πρεσβείας στὴν Ρώμη Στρατηγὸς Φὸν Ρίντελεν συνέγραψε ἓνα διαφωτιστικὸ βιβλίον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Μουσσολίνι σὰν σύμμαχος». Εἶναι φανερὸ ὅτι ἡ ἱστορικὴ περιγραφὴ ποὺ κάνει μᾶς ἐνημερώνει, γιὰ τὰ συμβάντα μὲ ἀποκαλυπτικὴ ἀκρίβεια. Ἴδου τὶ ἐξίστορεῖ:

«Αἱ ἴταλικάι μεραρχίαι εἰς Ἀλβανίαν προῦχώρουν ὁμοίως καὶ εἶχον φθάσει εἰς τὰ Ἀλβανικὰ σύνορα, ἐνῶ αἱ ἐκ Θεσσαλονίκης γερμανικάι δυνάμεις εἶχον φθάσει εἰς Ἰωάννινα διὰ τῆς ἄνω τῶν 1500 μ. ὑψους διαβάσεως τοῦ Μετσόβου. Ἐκεῖ ὁ Ἕλληνας Ἀρχιστράτηγος ἐπρότεινε συνθηκολόγησιν. Ἐλαβον ἀπὸ τὴν Ἀνωτάτην Διοίκησιν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τὴν διαταγὴν νὰ παρακαλέσω τὴν Ἀνωτάτην Ἰταλικὴν Διοίκησιν ὅπως ἀποστείλῃ ἓνα πληρεξούσιον διὰ τὰς διαπραγματεύσεις τῆς συνθηκολογήσεως. Ὁ Μουσσολίνι ὅμως ἀντετίθετο μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι οἱ Ἕλληνες ὤφειλον νὰ ζητήσουν ἀνακωχὴν ἀπὸ τὰ ἴταλικά στρατεύματα πρὶν ἢ μετὰσχῆ οὗτος εἰς οἰασδὴποτε διαπραγματεύσεις. Δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν πείσω. Διετινέτο ὅτι οἱ Ἴταλοι ἐπὶ μῆνας καὶ εἰς ἀγῶνας πλήρεις ἀπωλειῶν ἔφερον τὸ κύριον βάρος τοῦ πολέμου τούτου καὶ συνεπῶς ἔπρεπε εἰς αὐτοὺς νὰ προταθῇ ἡ συνθηκολόγησις.

» Παρὰ τὴν ἄρνησιν ταύτην, ἡ Ἀνωτάτη Διοίκησις τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μὲ διέταξε τὴν ἐπομένην 22αν Ἀπριλίου, νὰ ζητήσω τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Ντοῦτσε εἰς τοὺς ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Ἀνωτάτης Ἡγεσίας καθορισθέντας ὅρους συνθηκολογήσεως. Ὅταν ἐξέθεσα εἰς τὸν Μουσσολίνι τὴν ἀξίωσιν ταύτην, οὗτος ἠγανάκτησε καὶ ὅταν προσέτι ὁ Στρατηγὸς Γκουτσόνι ἀνέφερον ὅτι γερμανικάι δυνάμεις τῆς Σωματοφυλακῆς «Ἀδόλφος Χίτλερ»

ἠθέλησαν διὰ τῶν ὄπλων νὰ ἐμποδίσωσιν ἰταλικούς σχηματισμούς ὅπως προχωρήσωσιν πέραν τῆς γεφύρας «Πόντε ντὶ Μπεράτι» ὁ Ντούτσε ἐξεμάνη ὥστε ἐφοβήθη ὅτι θὰ ἀπεχώρουν ἀπρακτος. Ὁ Μουσσολίνι ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς ὅτι θὰ ἐξηκολούθη τὸν ἀγῶνα ἐὰν οἱ Ἕλληνες δὲν ζητήσωσι τὴν συνθηκολόγησιν ἀπὸ τοὺς Ἴταλους.

» Προσεπάθησα νὰ τὸν καθησυχάσω μὲ τὴν ὑπόδειξιν ὅτι πιθανὸν νὰ εἶχε προταθῆ ἀνακωχὴ καὶ εἰς τὸ ἰταλικὸν μέτωπον ἢ νὰ προταθῆ τοιαύτη ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου, καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ ἦτο σκόπιμον νὰ συμφωνήσωμεν ἀπὸ τῶρα ἐπὶ τῶν ὄρων. Ὁ Μουσσολίνι διεσαφήνισεν ὅτι δύο σημεῖα τῆς γερμανικῆς προτάσεως ἦσαν ἀπαράδεκτα· ἐν πρώτοις ὁ ὅρος ὅτι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Στρατὸν θὰ ἀπεστέλλοντο ἀμέσως μετὰ τὸν ἀφοπλισμὸν τῶν εἰς τὰς ἐστίας τῶν καὶ δευτέρον ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ θὰ διετήρουν τὰ ξίφη τῶν. Οἱ Ἕλληνες, διετείνετο, δὲν τὸ ἤξιζον. Τῷ ἀπήντησα ὅτι ἡ ἀπόλυσις ὄλων τῶν αἰχμαλώτων ἦτο ἀναγκαία διότι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διατραφῆ ἢ νὰ μεταφερθῆ ὁ ὄγκος αὐτῶν. Δὲν δύναται τις νὰ ἀρνηθῆ ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς ὑπερήσπισε μὲ γενναιότητα καὶ ἀφοσίωσιν τὴν πατρίδα του. Ἐὰν δὲν συνέβαινε τοῦτο, οἱ Ἴταλοι δὲν θὰ ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ μάχωνται ἐπὶ τόσους πολλοὺς μῆνας ἐναντίον τῶν. Καὶ διὰ τὰ γερμανικὰ στρατεύματα, ἡ διείσδυσις διὰ τῆς γραμμῆς Μεταξᾶ ὑπῆρξε πολὺ δυσχερῆς. Διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως ταύτης, ἡ ὁποία ἐκφράζεται μὲ τὴν συγκατάθεσιν ὅπως οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ φέρωσι τὰ ξίφη τῶν, θὰ ἐξυψούντο μόνον τὰ ἰδικὰ μας κατορθώματα.

» Ὁ Μουσσολίνι κατηνόησε τοῦτο, ἠρέμησε καὶ ἐδήλωσε τὴν συγκατάθεσίν του, ἐπέμεινε ὅμως εἰς τὸ ὅτι οἱ Ἕλληνες ὤφειλον νὰ ζητήσωσι προηγουμένως συνθηκολόγησιν καὶ ἀπὸ τοὺς Ἴταλους.

» Ὅταν οἱ Ἕλληνες ἀπέστειλαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Διοίκησιν τῆς Ἐνδεκάτης Ἰταλικῆς Στρατιᾶς ἓνα πληρεξούσιον μὲ λευκὴν σημαίαν, κατέστη δυνατὴ ἡ σύναψις ἀνακωχῆς τὴν 23ην Ἀπριλίου εἰς Θεσσαλονίκην».

Τελικῶς ἡ ἀπειλὴ τοῦ Μουσσολίνι νὰ συνεχίσῃ μόνος του

τὸν πόλεμο καὶ ἐν ὄψει τῆς ἐκστρατείας κατὰ τῆς Ρωσίας ἀναγκάζει τὸν Χίτλερ νὰ μᾶς ὑποχρεώσῃ νὰ ζητήσωμεν καὶ ἀπὸ τοὺς Ἴταλους συνθηκολόγησιν. Τοὺς ὄρους ὅμως τοὺς καθώρισαν οἱ Γερμανοί, οἱ ὁποῖοι ἀπέρριψαν ὅτιδήποτε θὰ ἔθιγε τὴν τιμὴν τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Χίτλερ ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τοῦ Ἑλληνοστρατιώτου στὸν νικητῆριο λόγο του πρὸς τὸ Ράιχσταγ (4 Μαΐου 1941) ὅπου εἶπε:

«Ἡ ἱστορικὴ δικαιοσύνη μὲ ὑποχρεώνει νὰ διαπιστώσω ὅτι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀντιπάλους, ποῦ ἀντεμετωπίσαμεν, ὁ Ἕλληνας στρατιώτης ἰδίως ἐπολέμησε μὲ ὑψιστον ἡρωϊσμόν καὶ αὐτοθυσίαν. Ἐσυνθηκολόγησε μόνον ὅταν ἡ ἐξακολούθησις τῆς ἀντιστασεως δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ καὶ δὲν εἶχε κανένα λόγον».

Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ἡ Ἑλλάς εὐρέθη ὑπὸ τριπλὴν κατοχὴν. Γερμανοί, Ἴταλοι καὶ Βούλγαροι κατέλυσαν τὴν ἐθνικὴν μας ἀνεξαρτησίαν. Ἀναμφισβήτητον πατριωτικὸν καθήκον μας ἦτο νὰ τοὺς πολεμήσωμεν, διότι ἦσαν οἱ κατακτηταὶ τῆς πατρίδος μας. Αὐτὸς ὁ ἀγὼν κατὰ τῶν κατακτητῶν ὀνομάζεται «Ἀντίστασις». Πραγματικῶς ὑπῆρξε ἐνεργητικὴ ἀντίστασις ἀπὸ δυναμικὰ πρόσωπα καὶ παθητικὴ ἀντίστασις, ἀπὸ μέρους τοῦ συνόλου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἐπιβάλλεται ὅμως νὰ διακρίνωμεν τὴν ἀληθῆ ἀντίστασιν ἀπὸ τὴν ἐπαγγελματικὴν ἀντίστασιν. Πρέπει νὰ ξεκαθαρίσωμεν τὸ ζήτημα. Ἡ ἀντίστασις ἀνήκει στοὺς ἰδεολόγους ἀγωνιστάς, οἱ ὁποῖοι ἐταλαιπωρήθησαν, ἐτραυματίσθησαν, ἐφυλακίσθησαν ἢ ἐξετελέσθησαν χάριν τῆς Ἑλλάδος. Naί, αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀντιστασιακοί, στοὺς ὁποίους ὀφείλεται κάθε τιμὴ καὶ κάθε ἔπαινος.

Ἡ ἀντίστασις δὲν ἀνήκει στοὺς ἰδιοτελεῖς, ποῦ ἀπόντες ἀπὸ τὸν ἀγῶνα διεκδικοῦν τῶρα μὲ πιστοποιητικὰ τὸν τίτλον τοῦ ἀντιστασιακοῦ, γὰρ νὰ πάρουν σύνταξιν καὶ νὰ ἔχουν ἄλλα ὀφέλη.

Ἐπίσης ἡ ἀντίστασις δὲν ἀνήκει στοὺς κομμουνιστάς, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθουν τὴν ρωσικὴν πολιτικὴν φιλίαν πρὸς τοὺς

Ναζι (σύμφωνον Ρίμπεντροφ - Μολότωφ) και έστράφησαν (θεωρητικώς) κατά τών Γερμανών, μόνον όταν οί τελευταίοι έπετέθησαν κατά τής Σοβιετικής Ένώσεως.

Είδικώς διά τούς κομμουνιστάς χρειάζεται να σημειώσωμεν μερικὰς διαπιστώσεις, διότι οί νεώτεροι άγνοοῦν τήν αλήθειαν.

Θά άπορήση κανείς, διατι όμιλῶ περι τών κομμουνιστῶν, άφοῦ τώρα ό κομμουνισμός είναι έφιαλτική άνάμνησις. Ή Άνατολική Εὐρώπη, αί Βαλτικαί χῶραι και τὰ βαλκανικά κράτη πού είχαν τήν συμφορά να πλακωθοῦν άπό τήν ταφόπετρα του Μαρξισμού είναι πλέον έλεύθερα άπό τον έθνοκτόνο μπολσεβικισμό. Άκόμα και μέσα στην Ρωσία άκούγονται οί τριγμοί του κλονιζομένου καθεστῶτος. Τά ύπόδουλα έθνη διεκδικοῦν δυναμικῶς τήν ανεξαρτησίαν των και συνεχῶς τήν κερδίζουν.

Ήμεῖς άνέκαθεν ύπεστηρίζαμεν τήν κατέρρευσι του άφύσικου Μαρξισμού. Και μᾶς κατηγοροῦν για άντίδρασι! Τώρα έδικαιώθημεν περιτράνωσ. Ό κομμουνισμός κατέπεσε έντός μιᾶς έβδομάδος. Ώστόσον έξακολουθοῦν στην Έλλάδα - μόνον στην Έλλάδα - να ύπάρχουν τὰ κατάλοιπα τής μαρξιστικῆς προπαγάνδας, τὰ όποία έξ ιδιοσυγκρασίας άνήθικα, άντι να κρύπτονται έμφανίζονται δημοσίως και μάλιστα άπό τηλεοράσεως, όπου αὐτοδιαφημίζονται ως «άντιστασιακοί» και αὐτοδοξάζονται δι' άνυπάρκτους δάφνας μαχῶν κατά τών Γερμανών. Τι άσύστολα ψεύδη!! Για να μη παρασύρεται λοιπόν ή νεολαία, πού δέν ένθυμείται και για τήν άποκατάστασι τής αλήθειας θά παρατηρήσωμεν συνοπτικῶς τὰ έξής.

Κατ' άρχήν, όταν έκηρύχθη ό πόλεμος του 1940 το ΚΚΕ ύπάκουο στάς έντολάς τής Μόσχας διεκήρυξε, ότι κακῶς πολεμοῦμεν τούς Ίταλούς. Ή τακτική αὐτή του ΚΚΕ ώφειλετο, όπως είπαμε προηγουμένως, στο ότι ή Σοβιετική Ένωσις εκείνη τήν έποχή ήτο σύμμαχος του Άξονος. Ό Γενικός Γραμματεὺς του ΚΚΕ Ν. Ζαχαριάδης δέν αφήνει καμμιᾶ άμφιβολία: «Ό Μεταξᾶς άπό τήν πρώτη στιγμή έκαμε πόλεμο φασιστικό, κατακτητικό πόλεμο» (τρίτη έπιστολή Ν. Ζαχαριάδη τής 17-1-1941,

άνεδημοσιεύθη εις «Κομμουνιστικήν Ἐπιθεώρησιν», τεύχος Ἰουλίου 1942 καὶ εις «Ριζοσπάστην» 28-10-1945). Γιὰ τὸν Ζαχαριάδη ἐχθρὸς δὲν εἶναι ὁ Ἰταλικὸς στρατός, ἀλλὰ «ὁ κύριος ἐχθρὸς τοῦ λαοῦ (εἶναι ὁ Μεταξᾶς), ἡ ἀνατροπὴ τοῦ εἶναι τὸ πιὸ ἄμεσο καὶ ζωτικὸ συμφέρον τῆς χώρας» (ἔνθ' ἄνωτ.).

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ζαχαριάδη ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΚΚΕ (7-12-1940) ἐξέδωσε «Μανιφέστο» στὸ ὁποῖον προσδιορίζει ποῖος προκάλεσε τὸν πόλεμο καὶ ἐκάλει τοὺς Ἕλληνας στρατιώτας νὰ λιποτακτῆσουν.

«Ὁ πόλεμος προκλήθηκε ἀπὸ τὴν βασιλομεταξικὴ σπεῖρα... δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη τὴν παραμικρὴ σχέση μὲ τὴν υπεράσπιση τῆς πατρίδας μας... καλοῦνται οἱ στρατιῶτες νὰ ἀρνηθοῦν νὰ πολεμήσουν...».

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1941 μαίνεται ὁ πόλεμος στὴν Βόρειο Ἠπειρο. Οἱ Ἰταλοὶ ἐξαπέλυσαν τὴν τελευταία ἰσχυρὴ ἐπίθεσί των. Τὰ παίζουσι ὅλα γιὰ ὅλα. Πρόκειται γιὰ τὴν ἐπίθεσι τῆς ἀνοίξεως (Priglavaja) στὴν ὁποίαν μετεῖχαν αἱ μαχητικώτεροι μονάδες τοῦ Ἰταλικοῦ στρατοῦ καὶ τάγματα μελανοχιτώνων. Οἱ Ἕλληνες ἀνθίστανται γενναίως. Αἱ ἀπώλειαι εἶναι τρομακτικαὶ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Τότε ἡ Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ ἐκάλει μὲ ἀνακοίνωσι, τὴν ὁποίαν ἐκυκλοφόρησε τὴν 18ην Μαρτίου 1941 τοὺς Ἕλληνας πολεμιστὰς νὰ ἐγκαταλείψουσι τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ παραδειγματισθῇ ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ἀπὸ τὸν... ἡρωϊκὸ ἀδελφὸ λαὸ τῆς Βουλγαρίας. Ὁ ἡρωϊκὸς ἀδελφὸς τῆς Βουλγαρίας τότε ἦτο σύμμαχος τοῦ Ἄξονος καὶ ἀνέμενε τὴν εὐκαιρίαν νὰ εἰσβάλλῃ στὴν Ἑλλάδα. Παραθέτω αὐτοῦσι τὸ κείμενον τῆς ἐπαισχύντου ἀνακοινώσεως:

«Ἡ Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καλεῖ τοὺς φαντάρους, τοὺς ναῦτες καὶ τοὺς ἀεροπόρους μας νὰ πάρουσι στὰ χέρια τοὺς τὴν διοίκησιν τῶν μονάδων τους, ἐκλέγοντας προσωρινὰς ἐπιτροπὰς ποὺ νὰ ἀντιπροσωπεύουσι ὅλους, ἀπὸ τὸν στρατιῶτη μέχρι τὸν στρατηγὸν, ὅσους συμφωνᾶνε σὲ τοῦτο τὸ πρόγραμμα δράσεως. Νὰ προτείνουσι εἰρήνην στοὺς ἀπέναντι ἀντιπάλους τους καὶ νὰ ἀπαιτήσουσι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος παραίτησιν τῆς Κυβερνήσεως, σχηματισμὸν προσωρινῆς, ἀντι-

πολεμικής, αντιδιχτατορικής Κυβέρνησης μετώπου εθνικής σωτηρίας - ειρήνης, σταμάτημα του πολέμου, άκύρωση των πολιτικών και στρατιωτικών συμφώνων που κλείστηκαν με τους Έγγλέζους και προσανατολισμό της χώρας προς τη Σοβιετική Ένωση. Η Κ.Ε. καλεί την εργατική τάξη και ιδιαίτερα τους εργάτες μεταφορών, ναυτεργάτες, λιμενεργάτες, αυτοκινητιστές και εργάτες πολεμικών εργοστασίων να εφαρμόσουν το πιό φαρδύ έναϊο εργατικό αντιπολεμικό μέτωπο, με τους άρχηγους και με τους εργάτες όσους συμφωνούνε στη πλατφόρμα του μετώπου εθνικής σωτηρίας - ειρήνης συγκροτώντας επιτροπές εργοστασιακές και σωματειακές ομάδες και να παλαίψουν με συγκεντρώσεις, με διαδηλώσεις, με οίκοномиκή και πολιτική άπεργία... Να κάνη (ό λαός) ό,τι μπορεί για να σταματήσει τον πόλεμο που έφερε ή άγγλόδουλη σπείρα προκαλώντας την Ίταλική είσβολή... Να πάρη παράδειγμα όλόκληρος ό έλληνικός λαός από τον ήρωικό άδελφό λαό της Βουλγαρίας...».

Η έθνοπροδοτική αούθάδεια του ΚΚΕ συνεχίσθη και όταν μάς έπετέθησαν οί Γερμανοί. Πάλιν ύπεύθυνοι ήσαν οί Έλληνες!! Τό 1947 έξεδόθη ή «ιστορία του ΚΚΕ», στον πρώτο τόμο μπορείτε να διαβάσετε τό «Μανιφέστο» της 3ης Μαΐου 1941, όπου τό ΚΚΕ συμπεραίνει ότι «ή συνέχισις του πολέμου της 28ης Οκτωβρίου 1940 έγινε αίτία να προκαλέση την χιτλερική είσβολή», ή όποία θα άπεφεύγετο άν τό Έθνος μας «πετούσε τά όπλα και παραδινότανε ή συμμαχούσε με τον Άξονα, όπως ό ήρωικός Βουλγάρικος άδελφός». Λίγο πριν τό ΚΚΕ διένειμε προκήρυξι, όπου εκάλει τον λαό.

«Τήν 14.4.41, όπου εκαλείτο ό λαός να σκεφθη πόσο διαφορετικά θα ήτανε ή θέση του σήμερα, άν ή έπιστράτευση της 28 Οκτωβρίου 1940 μετατρεπότανε σε λαϊκό ξεσήκωμα να σκεφθη ακόμα πώς άν τό σωτήριο αυτό ξεσήκωμα δέν έγινε, αίτία είναι ή πλάνη του λαού ότι ό πόλεμος ήταν δίκαιος!»

Η Έλλάς ύπέκυψε στην ύπερτέρα ύλική δύναμη της Γερμανίας. Ο Έλληνικός λαός, μετά την έξαρσι της δόξης του νικηφόρου Έλληνοϊταλικού πολέμου ήσθάνετο έντονωτάτην την

δόνη της ήττης. Όλοι υπέφερον, όλοι πλήν τών κομμουνιστών.

Στά αρχεία εύρίσκεται ή ύπ' αριθμ. 621 διαταγή τής Μυστικής Γερμανικής Στρατιωτικής Άστυνομίας (G.F.P.), ή όποία κατόπιν έπιθυμίας τής Βουλγαρικής Πρεσβείας άπεφυλάκισε τούς κομμουνιστάς, πού έκρατούντο στην Άκροναυπλία.

Συγκεκριμένως ό πρώην Γενικός Γραμματεύς και Βουλευτής του ΚΚΕ Έλ. Σταυρίδης άποκαλύπτει στο βιβλίό του «Τά παρασκήνια του ΚΚΕ» (έκδ. «Ελεύθερη Σκέψις», Άθ. 1988, σελ. 528), ότι οι 26 κρατούμενοι κομμουνιστάς φυλακάς Άκροναυπλίας άφέθησαν έλεύθεροι άπό τούς Γερμανούς τή έπεμβάσει τών Βουλγαρικών άρχών και μάλιστα έδήλωσαν, ότι είναι «Βούλγαροι υπήκοοι!» διότι ή Δυτική και Άνατολική Μακεδονία άπό τήν όποίαν κατάγονται είναι «τόπος Βουλγαρικός ως κατεχόμενος όριστικώς ύπό τών Βουλγάρων». Τί πατριωτισμός!! Καμμία σκέψις άπό πλευράς ΚΚΕ για άντίστασι.

Μετ' όλίγον όμως οι Γερμανοί έπιτίθενται αιφνιδιαστικώς (22 Ίουνίου 1941) κατά τής Σοβιετικής Ένώσεως. Τότε πλέον όλα τά κομμουνιστικά κόμματα τής Εύρώπης ζητούν άπό τούς λαούς νά υπερασπίσουν όχι τήν πατρίδα τους, αλλά τήν Ρωσία. Οί Γάλλοι δέν λησμονούν τόν Άρχηγό του Κομμουνιστικού Κόμματος Γαλλίας Μωρίς Τορέζ, ό όποίος όταν έκηρύχθη ό πόλεμος έρριψε τó σύνθημα «Ρουγκουοι ει ρουγκουι», δηλαδή γιατί και για ποιόν νά πολεμήσωμεν, τó διαβόητον «πουρκουά» και έδραπέτευσε στην... Ρωσία! Όταν οι Γερμανοί εισέβαλαν στην Σοβιετική Ένωσι ό Τορέζ έκάλεσε τούς Γάλλους νά πολεμήσουν, χάριν τής Ρωσίας. Τό ίδιο συνέβη και στην Έλλάδα. Η Κ.Κ.Ε. του ΚΚΕ δημοσιεύει (1 Αύγούστου 1941) τήν κατωτέρω άπόφασιν:

«Μέσα στις σημερινές συνθήκες τó βασικό καθήκον τών Έλλήνων κομμουνιστών είναι ή όργάνωση τής πάλης του Έλληνικού λαού για τήν υπεράσπιση τής Σοβιετικής Ένωσης... Τό ΚΚΕ καλεί τόν Έλληνικό λαό, όλα τά κόμματα και τίς οργανώσεις του σέ ένα έθνικό μέτωπο τής άπελευθερώσεως για τήν καθημερινή

ύποστήριξη και υπεράσπιση τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης». Ἀπόφασις Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. 1.8.41.

Δὲν χρειάζονται σχόλια...

Ἔτσι εἰσερχόμεθα τώρα στὴν φάσι τῶν ἐχθρικῶν σχέσεων ΚΚΕ καὶ Γερμανῶν. Οἱ κομμουνισταὶ ὅμως εἶναι προσεκτικοί. Γνωρίζουν, ὅτι οἱ Ναζὶ δὲν ἀστετεύονται. Ἐκμεταλλεύονται τὸ πνεῦμα ἀντιστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Λαμβάνουν χρήματα καὶ ὄπλισμὸν ἀπὸ τοὺς Συμμάχους γιὰ νὰ ὀργανώσουν ἀντίστασι κατὰ τῶν κατακτητῶν, ἀλλὰ συστηματικῶς ἀπέχουν. Σκοπὸς των εἶναι νὰ δημιουργήσουν ἔνοπλα τμήματα, ὥστε μόλις φύγουν οἱ Γερμανοὶ νὰ καταλάβουν τὴν ἐξουσίαν.

Γι' αὐτὸ τοὺς εἶδαμε νὰ διαλύουν κάθε πραγματικὴ ἀντιστασιακὴ ὀργάνωσι, π.χ. τὴν ΕΚΚΑ τοῦ συνταγματάρχου Ψαρροῦ, τὸν ὁποῖον προσεκάλεσαν νὰ συζητήσουν καὶ τὸν ἔσφαξαν μαζί μὲ τοὺς ἀντάρτας, πὺ τὸν συνώδευσαν, ἐπολέμησαν τὸν ΕΔΕΣ τοῦ Στρατηγοῦ Ζέρβα, στὸν ὁποῖον μάλιστα (Τζουμέρκα 31 Ὀκτ. 1943) ἐπετέθησαν συνεργαζόμενοι μετὰ τῶν Γερμανῶν κ.τ.λ. Τὸ ΚΚΕ διέπραττε καὶ ἓνα ἄλλο ἀποτρόπαιο ἔγκλημα. Ἐδολοφόνουσαν κάποιον μεμονωμένο Γερμανό, διὰ νὰ προκαλοῦν ἀντίποινα καὶ νὰ φεύγη ὁ κόσμος στὰ βουνά, ὅπου τὸν ἐπεστράτευαν στὸν Ε.Λ.Α.Σ.

Οἱ Σύμμαχοι ἀσφαλῶς εἶχαν ἐννοήσει τὰς προθέσεις τῶν κομμουνιστῶν. Ὁ Ἄγγλος Συνταγματάρχης Κρις Γουντχάουζ στὸ βιβλίον του «Τὸ μῆλον τῆς ἔριδος» σὲ πολλὰ σημεῖα περιγράφει τὴν ψευτοαντίστασιν τοῦ ΚΚΕ καὶ ἀποκαλύπτει τὶ ἐπιδίωκε π.χ.

«Διὰ τοὺς ἡγέτας τοῦ ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ἡ πάλῃ κατὰ τῶν Γερμανῶν ἦτο δευτερεύουσα μέριμνα, ἡ ὁποία ἀνελαμβάνετο μόνο διὰ σκοποὺς ἐξυπηρετοῦντας τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν τῆς κατακτήσεως τῆς ἐξουσίας».

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀγγλικῆς ἐργατικῆς ἀριστερᾶς Οὐῶλτερ Σιτρίν ἐπεσκέφθη τὴν Ἑλλάδα κατ' ἐντολήν τῶν ἀγγλικῶν ἐργατικῶν συνδικάτων γιὰ νὰ διερευνήσῃ τὸ αἰματοκύλισμα τοῦ «Κόκκινου Δεκέμβρη». Ὁ ἄνθρωπος ἔμεινε ἐκπληκτος. Ἀνέλυσε

ὄλα τα γεγονότα καὶ συνέταξε ἀξιόλογον ἔκθεσιν ἢ ὁποία ἐδημ-
σιεύθη εἰς πολλὰς γλώσσας. Σχετικῶς μὲ τὴν ἀντιστασιακὴν
δραστηριότητα τῶν κομμουνιστῶν τοῦ ΕΛΑΣ γράφει:

«Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐρωτήματος, ποῖον ρόλον ἔπαιξεν ὁ
ΕΛΑΣ κατὰ τὴν καταδίωξιν τῶν ὑποχωρούντων Γερμανῶν, ἔρχε-
ται τὸ γεγονός ὅτι ἐνῶ τὰ ἀγγλικά στρατεύματα ἐκινουῦντο πρὸς
Βορρᾶν καταδιώκοντα τοὺς Γερμανοὺς, συνήντων δυνάμεις τοῦ
ΕΛΑΣ, αἱ ὁποῖαι ἐβάδιζον πρὸς τὴν ἀντίθετον κατεύθυνσιν. Διότι
ὁ ΕΛΑΣ ἐνδιέφεροτο πολὺ περισσότερο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς
Ἀθήνας διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν παρὰ νὰ πολεμήσῃ κατὰ
τῶν Γερμανῶν».

Κατακεραυνωτικὸς ὑπῆρξε στὴν ἀγόρευσίν του ὁ Οὐίνστον
Τσῶρτσιλ (λόγος εἰς βουλὴν τῶν Κοινοτήτων 18 Ἰαν. 1945):

«Ἐν τῷ μεταξὺ διὰ μίαν περίοδον ἕξ περίπου ἑβδομάδων ἡ
Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ἀντιπροσωπεύουσα ὄλα τὰ κόμματα, διε-
ταράσσετο ὑπὸ ἐσωτερικῶν διαιρέσεων καὶ διαδηλώσεων εἰς τὰς
ὁδοὺς καὶ ὁλονὲν αἱ ὑπὸ κομμουνιστικὴν ἡγεσίαν τελοῦσαι δυνά-
μεις, κατήρχοντο ἀπὸ βορρᾶ καὶ εἰσέδουν εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθη-
νῶν, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶχον ἐπίσης ἰσχυρὰν τοπικὴν ὀργάνωσιν.
Ἐπρομηθεύσαμεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὄπλα
εἰς σημαντικὰς ποσότητας ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι τὰ ὄπλα θὰ ἐχρησιμο-
ποιουῦντο εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν Γερμανῶν. Ἐδέχθησαν τὰ
ὄπλα καὶ τὰ ἐφύλαξαν καθῶς καὶ ἄλλα ὄπλα, τὰ ὁποῖα ἐκυρίευ-
σαν ἢ ἡγόρασαν ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς κατὰ τὴν ὑποχώρησιν των ἢ
ὀπωσδήποτε ἄλλως ἀπέκτησαν μὲ τὸ ἀπώτερον σχέδιον νὰ κατα-
κτῆσουν τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ ἐλληνικὸν κράτος ἐντὸς τῶν Ἀθη-
νῶν, ὅταν οἱ Γερμανοὶ θὰ εἶχον ἀποχωρήσει.

» Ὅφειλω νὰ ὀμλήσω δι' ὀλίγων περὶ τῶν Ἑλλήνων κομμουνι-
στῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκονται ἐπίσης καὶ βουλγαρικὰ
στοιχεῖα μὲ ἰδίαις ἐδαφικὰς προθέσεις. Εἶναι ἀληθῶς φοβεροὶ ἄν-
θρωποι. Ἐχουν ἓνα σύνθημα καὶ μίαν πολιτικὴν, τὴν ὁποίαν προ-
σπαθοῦν νὰ πραγματοποιήσουν μὲ ἀπανθρώπους μεθόδους. Μοῦ
ἐλέχθη ὅτι σφάλλω ὑποτιμῶν τὴν δύναμιν τοῦ ὑπὸ κομμουνιστι-
κὴν ἡγεσίαν διατελοῦντος ΕΛΑΣ. Ὅφειλω νὰ ὀμολογήσω ὅτι τοὺς

κρίνω από την μαχητική των δεινότητα, την όποίαν επέδειξαν πολεμῶντες τοὺς Γερμανοὺς (Γέλωτες). Δὲν θέλω νὰ τοὺς προσάψω καμμίαν στρατιωτικὴ μορφήν. ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΕΣΚΟΠΟΥΝ ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐδέχοντο ἀπλῶς τὰ ὅπλα μας καὶ ἐκάθηντο ἡσυχοὶ ἀναμένοντες τὴν στιγμήν κατὰ τὴν όποίαν θὰ ἠδύναντο νὰ καταλάβουν τὴν ἐξουσίαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν πραξικοπηματικῶς καὶ νὰ μεταβάλουν τὴν Ἑλλάδα εἰς κράτος κομμουνιστικὸν μὲ ὀλοκληρωτικὸν ἀφανισμόν ὄλων τῶν ἀντιπάλων των... Ὅτι ἐπληροφορήθην μετὰ μεγάλης δυσχερείας καὶ ὑπομονῆς ὠδήγησεν ἐμὲ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀρχικῶν ἀντιλήψεών μου καὶ μεταξύ αὐτῶν εὐρίσκειται ἀναμφιβόλως καὶ τὸ συμπέρασμα ὅτι αἱ ἔνοπλοι συμμορίαὶ τοῦ ΕΛΑΣ τοῦλάχιστον κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη ἐλάχιστα παρηνώχλησαν τοὺς Γερμανοὺς. Δὲν εἶμαι προπαρασκευασμένος διὰ νὰ ἀπονεύμω εἰς αὐτοὺς ἐγκώμια ἀνάλογα μὲ ἐκεῖνα τὰ όποῖα ἠκούσθησαν δικαίως διὰ τοὺς ἡρωικοὺς Γάλλους «Μακί» ἢ τοὺς Βέλγους ἢ διὰ τοὺς ἄνδρας οἱ όποῖοι ἐπολέμησαν εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἰταλίας μάχας αἱματηροτάτας...».

Ἄλλὰ τί μᾶς χρειάζονται αἱ μαρτυρίαι τῶν τρίτων, ὅταν ἔχωμεν τὰ πειστήρια τῆς προδοσίας τοῦ ΚΚΕ. Διεσώθησαν πολλοὶ ἔγγραφοὶ συμφωνίαι μεταξύ ὑποχωρούντων Γερμανῶν καὶ ΚΚΕ, πού ἀποδεικνύουν, ὅτι τὸ ΚΚΕ οὐδεμίαν ἀντίστασιν διεξήγε. Χάριν τῆς πληρότητος τῶν ἀναφερομένων παραθέτω κείμενον ἀτιμωτικῆς συμφωνίας.

«Οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι: 1) Καπετὰν Κίτσος, διοικητῆς τοῦ 2ου τάγματος, 31 Συντάγματος, ἐνεργῶν ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ο.Μ.Μ. (Ὁμᾶς Μεραρχιῶν Μακεδονίας) μὲ ἐξουσιοδότησιν τοῦ μεράρχου τῆς XI μεραρχίας Λασάνη καὶ 2) ταγματάρχης Ἐριχ Φένσχε διοικητῆς τῆς 31756 μονάδος Βασιλικῆς, ἐνεργῶν ὡς ἐκπρόσωπος τῶν ἐνόπλων γερμανικῶν δυνάμεων τῆς στρατιᾶς τοῦ Αἰγαίου, συνελθόντες σήμερον τὴν 1.9.44 εἰς τὸ χωρίον Λειβάδι τῆς περιφερείας Θεσσαλονίκης συνεφωνήσαμεν τὰ κάτωθι:

1. Ὁ ΕΛΑΣ ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ ἐμποδίση τὴν ὑποχώρησιν τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν περιοχὴν Ο.Μ.Μ.

είσερχόμενος εις κάθε έκκενούμενον τμήμα μετά την αποχώρησιν και του τελευταίου Γερμανού στρατιώτου.

2. Παράλληλως ή γερμανική ΑΣΔΜΑ (Άνωτάτη Στρατιωτική Διοικήσις Μακεδονίας Αίγαιου) υποχρεούται να διατάξη την αποχώρησιν των ταγμάτων ασφαλείας από την πόλιν της Θεσσαλονίκης, την όποιαν θα παραδώση εις τον ΕΛΑΣ και την πολιτικήν όργάνωσιν του ΕΑΜ.

.....
4. Ό ΕΛΑΣ δέν φέρει καμμιά ευθύνη, άν αντιλαϊκές προδοτικές ομάδες έπιτεθούν κατά γερμανικών δυνάμεων.

5. Η ΓΑΣΔΜΑ θα παραχωρήση εις τον ΕΛΑΣ βαρύ όπλισμό και ανάλογο πολεμικό υλικό για την έξουδετέρωση των παραπάνω ομάδων.

6. Ό ΕΛΑΣ με τους όρους αυτούς και με την συνεργασία των βουλγαρικών και άλβανικών παρτιζανικών τμημάτων αναλαμβάνει την καταπολέμησι των αντιλαϊκών παρτιζανικών ομάδων.

» Τό σύμφωνον αυτό γράφηκε σε δύο, τό ένα στα έλληνικά και τό παρέλαβε ό ταγματάρχης Φένσχε και τό δεύτερο στα γερμανικά και τό παρέλαβε ό καπετάν Κίτσος».

Και για να μη άμφισβητήση κανείς την γνησιότητα του άνωτέρου καταπτύστου συμφωνητικού σās παραπέμπω στο κομμουνιστικό περιοδικό «Νέος Κόσμος» (τεύχος Σεπτεμβρίου 1950) όπου άνεδημοσιεύθη, άνεγνωρίσθη και του έγινε κριτική. "Άλλη έθνοπροδοτική συμφωνία, πού μάλιστα ύπόσχηται «διεθνή Μακεδονία» υπεγράφη μεταξύ των κομμουνιστών και των βουλγάρων κατακτητών.

«Σήμερον την 20.9.44 έν Μελισσοχωρίω της Μακεδονίας οι ύπογεγραμμένοι αντιπρόσωποι του ΚΚΒ, του βουλγάρικου στρατού, του ΕΛΑΣ και της ΠΕΕΑ συμφωνήσαμε και άποφασίσαμε τά κάτωθι προς ένίσχυση του κοινου άπελευθερωτικού άγώνος καθώς και δια μέλλοντικήν συνεργασία:

1. Άμεσος ύποστήριξις του ΕΛΑΣ με πολεμικών υλικόν υπό του βουλγαρικού στρατού.

2. Ό βουλγαρικός στρατός δέν θα έπιτεθη κατά του ΕΛΑΣ και

θα υποστηρίξει τις επιχειρήσεις του κατά εθνικιστικῶν σωμάτων.

6. Ὅλο τὸ βουλγαρικὸ πολεμικὸ ὕλικὸ τὸ εὐρισκόμενον εἰς Μακεδονία καὶ Θράκη θὰ παραχωρηθῆ ἀνέπαφο εἰς τὸν ΕΛΑΣ.

9. Ἀπὸ κοινοῦ ἀγῶν ἐναντίον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐναντιοῦνται στὸν ΕΛΑΣ καὶ τὸ ΚΚΕ.

10. Τὸ ΕΑΜ, τὸ ΚΚΕ καὶ ὁ ΕΛΑΣ ἀναλαμβάνουν νὰ σχηματίσουν μιὰ διεθνή Μακεδονία, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

12. Οὐδεὶς Βούλγαρος θὰ συλληφθῆ ἐν Μακεδονία καὶ Θράκη ὑπὸ τοῦ ΕΛΑΣ.

Ἐν Μελισσοχωρίῳ τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1944

Διὰ τὸ ΚΚΒ

Διὰ τὸ Βουλγαρικὸν στρατὸν

Φιλίποβιτς

Γιούνωφ

Γραμματεὺς Βουλγαρικῆς Λέσχης

Διὰ τὴν ΠΕΕΑ

Διὰ τὸν ΕΛΑΣ

Στασινόπουλος»

Αὐγερινός

Τέτοια σύμφωνα ὑπάρχουν πολλά. Μόνο μὲ τοὺς Ἴταλοὺς δὲν ὑπέγραψε τὸ ΚΚΕ, διότι ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ἰταλία εἶχε ἐγκαταλείψει τὸν Ἄξονα καὶ ἐπῆγε μὲ τὸ μέρος τῶν Συμμάχων.

Ὅποιος ἀσχοληθῆ μὲ τὰ ἀρχεῖα θὰ εὕρῃ διαταγὰς (εἰς καθαρᾶς μάλιστα) ὅπως αὕτη «Ἀπαγορεύομεν πᾶσαν ἐπιχείρησιν οἰασδήποτε μορφῆς κατὰ τῶν Γερμανῶν»!!! (Διαταγὴ τῆς 29 Σεπτ. τῆς 1ης Ταξιαρχίας τοῦ ΕΛΑΣ ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν διοικητὴ Δεληβοριᾶ καὶ τὸν Καπετὰν Κοσμᾶ).

Αὕτη ἦτο ἡ ἀντίστασις τῶν Κομμουνιστῶν κατὰ τῶν κατακτητῶν, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐπαίρονται καὶ τὸ κυριώτερον εἰσπράττουν συντάξεις καὶ... παρασημοφοροῦνται!

Ἡ ἀντικειμενικότης μὲ ὑποχρεώνει νὰ διευκρινίσω, ὅτι ὑπῆρξαν πολλοὶ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἰδεολόγοι κομμουνισταὶ καὶ πραγματικῶς ἔκαναν ἀντίστασι. Ἐδῶ ἐπρόκειτο περὶ ἀτόμων καὶ ὄχι γιὰ τὸ ὄργανωμένον ΚΚΕ. Ἡ στάσις τοῦ ΚΚΕ προκύπτει μέσα ἀπὸ τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα του καὶ ἀπὸ τὰς πρά-

ξεις του. "Άλλως τε δὲν ἦτο τυχαῖος ὁ χαρακτηρισμός, πού ὁ Γεώργιος Παπανδρέου ἔδωσε στο ΚΚΕ ἀποκαλῶν αὐτό: «Κόμμα τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς προδοσίας».

Ἡ ἀληθὴς ἀντίστασις διεξήχθη ἀπὸ Ἑλληνας Ἀξιωματικούς, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος («Ἱερὸς Λόχος» κ.τ.λ.) ἠγωνίσθησαν ἐναντίον τῶν κατακτητῶν τῆς πατρίδος μας. Τοὺς Ἀξιωματικούς ἐκείνους διέκρινε ἡ σεμνότης τῶν ἡρώων καὶ οὐδέποτε ἐξαργύρωσαν τὰς θυσίας καὶ τοὺς ἀγῶνας των μὲ χρήματα ἢ θέσεις. Μοναδική τους ἀμοιβή ἢ ἠθικὴ ἱκανοποίησις ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ – ὄχι πάντοτε – ἓνα μετάλλιο στο στήθος.

Ὡς παράδειγμα φέρω τὸν Στρατηγὸ Ἀριστομένη Ἀντωνάκεια, ὁ ὁποῖος γιὰ τὴν ἀντιστασιακὴ του δράσι συνελήφθη, κατόπιν προδοσίας ἀπὸ τὰ Ἔς-Ἔς, ἐβασανίσθη καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἀλλὰ λόγω τοῦ θάρρους του ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ τῆς σθεναρᾶς ἀπολογίας του ἡ θανατικὴ ποινὴ μετετράπη εἰς ἰσόβια καὶ ἐστάλη εἰς στρατόπεδο συγκεντρώσεως στὴν Γερμανία.

Λοιπόν, τί σχέσιν μποροῦν νὰ ἔχουν οἱ ἥρωες αὐτοὶ τῆς ἀντιστάσεως μὲ τοὺς διαφόρους πλιατσικολόγους τοῦ ΕΛΑΣ; Ὅπωςδήποτε καὶ ἀπλοὶ ἰδιῶται συμμετέσχον στὴν ἀντίστασι. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς παρέμειναν ἀνώνυμοι. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπώνυμοι, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ πατριωτικὸ καθήκον ἔδρασαν κατὰ τῶν κατακτητῶν δὲν διεξεδίχσαν χρήματα, συντάξεις ἢ ἄλλα ὀφέλη. Ἡ ἀνιδιοτέλεια ἀποτελεῖ ἀπαραίτητο στοιχεῖο τῆς ὅποιας ιδεολογίας. Ἀντιθέτως οἱ ἐκμεταλλεῦται τῶν εὐκαιριῶν ἐπεκράτησαν καὶ παραμέρισαν τοὺς πραγματικούς ἀντιστασιακούς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συμβαίνουν γελοῖα, ὅσο καὶ παράξενα πράγματα.

Ἐχομεν πλημμυρίσει εἰς τὰς συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος μὲ γραφεῖα - παραρτήματα τῆς «Ἐθνικῆς Ἀντίστασης». Παρῆλθον σχεδὸν πεντήκοντα ἔτη ἀπὸ τὴν κατοχὴν καὶ ἀντὶ νὰ μειοῦνται φυσιολογικῶς λόγω θανάτων οἱ ἀντιστασιακοὶ αὐτοὶ ὡς ἐκ θαύματος αὐξάνουν,

πληθαίνουν. Έχουν υπεربῆ τὰς τριακοσίας χιλιάδας οἱ ζητοῦντες ἀναγνώρισιν τῆς «ἀντιστασιακῆς» δράσεώς των καὶ ἄλλοι τόσοι περιμένουν στὴν οὐρά, γιὰ τὸν τίτλον τοῦ ἀντιστασιακοῦ.

Ἡ πολιτικὴ τῶν Γερμανῶν δὲν ἀπέβλεπε στὴν ἐθνικὴ ἐξόντωσι τῆς Ἑλλάδος. Δι' αὐτὸ ἠρνήθησαν τὴν κυριαρχίαν τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου καὶ φυσικὰ δὲν ἐπέτρεψαν στοὺς Βουλγάρους – μολονότι ἦσαν σύμμαχοί τους – νὰ προσαρτήσουν Ἑλληνικὰ ἐδάφη στὴν Βουλγαρία. Ὁ Χίτλερ υπελόγιζε περισσότερον τὸν Ἕλληνα Ἄριο, παρὰ τὸν Βούλγαρο Μογγόλο. Δὲν εἶναι εὐρέως γνωστὸν ὅτι οἱ Βούλγαροι εἶναι μογγολικῆς καὶ ὄχι σλαβικῆς καταγωγῆς.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἀπόλῃστοι γείτονές μας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς ἀπεπειράθησαν νὰ ἐπεκταθοῦν εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ ἡ φιλελληνικὴ στάσις τῆς Γερμανίας ὑπῆρξε ἀποφασιστικὴ. Πολλὰ βιβλία περιέχουν τὰ στοιχεῖα, πού ἀποδεικνύουν, ὅτι οἱ Γερμανοὶ στὴν εὐαίσθητον περιοχὴν τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης ἔπαιρναν τὸ μέρος τῶν Ἑλλήνων καὶ κατεδίωκαν τοὺς Βουλγάρους. Ἀντὶ νὰ ἀναφερθῶ σὲ δυσεύρετα ἱστορικὰ ἀρχεῖα ἢ συγγράμματα μεταφέρω ἐδῶ τὶ διηγεῖται σχετικῶς ὁ Μακεδονομάχος πρῶην Ὑπουργὸς Γ. Μόδης στὴν περίφημον ἐργασία του «Μακεδονικὲς ἱστορίες» (Κεφ. «Πόλεμος καὶ κατοχὴ» ἐκδ. «Πάπυρος»). Τὰ γεγονότα εἶναι ἀπολύτως ἀληθῆ καὶ ὁ Γ. Μόδης τὰ παραθέτει μὲ τὸν διαλογικὸ ζωντανὸ τρόπο, ὅπως δηλαδὴ ἀκριβῶς συνέβησαν.

Στὴν Φλώρινα εἰσήλθον Βούλγαροι «πού κρατοῦσαν μεγάλες βουλγαρικὲς σημαῖες καὶ τραγουδοῦσαν. Τὸ εἶδα. Ἐπειτα; Ἐπειτα εἶδα τὸ Γερμανὸ Φρούραρχο νὰ σταματᾷ τὸ ἀμάξι, ν' ἀρπάξῃ καὶ νὰ πετᾷ κάτω τὶς σημαῖες καὶ νὰ βάζῃ κάτι ἄγριες φωνές πού κι' ἐγὼ φοβήθηκα. Ἄκουσα καὶ τὸν διερμηνέα νὰ τοὺς λέῃ: Νὰ τσακισθῆτε νὰ φύγετε ἀμέσως. Ἐδῶ εἶναι Ἑλλάδα, δὲν εἶναι Βουλγαρία. Νὰ τὸ καταλάβετε. Τὸν ἄκουσα νὰ λέῃ καὶ στὸν Δήμαρχο, τὸν γιαιτρὸ Χάσο, νὰ στείλῃ πολιτοφύλακες καὶ νὰ τοὺς βγάλῃ μὲ κλωτσιεῖς ἔξω ἀπ' τὴ Φλώρινα καὶ ἔξω ἀπ' τὰ Ἑλληνικὰ σύνορα» (ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 144). Παρακάτω ὁ Μόδης πού εἶναι δε-

δηλωμένος αντίναζι άφηγείται για τον Γερμανό ταγματάρχη "Άλμπερτ, ό οποίος υπεχρέωσε τους Βουλγάρους να υπακούουν στις Έλληνικές άρχαs και να ξανακτίσουν τό Έλληνικό σχολείο, τήν κοινότητα κ.τ.λ. του χωριού που είχαν καταστρέψει. Είναι χαρακτηριστικός ό τρόπος με τον όποϊον ό Γερμανός ταγματάρχης διέκοψε τους ζητωκραυγάζοντάs τον Βουλγάρους. Αύτοϊ μόλις είδαν τους Γερμανούς ήρχισαν να φωνάζουν: «Ζήτω ό έλευθερωτής ένδοξος γερμανικός στρατός!... Ζήτω ό μεγάλος Χίτλερ!... Ούρράα... Ούρράα...».

Δέν ήξεραν όμως τι τους έπερίμενε. Ό διάλογος που διαβάζομεν στον Μόδη (ένθ' άνωτ. σελ. 180) μάs πείθει για τás διαθέσεις τών Γερμανών:

«— Δέν θέλω φωνές και θόρυβο, θέλω μόνο ήσυχία και υπακοή, θα υπακούετε τυφλά στις διαταγές του Φρουράρχου και τών Έλληνικών άρχών. Όποιος παρακούση θα τουφεκισθή. Και κανένας δέ θα έχη τό άνάστημα να παρέμβη και να τον σώση. Καταλάβετε;

Έννοούσε τους Βουλγάρους «συνδέσμους».

Τά είπε ό Ταγματάρχης δυνατά και καθαρά ενώ ό διερμηνέας τά μετάφραζε Έλληνικά. Σ' όλη τήν πλατεία βασίλευε βαθειά σιωπή. Ούτε μυίγα άκούονταν.

Ξανάβγαλε τό σημειωματάριό του και κάλεσε τον Μπαρμπαστέφο και τή συντροφιά του.

— Σύ είσαι, του είπε, ό Στέφο Νταμάνωφ, ό άρχηγός;

— Έγώ είμαι, άποκρίθηκε με μισή φωνή.

— Σεϊs οι έπτά έχετε δώσει αναφορές στο Φρουραρχείο ότι σάs θέλει για κοινοτικό συμβούλιο τό χωριό, δηλ. οι Βούλγαροι όπαδοί σας. Λοιπόν σεϊs θα ξαναφτιάξετε σε έξη μέρες τον Άστυνομικό Σταθμό, τό Σχολείο, τό Κοινοτικό Γραφείο όπως ήταν πριν τά χαλάσετε. Τήν έκτη μέρα από σήμερα θάρθω ό ίδιος να ιδώ άν ή δουλειά έγινε καλά. Θα κάμετε έράνους μονάχα στους ιδικούς σας».

Σ' ένα χωριό ό Γερμανός ταγματάρχης είχε συζήτησι με τήν Έλληνίδα δασκάλα Άγνή Μαινεμίδου, ή όποία έγνώριζε λίγα γερμανικά. Τήν έρώτησε: «Πώς πάει τό σχολείο;» και εκείνη

του ἄπληντησε ὅτι τὸ «σχολεῖο μας εἶναι καταστραμμένο». Ὁ Γερμανὸς ἀξίωματικὸς ἀπορεῖ: «Ποιοὶ χάλασαν τὸ σχολεῖο σας; Ὁ Γερμανικὸς στρατός;» – «Ὅχι! Οἱ Βούλγαροι» ἀπαντᾷ ἡ δασκάλα. Τότε ὁ Γερμανὸς ταγματάρχης ἐσχολίασε: «γιὰ κάτι τέτοια εἶναι ἱκανοὶ οἱ περίφημοι αὐτοὶ σύμμαχοι...» καὶ τῆς ἔδωσε χρήματα γιὰ τὴν ἐπισκευὴ τοῦ σχολείου. Ὁ Μόδης διέσωσε τὸ περιστατικό:

«Κάλεσε ἔπειτα τὸν διαχειριστὴ τῆς Κράις Κομαντατούρ, ἕνα κοντὸ καὶ ἀδύνατο ἀνθυπολοχαγὸ, πού στάθηκε κλαρίνο μπροστά του.

– Πόσα χρήματα ἔχουμε στὸ Ταμεῖο ἀπὸ κατασχέσεις, πρόστιμα καὶ λοιπά; τὸν ρώτησε.

– Διακόσιες χιλιάδες δραχμὲς περίπου, χέρ Κομαντάντ.

– Φέρτε μου τὶς ἑκατὸ χιλιάδες.

Τὶς ἔδωσε ἀμέσως χωρὶς νὰ τὶς μετρήσῃ στὴν Ἄγνη. Ἐκείνη τὸν εὐχαρίστησε καὶ τὶς μεταβίβασε στὸν Μπαρμπαδημητρώ. Ἐβγαλε ἔπειτα ἀπὸ τὴν τσάντα της μιὰ κόλλα χαρτί καὶ ἔγραψε μάνι μάνι ἀπόδειξη πού ὑπόγραψε ἡ ἴδια καὶ ἔβαλε καὶ τὸν παπᾶ καὶ τὸν πρόεδρο νὰ τὴν ὑπογράψουν» (ἔνθ' ἄνωτ. σελ. 176).

Ἄφθονα ἀξιόπιστα παραδείγματα μπορεῖ νὰ συναντήσῃ κανεὶς, τὰ ὁποῖα θὰ τὸν κάνουν νὰ σχηματίσῃ γνώμη γιὰ τοὺς Γερμανοὺς τελείως ἀντίθετον ἀπὸ ἐκείνην, πού τοῦ ἐπέβαλε ἡ προπαγάνδα. Ἀσφαλῶς δὲν παραβλέπω ὅτι ὁ γερμανικὸς στρατός σὲ συγκεκριμένα συμβάντα ἐχρησιμοποίησε τὴν βία καὶ ὑπῆρξε σκληρὸς ἔναντι τῶν Ἑλλήνων. Πάντοτε ὅμως προεκλήθη γιὰ παρομοία διαγωγὴ.

Ἄν θέλωμεν νὰ εἴμεθα δίκαιοι ὀφειλομεν νὰ μελετήσωμεν ὀρθῶς τὴν πραγματικότητα. Ἡ κατοχὴ ἦλθε μετὰ τὴν ἥττα μας στὸν πόλεμο. Οἱ Γερμανοὶ εἰσέβαλον ὡς κατακτηταί. Δὲν ἦσαν περιηγηταί. Οἱ ἀδυσώπητοι νόμοι τοῦ πολέμου ἴσχυσαν καὶ στὴν κατοχὴ. Εἰδικώτερον ὁ νόμος τῶν ἀντιποίνων. Ὅταν ἐφονεύετο κάποιος Γερμανὸς μοιραία συνέπεια ἦτο τὸ ἀντίποινον. Θὰ ἐξετελοῦντο περισσότεροι Ἕλληνες, διότι ἄλλοιῶς θὰ ἐξέφευγε ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ στρατιωτικὴ κατάσταση ἀπὸ τὰς

χειρας τῶν Γερμανῶν. Αὐτοὶ πάντως εἶχαν προειδοποιήσει, ὅτι θὰ ἐξεδικοῦντο πολλαπλασίως κάθε ἀπώλειά τους. Ἀτυχῶς διὰ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἡ ὀργή τῶν Γερμανῶν ἔπιπτεν καὶ ἐπὶ ἀθῶων, διότι ὁ γερμανικὸς στρατὸς γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ ἀντίποινα δὲν ἀνεζήτησε, οὔτε ἠδύνατο νὰ ἀναζητήσῃ στὰ βουνὰ τοὺς ὑπευθύνους μιᾶς δολιοφθορᾶς ἢ ἐνὸς φόνου, ἀλλὰ ἔπληττε ἢ τυχαίους ἢ ἀπὸ τοὺς ἤδη κρατούμενους γιὰ ἀντιστασιακὴ δρᾶσι. Σ' ὅποιαδήποτε ὅμως περίπτωσι οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἐκ τῶν προτέρων δηλώσει, ποῖα θὰ ἦσαν τὰ ἐπακόλουθα τῆς ἀντιστάσεως. Καὶ ἔτσι ἰσχυρίζοντο, ὅτι γιὰ τὰ ἀντίποινα εὐθύνοντο οἱ ἀντιστασιακοί, οἱ ὁποῖοι μὲ τὰς πράξεις τους προεκάλουν τοὺς Γερμανούς.

Ἐὰν δὲν ἐγένοντο ἀπὸ Ἑλληνικῆς πλευρᾶς ἐνέργειαι εἰς βάρος τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων κατοχῆς, ἀσφαλῶς οἱ Γερμανοὶ δὲν θὰ ἐπέιραζαν κανένα. Αἱ καταστροφαι χωρίων καὶ αἱ ἐκτελέσεις ὅσαι συνέβησαν καὶ ὅπου συνέβησαν ἔγιναν γιὰ παραδειγματισμὸ καὶ ἀντίποινα. Στὰ καλὰ καθούμενά ποῦ λέγει καὶ λαὸς ὁ γερμανικὸς στρατὸς δὲν θὰ ἔκαιγε ἓνα χωριό, οὔτε θὰ ἐτυφέκιζε ἓναν Ἕλληνα. Κάτι τὸν προεκάλεσε καὶ αὐτὸ τὸ κάτι ἦτο ἡ ἀντίστασις.

Ἡ ἀντίστασις ἀπετέλει πρᾶξι καθήκοντος. Τὸ ἂν ὅμως ὠφέλῃσῃ ἢ ὄχι, τὸ ἂν τὰ ἀποτελέσματά της ἐξυπηρέτησαν τὴν Ἑλλάδα ἢ ὄχι εἶναι θέματα ἀμφιλεγόμενα. Ἰδίως πρέπει νὰ καταδικασθοῦν ἄσκοποι δολοφονίαι μεμονωμένων Γερμανῶν, αἱ ὁποῖαι προεκάλουν τὴν μῆνιν τῶν κατακτητῶν. Ἀντίστασις στὸν χῶρο τῆς πληροφορίας (συγκέντρωσις καὶ μετάδοσις πληροφοριῶν στοὺς Συμμάχους), στὸν χῶρο τῆς πολεμικῆς παραγωγῆς (δολιοφθοραὶ σὲ ἐργοστάσια κ.τ.λ.), στὸν χῶρο τῆς μετακινήσεως (ἀνατίναξις γεφυρῶν κ.τ.λ.), στὴν ἐμψύχωσι τοῦ λαοῦ (προκηρύξεις κ.τ.λ.) εἶχαν μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα νόημα καὶ ἔθνικὸ σκοπὸ. Ἀλλὰ τὸ νὰ δολοφονήσουν οἱ ἀντάρται ἓναν ἄοπλο γερμανὸ μοτοσυκλετιστὴ τὶ ἐξυπηρέτει; σὲ τί ὠφέλῃ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ἀγῶνα της;

Μετὰ ψύχραιμον παρατήρησιν ἐπιφανεῖς ἀντιστασιακοὶ

και ιστορικοί άμφισβητούν την άξίαν τής αντίστασεως. Ὁ Συνταγματάρχης Γουντχάουζ («Κρίς») ὁ ὁποῖος διετέλεσε ἀρχηγός τής συμμαχικῆς ἀποστολῆς στήν Ἑλλάδα κατὰ τήν κατοχήν ἔγραψε τὸ γνωστὸ βιβλίον του «Τὸ μῆλον τῆς Ἐριδος» (Λονδῖνον 1948), ὅπου δίδει μίαν εἰκόνα τῆς ἀντιστάσεως:

«Εἶναι συζητήσιμον ἐὰν ἡ στρατιωτικὴ ἀξία τῶν ἀνταρτικῶν κινήματων ἐδικαιολόγει τὴν συνέχισιν τῆς ὑποστάσεώς των μετὰ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1943. Ἐκτοτε οἱ σύμμαχοι εἶχον ἀναλάβει τὴν ἐπίθεσιν, ἡ ἀριθμητικὴ καὶ ἡ ὕλική των ὑπεροχὴ καθίστα τὴν τελικὴν νίκην βεβαίαν πλέον. Ἡ ἀξία τῶν ἐκστρατειῶν τῶν ἀνταρτικῶν ἔπαυε πλέον νὰ ἔχη οἰανδῆποτε ἀναλογίαν πρὸς τὰς καταστροφὰς τὰς ὁποίας προεκάλουν διὰ τὸν ἄμαχον πληθυσμὸν καὶ τὰς πολιτικὰς ἀνωμαλίας τὰς ὁποίας προητοιμάζον διὰ τὸ μέλλον. Δυστυχῶς ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ σταματήσουν λόγῳ τῆς κομμουνιστικῆς πολιτικῆς, διὰ τὴν ὁποίαν αἱ καταστροφαι τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ ἡ προετοιμασία πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν διὰ τὸ μέλλον ἦσαν ἐξαιρετικῶς εὐπρόσδεκτοι».

Ἄναφέρω καὶ τὴν ἄποψιν τοῦ καθηγητοῦ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης, Σύριλλ Φῶλς, ὁ ὁποῖος στήν ἐργασία του «Ὁ πόλεμος» (Λονδῖνον 1948) σημειώνει:

«Ἀλλὰ ἡ ζημία τὴν ὁποίαν προεκάλεσεν εἰς τὴν ὄλην κοινωνικὴν ὀργάνωσιν καὶ εἰς τὸν ἄμαχον πληθυσμὸν εἶναι ἀπείρως μεγαλύτερα. Ἡ πολιτικὴ τοῦ ἐξοπλισμοῦ πολιτῶν, περιλαμβανομένων παντὸς εἶδους ληστῶν καὶ ἐγκληματιῶν, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ φέρῃ τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματά της. Καὶ ὁ κόσμος πληρῶνει τώρα καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ πληρῶνῃ ἐπὶ πολὺν καιρὸν πράξεις αἱ ὁποῖαι δὲν ἦσαν πάντοτε ἀπαραίτητοι».

Ἡ ἐπισήμανσις τοῦ Φῶλς, γιὰ τὸν ἐξοπλισμὸν ληστῶν καὶ ἐγκληματιῶν ἐνθυμίζει τὸν δικὸν μας Ἄρη Βελουχιώτη, ὁ ὁποῖος εἶχε ποινικὸν μητρώον μὲ 32 καταδίκασι! καὶ ὁ ὁποῖος κατέσφαξε χιλιάδας Ἑλλήνων!! (Μελιγαλᾶ κ.τ.λ.). Ἐν ὀνόματι τῆς «ἀντίστασης» κοινοὶ λωποδύται, μέχρι καὶ στυγνοὶ ἐγκληματῆται εἰσῆλθον στὸν ΕΛΑΣ, ὁ ὁποῖος κατέκλεψε καὶ κατέσφαξε μὲ φρικτὰ βασανιστήρια χιλιάδας ἀθώους Ἑλληνας καὶ Ἑλληνίδας,

ἐνῶ ταυτοχρόνως κατέκαψε τὴν Ἑλληνικὴν ὑπαιθρον.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καπηλεία τῆς ἀντιστάσεως ἐκδηλοῦται καὶ ἓνας ἀντιστασιακὸς ἐξωφρενισμὸς. Τὶ θέλω νὰ πῶ μὲ τοῦτο; Θέλω νὰ πῶ ἢ μᾶλλον νὰ ἀποδείξω, ὅτι μᾶς ἐγέμισαν μὲ παραμύθια περὶ τῆς ἀντιστάσεως. Ἄν πιστεύσωμεν τὰς διηγήσεις, τότε κάθε «ἀντιστασιακὸς» πρέπει νὰ ἔχη ἐξολοθρεῦση δεκάδας Γερμανῶν.

Οἱ προσωπικοὶ ἥρωϊσμοὶ τῶν «ἀντιστασιακῶν» εἶναι ὅλοι των φανταστικοί, ὅπως στὸν κινηματογράφο. Αὐτοδιαφημίζονται, ὅτι τάχα ἐσχότωσαν Γερμανούς, διέλυσαν Γερμανικά τάγματα, κ.τ.λ. Καὶ ὁ ἀφελὴς λαὸς πιστεύει ὅσα τοῦ λέγουν. Αἱ ἐφημερίδες, τὰ περιοδικὰ, τὰ βιβλία καὶ κυρίως ἡ τηλεόρασις δείχνουν συχνὰ τὰ κατορθώματα τῆς «ἀντιστάσεως» καὶ ὁ λαὸς θαυμάζει αὐτοὺς πού σκοπίμως τὸν ἐξαπατοῦν.

Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ ἀφηγήσεις ἔχουν τόσην πειστικότητα, ὥστε καὶ σοβαρὰ συγγράμματα, καμμιὰ φορὰ παρασύρονται καὶ ἀναδημοσιεύουν τὰ «ἀντιστασιακὰ» παραμύθια. Εἰλικρινῶς δὲν εἶναι πρόθεσίς μου νὰ μειώσω κανένα, ἀλλὰ πάλιν δὲν μπορῶ νὰ ἀνεχθῶ νὰ ὑποτιμοῦν τὴν νοημοσύνη μου. Διαβάζω στὴν κατὰ τὰ λοιπὰ σοβαρὰν ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «**ΗΛΙΟΥ**» (τόμος Πος, λέξις «Κρήτη» σελ. 530). Περιγραφή τοῦ ἀγῶνος ἀγνώστων (βεβαίως) Κρητικῶν κατὰ τῶν Γερμανῶν. Αἱ ὑπερβολαὶ εἶναι ὀφθαλμοφανεῖς. Καὶ ὁ πλέον καλόπιστος ἀντιλαμβάνεται, ὅτι τὰ γεγονότα εἶναι ψευδῆ. Συγκεκριμένως ἀναφέρονται τὰ ἀκόλουθα:

«Εἰς ἓνα σημεῖον τῆς περιοχῆς τῶν Περιβολιῶν τοῦ Ρεθύμνου, ὅπου δὲν ὑπῆρχαν ἄνδρες, αἱ γυναῖκες ἐξωπλισμέναι μὲ ὅ,τι πρόχειρον ὄπλον εὔρισκαν, ἐρρίφθησαν ἐναντίον ὁμάδος ἀλεξιπτωτιστῶν καὶ τοὺς ἐξόντωσαν. Εἰς τὸ Κολυμπάρι τῶν Χανίων ὁμᾶς ἀλεξιπτωτιστῶν εἶχεν ὀχυρωθῆ ἐντὸς οἰκίας. Πρώτη τοὺς ἀντελήφθη ἡ διδασκάλισσα τοῦ χωριοῦ καὶ ἀρπάζουσα ἓνα δίκαννον κυνηγετικὸν ὄπλον συνήγειρε τοὺς καλογήρους τῆς μονῆς καὶ τοὺς ἐπολιόρκησεν. Ὅλοι ἦσαν ὀπλισμένοι μὲ κυνηγετικὰ ὄπλα. Καθῶς οἱ Γερμανοὶ δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ ἐξέλθουν, ἀλλὰ καλὰ ὠχυρω-

μένοι έπυροβόλουν δια τών αυτομάτων, ένας χωρικός άνελθών εις την ταράτσαν έρριψε με όρμην από την καπνοδόχον κυψέλην μελισσών εντός της οίκιας. Αί μέλισσαι, Κρητικαί και αύταί, έξεχύθησαν έξηγριωμένα και οι Γερμανοί αλλόφρονες από τὰ δήγματά των έρρίφθησαν έξω από την οίκιαν και ουδεις έξ αυτών διεσώθη.

Εις ένα μύλον έξω του 'Ηρακλείου ή κόρη του μυλωνά, Κρητικοπούλα 18 έτών, παρηκολούθει από την ταράτσαν του μύλου την μάχην, ή όποία συνήπτετο εκεί πλησίον. Αίφνης άντιλαμβάνεται ένα άλεξιπτωτιστήν, ό όποιος έπλησίαζε σκυφτά και με προφύλαξιν την θύραν του μύλου. 'Η Κρητικοπούλα βγάξει μιá μεγάλη πλάκα της ταράτσας, την ζυγίζει καλά και του την ρίχνει κατακέφαλα. 'Ο Γερμανός πίπτει κάτω ζαλισμένος. 'Η κόρη κατεβαίνει, τόν άποτελειώνει με τó μαχαίρι του και παίρνοντας τὰ όπλα του πολεμá επί ήμίσειαν ώραν έναντίον 4 άλεξιπτωτιστών, οι όποιοι εν τώ μεταξύ ειχον πλησιάσει. Φονεύει τόν ένα, τραυματίζει τόν άλλον και έξακολουθει νά πολεμá, έως ου ήλθον μερικοί άνδρες και τούς άπετελείωσαν».

Σās άρεσε αυτό: «Αί μέλισσαι κρητικαί και αύταί...». Σās άρεσε τó άλλο, πού ή Κρητικοπούλα έπηρε τὰ όπλα του Γερμανου άλεξιπτωτιστου και «πολεμá επί ήμίσειαν ώραν έναντίον 4 άλεξιπτωτιστών...». 'Η δεκαοκτάχρονος Κρητικοπούλα φαίνεται, ότι έγνώριζε την χρήσιν τών Γερμανικών αυτομάτων... 'Η κόρη του μυλωνά, ή διδασκάλισσα του χωριου, οι καλόγηροι, αι μέλισσαι... Τι νά πρωτοσχολιάση κανεις;

Για νά ειμεθα τουλάχιστον σοβαροί σ' όσα ύποστηρίζομεν χρειάζεται πρώτα άπ' όλα νά μη κρύβωμεν την αλήθεια, έστω κι' αν αύτή μās ένοχλή ή δέν μās συμφέρει. 'Η ιστορική αλήθεια, δια τούς Κρητικούς δυστυχώς είναι πολύ πικρά. Και νά ποιá είναι ή αλήθεια, πού με τίποτε δέν αλλάζει.

Την 30ην 'Απριλίου 1945 ηύτοκτόνησε στο Βερολίνο ό Χίτλερ. 'Η Γερμανία ήττήθη. Την 8ην Μαΐου ό Μέγας Ναύαρχος Νταϊνιτς, ό όποιος διεδεχθη τόν Χίτλερ, υπέγραψε την άνευ ζρων παράδοσι. 'Ο Γερμανικός στρατός κατέθεσε τὰ όπλα. Δέν ύπάρχει πουθενά στην Εύρώπη ούτε ένας Γερμανός στρατιώ-

της. Πλήν τῆς Κρήτης!

Ἐκεῖ διοικεῖ τὸν γερμανικὸ στρατὸ (περίπου 15.000 ἄνδρες) ὁ Στρατηγὸς Πένταχ, ἕνας ἄτεγκτος Ναζί. Παρὰ τὴν πτώσι τῆς Γερμανίας ὁ Γερμανὸς Στρατηγὸς δὲν παραδίδεται. Ἐκδίδει διάγγελμα; ὅπου μεταξὺ ἄλλων διακηρύσσει ὅτι:

«Ὁ ἀρχηγὸς μας ἔπese τὴν 1η Μαΐου ὡς στρατιώτης ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ... Οἱ καρδιές μας εἶναι γεμάτες πένθος, ἀλλὰ μεγαλύτερη ἀκόμη εἶναι ἡ ὑπερηφάνειά μας... Εἶμαι Γερμανὸς πάντοτε καὶ μόνο Γερμανός. Ὁ τίτλος τοῦ στρατηγοῦ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἐπίθετον. Ἀλλὰ ὡς εὐθύς ἄνδρας ἐκφράζω τὴν εἰλικρινῆ εὐχὴ (μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ Πάσχα) ὁ ἐλληνικὸς λαὸς νὰ ξαναβρῆ τὸν ἑαυτό του... Ἦναγκάστην διὰ νὰ τιμωρήσω τὰ ἐγκλήματα κατὰ τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ νὰ λάβω σκληρὰ μέτρα. Αἱ ἀποφάσεις μου καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ ρυθμίζονται ἀπὸ τὰς ἀρχὰς αὐτάς. Διότι καθήκον μου εἶναι νὰ προστατεύσω τοὺς στρατιῶτες μου... Εἶναι οἱ ἄνδρες μου καὶ εἶμαι ὁ στρατηγός τους. Ὅλοι μας ὑπηρετοῦμε τὴν Γερμανίαν... Σὺμβολο δικό μας εἶναι ἡ πίστις στὸ νεκρὸ ἀρχηγό μας τὸν Ἀδόλφο Χίτλερ...»!

Οἱ Ἄγγλοι προσεπάθησαν νὰ ἀποβιβασθοῦν, ἀλλὰ τὰ πολεμικά τους πλοῖα βάλονται ἀπὸ τὰ βαρέα παράκτια πυροβολεῖα τοῦ Ἀκρωτηρίου καὶ ὑποχωροῦν μέσα στοὺς καπνοὺς. Αἱ ἡμέραι περνοῦν. Ἡ «σβάστικα» κυματίζει ἀγέρωχος μόνον στὴν Κρήτη. Φθάνομεν στὰς 20 Μαΐου 1945. Εἶναι πρωτοφανές! Σ' ὀλόκληρον τὴν Εὐρώπην δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας ἔνοπλος Γερμανὸς στρατιώτης. Μὲ ἐξάίρεσι τὴν Κρήτη (τὴν ὑπερήφανη, ἀδούλωτη καὶ ἄλλα τέτοια...) μία γερμανικὴ Μεραρχία ἐξακολουθεῖ νὰ κυριαρχῆ. Ἀπαγορεύεται ἡ κυκλοφορία, ἐνῶ οἱ Γερμανοὶ περιπολοῦν στοὺς δρόμους. Εἶναι πραγματικὰ περίεργο καὶ ἀπορίας ἄξιον, γιατί μένει ἀδρανὲς τὸ πλῆθος τῶν Κρητῶν «καπετάνιων». Πῶς ἀνέχονται τὴν ὑποδούλωσι τῆς Κρήτης, μολονότι ἡ Γερμανία παρεδόθη;

Στὴν ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Τύπος» (29 Μαΐου 1988) ἔδημοσιεύθη ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ τελευταία στρατιὰ τοῦ Γ' Ράιχ» καὶ ἀκριβῶς γράφεται αὐτὸ πού σᾶς εἶπα, ὅτι οἱ Γερμανοὶ

έξακολουθοῦν καὶ μὲ τὴν συνθηκολόγησι τῆς Γερμανίας νὰ κατέχουν τὴν Κρήτη, ἡ ὁποία ἦτο ἡ τελευταία περιοχή τῆς Εὐρώπης, ἀπ' ὅπου ἀνεχώρησαν οἱ Γερμανοί. Γιὰ ποῖα ἀντίστασι λοιπὸν μιλάτε; Καὶ πόσοι ἀπὸ σᾶς πού διαβάζετε αὐτὸ τὸ βιβλίον ἐγνωρίζετε, ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Κρήτη, μετὰ ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας καὶ ἀφοῦ εἶχεν ἤδη καταρρεύσει ἡ Γερμανία; Ὁ Στρατηγὸς Πένταξ, κατόπιν συνεννοήσεως μὲ τὸ Συμμαχικὸ Ἐπιτελεῖο ἀποφασίζει νὰ παραδοθῆ μὲ ὄρους! Οὐδεὶς Γερμανὸς στρατιώτης θὰ παραδοθῆ σὲ Ἕλληνας, ἀλλὰ μόνον σὲ ἐκπροσώπους τῶν Συμμάχων. Ἡ μεταφορὰ τῆς Γερμανικῆς Μεραρχίας θὰ πραγματοποιηθῆ μὲ συμμαχικὰ πλοῖα. Ἡ κατάθεσις τῶν ὅπλων θὰ γίνῃ μὲ στρατιωτικὸ τρόπο. Θὰ τιμηθοῦν οἱ νεκροὶ κ.τ.λ. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπῆτησε καὶ τὰ ἐπέτυχε ὁ Πένταξ ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν «καπετάνιων»! Ἴδου πῶς συνέβη ἡ ἀποχώρησις τῶν Γερμανῶν, ὅπως περιγράφεται στὸν «Ἐλεύθερον Τύπον» (29.5.1988):

«Λίγες μέρες ἀργότερα φθάνουν οἱ Βρετανοὶ ἀξιωματικοὶ στοὺς ὁποίους καὶ μόνον δέχεται ὁ Πένταξ νὰ παραδοθεῖ. Καὶ μὲ τὸν δάκτυλο στὴν σκανδάλη καὶ τὴν κάλυψη τοῦ πανίσχυρου στρατοῦ του, θέτει ὄρους...

Οἱ Γερμανοὶ ὀδηγοῦνται στὴν παραλία συντεταγμένοι καὶ ἐνοπλοὶ. Ἐκεῖ περνᾶνε μπροστὰ ἀπὸ τὴ Συμμαχικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀφήνουν ἕνας - ἕνας τὰ ὅπλα τους καὶ μπαίνουν στὰ καράβια. Τελευταῖος φεύγει ὁ Πένταξ. Λέγεται ὅτι οἱ Βρετανοὶ τοῦ εἶχαν προσφέρει τὴ δυνατότητα νὰ φύγει ἀεροπορικῶς ἀλλὰ ἀρνήθηκε νὰ ἐγκαταλείψει τοὺς ἀνδρες του.

Μιὰ στιγμή πρὶν μπεῖ στὸ καράβι στρέφει πίσω, στέκεται προσοχὴ καὶ χαιρετᾷ πρὸς τὴ μεριὰ τῆς στεριᾶς. Ὁ ὕπασπιστής του κάνει τὸ ἴδιο».

Ὅπωςδήποτε δὲν εἶναι πρὸς τιμὴν τῶν ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ μελισσῶν τῆς Κρήτης, νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ νησὶ οἱ Γερμανοὶ τὴν 22αν Μαΐου 1945!

Πέραν ἀπὸ τοὺς μυθομανεῖς ἔχομεν καὶ τοὺς κοινούς ἀπατεῶνας, τοὺς λωποδύτας, οἱ ὁποῖοι ἐν ὀνόματι τῆς «ἀντιστάσε-

ως» κατέκλεψαν τὸ Ἑλληνικὸ δημόσιο. Διεπιστώθη ὅτι «βρέθηκαν 2.450 ἀντιστασιακοὶ οἱ ὅποιοι στὴν διάρκεια τῆς κατοχῆς εἶχαν ἡλικία μικρότερη τῶν 12 ἐτῶν καὶ πῆραν προσκομίζοντας διάφορα πιστοποιητικὰ καὶ σύνταξι καὶ μετάλλια ἐθνικοῦ ἀγωνιστῆ...» («Βῆμα» 28 Ἰαν. 1990). Αὐτὰ δὲν τὰ ἰσχυρίζεται κάποιος πὺ ἐπιδιώκει νὰ δυσφημήσῃ τὴν «ἐθνικὴ ἀντίσταση», ἀλλὰ τὰ ἐξηκρίβωσαν δημοκράται ἀντιναζισταί. Ὁ κ. Τζανετάκης ὡς ὑπουργὸς Ἑθνικῆς Ἀμύνης ἀνεκοίνωσεν ὅτι «κάποιος πὺ γεννήθηκε τὸ 1942 ὑπέβαλε αἴτηση γιὰ σύνταξη ἀντιστασιακοῦ ἐπειδὴ τὸ βραχάκι του χρησιμοποιοῦσαν ἐπὶ Κατοχῆς γιὰ τὴν διαβίβαση ὁδηγιῶν καὶ μηνυμάτων στὸ ΕΑΜ ἢ στὸν ΕΛΑΣ («Μεσημβρινή» 22 Ἰαν. 1990). Χρειαζονται σχόλια;

Ἔρχεται ὅμως ὁ δημοκράτης δημοσιογράφος κ. Γιάννης Λάμπφας καὶ σὲ σχόλιο στὴν ἐφημερίδα «Μεσημβρινή» (ἔνθ' ἄνωτ.) μὲ τίτλο: «Ἀντιστασιακὰ» εἰρωνεύεται καὶ αὐτὸς τοὺς ψευδοαντιστασιακοὺς. Ἐπὶ λέξει παρατηρεῖ:

«Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἐρχόμαστε στὴ δευτέρα περίπτωσι, πὺ ἀφορὰ ἐπίσης τὴν ἐθνικὴ ἀντίσταση. Αὐτὰ τὰ βρέφη τῶν ὁποίων τὰ πάμπερς ἔπαιξαν τόσο σημαντικὸ ρόλο στὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ φασισμού, ἀποτελοῦν τὴν «αἰχμὴ τοῦ δόρατος» 70.000 ἀντιστασιακῶν πὺ εἰσπράττουν σήμερα σύνταξι, καθὼς καὶ 200.000 ἄλλων πὺ ζητοῦν παρόμοια ἀνταμοιβὴ γιὰ τὴ δράση τους, μολονότι ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν Γερμανῶν πὺ βρίσκονταν στὴν Ἑλλάδα δὲν ξεπερνοῦσε τίς 30.000. Ὑπῆρχαν δηλαδὴ 10 ἀντιστασιακοὶ γιὰ κάθε Γερμανὸ στρατιώτη πὺ τόλμησε νὰ πατήσῃ στὴ χώρα μας!

Στὴν πραγματικότητα, τὰ πάμπερς θὰ χρησίμεψαν μᾶλλον σὲ μερικοὺς ἐνηλίκους τῆς κατοχῆς, πὺ τὰ ἔκαναν ἀπάνω τους, ὅταν ἔβλεπαν γερμανικὴ στολή. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία: Ὁ Νεοέλληνας εἶναι ἱκανὸς νὰ ζητήσῃ σύνταξι καὶ γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ἔκανε ἀπάνω του!».

Ἡ ἀπάτη τῶν «ἀντιστασιακῶν» ἐπεξετάθη καὶ στὸ ἐξωτερικό. Τὸ «Βῆμα» (28 Ἰαν. 1990) ἀποκαλύπτει μὲ ἀκλόνητα στοιχεῖα ὅτι «χομπίνα μὲ πλαστὰ πιστοποιητικὰ γιὰ δράση στὴν

κατοχή ἀποφέρει στους ἀετονύχηδες παχυλές συντάξεις και μάλιστα σὲ συνάλλαγμα!» Μέσα στὸ κείμενο διαβάζομεν:

«Μετὰ τοὺς ἥρωες μὲ τίς... πάνες (τοὺς «ἥρωες» δηλαδή τοὺ εἰσπράττουν σύνταξη ἐπειδὴ πολέμησαν τοὺς Γερμανοὺς κατακτητὲς σὲ ἡλικία δύο και τριῶν ἐτῶν!), κάνουν τώρα τὴν ἐμφάνισή τους και οἱ... πλαστοὶ ἥρωες! Οἱ ἀντιστασιακοὶ ποὺ ἔγιναν «ἥρωες» χρησιμοποιώντας πλαστὰ πιστοποιητικά.

Κατὰ σύμπτωση ὅλα τὰ πλαστὰ πιστοποιητικά δίδονται σὲ ἀνθρώπους ποὺ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Κατοχῆς εἶχαν ἡλικία κάτω τῶν 15 ἐτῶν! Οἱ περισσότεροὶ ἔχουν γεννηθεῖ τὸ 1935 ἢ τὸ 1933, στὴν Κεφαλονιά ἢ στὴν Πάρο, και σὲ ἡλικία δέκα ἐτῶν (ὅπως τουλάχιστον ἐμφανίζονται στὰ πιστοποιητικά) ταξίδευσαν στὴν Κρήτη και ἐκεῖ ἄρχισαν νὰ πολεμοῦν τοὺς Γερμανοὺς – ὡς μέλη, μάλιστα, τῆς ΕΠΟΝ! Ὁμορφος κόσμος, ἀγγελικὰ πλασμένους!».

Μὲ τὰ πλαστὰ πιστοποιητικά οἱ «Ἀντιστασιακοὶ» ἔξασφαλίζουν σύνταξι ἀπὸ τὸν Καναδὰ ὕψους 1.200 καναδικῶν δολλαρίων.

«Τὰ πιστοποιητικά αὐτὰ κατατίθενται εἴτε στὴν πρεσβεῖα τοῦ Καναδὰ στὴν Ἀθήνα εἴτε ἀπ' εὐθείας στὸ καναδικὸ ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν και, μετὰ ἀπὸ δύο μῆνες, οἱ κάτοχοι τῶν πιστοποιητικῶν αὐτῶν ἀρχίζουν νὰ εἰσπράττουν σύνταξη 1.200 δολλαρίων μηνιαίως! Βασικὴ προϋπόθεση: νὰ εἶναι μόνιμοι κάτοικοι ἢ νὰ ἔχουν τὴν ὑπηκοότητα τοῦ Καναδὰ».

Αὐτὰ ἀρκοῦν γιὰ τὴν «Ἀντίσταση»! Δὲν νομίζω νὰ θέλετε και ἄλλα... Δὲν ἀποκλείω πάντως νὰ εὑρεθῇ κάποιος καπετάνιος τοῦ ΕΛΑΣ νὰ μὲ κατηγορήσει, ὅτι διασύρω τὴν «Ἐθνικὴ Ἀντίσταση» μὲ ὅσα γράφω. Μὰ ἐγὼ γράφω ἀκριβῶς, ὅσα διαπράττουν οἱ «ἀντιστασιακοὶ» και τὰ στοιχεῖα μου εἶναι ἀπολύτως ἀληθῆ. Ἄλλως τε και αἱ πηγαὶ μου εἶναι δημοκρατικώταται.

Ἐντὶ Ἐπιλόγου

Τὰ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Γερμανῶν γεγονότα ἀπέδειξαν, ὅτι πράγματι οἱ κομμουνισταὶ ἐπεδίωκαν νὰ καταλάβουν ἐνόπλιως τὴν ἐξουσίαν. Τὸ κίνημα τοῦ «Κόκκινου Δεκέμβρη» ἀπέτυχε. Ὅπως ἀπέτυχε καὶ ὁ τριετῆς συμμοριτοπόλεμος. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ξενοκινήτου κομμουνιστικῆς ἐξεγέρσεως χιλιάδες ἄγνοι Ἕλληνες ἐδολοφονήθησαν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐβασανίσθησαν, ἀκρωτηριάσθησαν, ἐτυφλώθησαν.

Ὁ ἴδιος ὁ Γραμματεὺς τοῦ ΚΚΕ Ν. Ζαχαριάδης ὁμιλῶν εἰς 12ην Ὀλομέλειαν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΚΚΕ (25 Ἰουνίου 1945) ἤναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι «Ἀγριότητες ἐγίναν κατὰ τὸν Δεκέμβρη καὶ τέτοιες ἔκαμαν καὶ μέλη τοῦ κόμματος...». Τὸ τραγικὸν εἶναι ὅτι, μόνον, κατὰ τὸ κίνημα τοῦ Δεκέμβρη οἱ κομμουνισταὶ ἔσφαξαν πλέον τῶν 65.000 ἀνθρώπων, ἐνῶ κατὰ τὸν πόλεμον ἀπὸ τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1940 μέχρι τὴν 1 Ἰουνίου 1941 ἐφονεύθησαν 56.161 Ἕλληνες, δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς Ἴταλογερμανοὺς ἐσκοτώθησαν ὀλιγώτεροι Ἕλληνες, ἀπ' ὅσους ἐδολοφόνθησαν οἱ κομμουνισταί. Δίχως βεβαίως νὰ ὑπολογίσωμεν τοὺς νεκροὺς τοῦ τριετοῦς συμμοριτοπολέμου.

Οἱ χασάπηδες τοῦ ΚΚΕ, συνελήφθησαν καὶ ἀντὶ νὰ τοὺς ἐκτελέσουν, ἐν ὀνόματι κάποιας ἀνισορρόπου «λήθης» ἀπλῶς τοὺς ἐξώρισαν, ὅπου τοὺς καλοτάϊσαν καὶ τοὺς ἐπεριποιήθησαν με ἀποτέλεσμα οἱ ἐγκληματῆται τύπου Φλωράκη νὰ εὐρίσκωνται στὴ Βουλῆ!

Οἱ δολοφόνοι τοῦ ΚΚΕ πονηρῶς σκεπτόμενοι γιὰ νὰ δικαιολογῶν τὴν σύλληψιν καὶ τὴν ἐξορία τοὺς ἰσχυρίζονται, ὅτι τάχα συνελήφθησαν καὶ ἐξωρίσθησαν γιὰ τὴν συμμετοχὴν τοὺς στὴν... Ἐθνικὴν Ἀντίστασιν. Τὶ θραῦσος! Σὲ τοῦτο βοηθεῖ καὶ ὁ δημοκρατικὸς τύπος. Φέρω ἓνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα.

Στήν ἐφημερίδα τὰ «Νέα» (30 Μαρτίου 1988) ἐδημοσιεύθη ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία καὶ στὸν ὑπότιτλόν της γράφει: «Μία ὁμάδα ἀξιωματικῶν, ἐγκλειστῶν στὴ Μακρόνησο γιὰ τὴ συμμετοχὴ τους στὴν Ἐθνικὴ Ἀντίσταση». Ἀπὸ τὸν ὑπότιτλο, ὅπως εἶναι γραμμένος, συμπεραίνει κανεὶς ὅτι ἡ συμμετοχὴ στὴν «Ἐθνικὴ Ἀντίσταση», μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι ἐθεωρεῖτο ἔγκλημα, συνελαιμβάνεσο καὶ ἐξωρίζεσο. Αὐτὸ ὅμως οὐδέποτε συνέβη. Εἶναι ψέμμα, ὅτι ἐπειδὴ ἐπολέμησε τοὺς Γερμανοὺς, Ἴταλοὺς ἢ Βουλγάρους κατακτητὰς σὲ ἐφυλάκισε ἢ σὲ ἐξώρισε τὸ μεταπελευθερωτικὸ κράτος.

Ὁμιλοῦν «γιὰ τίς πιὸ φρικαλέες σελίδες τῆς πρόσφατης ἱστορίας». Μήπως βλέπετε φρίκη στὰ πρόσωπα τῶν φωτογραφηθέντων; Μήπως βλέπετε πτώματα; Μήπως βλέπετε ὁμαδικούς τάφους; Πηγάδες; Χωματερές; Καλοθρεμένοι καὶ γελαστοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι τῆς φωτογραφίας.

Ἄν θέλουν νὰ δείξουν φρίκη στοὺς ἀναγνώστας τους δὲν ἔχουν παρὰ νὰ δημοσιεύσουν φωτογραφίας ἀπὸ τὰς χιλιάδας τῶν σφαγῶν πού ἐπραγματοποίησαν οἱ μπολσεβίκοι, εἰς βάρος ἀθῶων Ἑλλήνων. Φρίκη εἶναι τὸ παιδομάζωμα. «Οἱ πιὸ φρικα-

Τὰ ἔργα τοῦ ΚΚΕ! Ἀτελείωτος σειρά ἀθῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι ἐσφαγιάσθησαν ἀπὸ τοὺς ἐγκληματίας τοῦ ΕΛΑΣ-ΚΚΕ. Ὁ ἀρχιεγκληματίας Μάρκος Βαφειάδης ὅμως εἶναι τώρα μέσα στὴν βουλή. Οἱ δολοφόνοι τοῦ ΚΚΕ δὲν ἐπολέμησαν τοὺς Γερμανοὺς, δὲν ἔκαναν ἀντίστασι, ἀλλὰ ἐγέμισαν τὴν Ἑλλάδα πτώματα καὶ ἐρείπια. Τὰ «Νέα» «ἀγνοοῦν» τὰ θύματα τῆς κομμουνιστικῆς θηριωδίας καὶ μᾶς παρουσιάζουν μία φωτογραφία γελαστῶν ἀνθρώπων ὡς... «φρικαλέα σελίδα τῆς πρόσφατης ἱστορίας μας!» Ποιὸν χοροῖδεύουν; Φθάνει πιά ἡ παραπληρόρησι!

λέες σελίδες τῆς ἱστορίας» μας ἐγράφηκαν ὄχι βέβαια στὴ Μακρόνησο, ἀλλὰ σὲ ἄλλα μέρη ὅπως: Μελιγαλᾶς, Στιμάγκα, Φενεός, Οὐλεν, Περιστέρι, κ.τ.λ.

Ὁ ΕΛΑΣ ἔξαπέλυσε ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος τοὺς γνωστοὺς αἰμοσταγεῖς γύρους γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσία. Στὴν κατοχή, στὸ «Κίνημα τοῦ Δεκέμβρη» καὶ στὸν συμμοριτοπόλεμο οἱ κομμουνισταὶ αἱματοκύλισαν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ κυριαρχήσουν. Ἔχασαν χάρις στὸν ἀγῶνα τοῦ Στρατοῦ, τῆς Ἀστυνομίας, τῆς Χωροφυλακῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Αἱ καταστροφαι καὶ αἱ θυσίαι ὑπῆρξαν βαρεῖαι, ἀνυπολόγιστα. Ἄν ἐπεκράτουν ἡ Ἑλλάς θὰ εἶχε ἐνταχθῆ στὸ «σιδηροῦν παραπέτασμα» κι ἂν διεσώζετο ἀπὸ τὴν σλαβικὴ πλημμυρίδα, τώρα θὰ ἀπελευθεροῦτο, ὅπως ἡ Ρουμανία, Πολωνία, Τσεχοσλοβακία, Βουλγαρία κ.τ.λ. καὶ ὁ κάθε Ἕλληνας θὰ διέθετε διακόσια κιλὰ καλαμπόκι, ὅπως ἐκαυχῆθη ὁ Τσαουσέσκου γιὰ τοὺς Ρουμάνους.

Οἱ ἐθνοπροδόται μπολσεβίκοι ἠττήθησαν, ἀφοῦ ἐγέμισαν τὴν Πατρίδα μας συντρίμμια καὶ ὁμαδικοὺς τάφους, ὅπου ἐσφαγιάσθησαν χιλιάδες ἀθῶοι Ἕλληνες.

Εἶναι πρωτάκουστο καὶ μόνο ἀπὸ ἕναν ἐκφυλισμένο ἠθικῶς καὶ πολιτικῶς κόσμο γίνεται δεκτὸ μέσα στὸ κοινοβούλιο νὰ καμαρώνουν οἱ ἀρχιεγκληματῆαι Μάρκος Βαφειάδης καὶ Καπετάν-Γιώτης. Οἱ ἥρωες τοῦ Βίτσι καὶ τοῦ Γράμμου δὲν ἔπесαν μαχόμενοι γιὰ νὰ εὑρίσκεται τώρα στὴν Βουλῆ ὁ Μάρκος καὶ ὁ Φλωράκης, νὰ τοὺς δείχνῃ ἡ τηλεόρασις, νὰ μᾶς συμβουλευοῦν καὶ ἀπὸ πάνω νὰ πληρώνωνται ἀπὸ τὸν λαό, πὺ κατέσφαξαν.

Τέλος πάντων αὐτὰ δὲν πρόκειται νὰ περάσουν ἔτσι. Θᾶρθη ἡ μέρα πὺ κάποιοι θὰ πληρώσουν ἀκριβὰ γιὰ τὸν ἀτιμασμὸ τῆς μνήμης τῶν νεκρῶν. Τὸ αἷμα των βοᾶ καὶ μέσα ἀπὸ τοὺς τάφους ζητεῖ ἐκδίκησιν. Θὰ τὴν ἔχουν, διότι ἱστορία, δίχως Νέμεσιν δὲν ὑπάρχει.

Οἱ ξενοκίνητοι λοιπὸν μπολσεβίκοι φωνασκοῦν γιὰ τὴν ἀντίστασι, μὲ τὴν ὁποῖαν οὐδεμίαν σχέσιν εἶχαν γιὰ ἕνα σοβαρὸ λόγον. Θέλουν νὰ μειώσουν τὴν δόξα τοῦ Ἀλβανικοῦ μετώπου καὶ

τῆς ἐποποιίας τῶν ὀχυρῶν τῆς «Γραμμῆς Μεταξᾶ», διότι ἐκεῖνα τὰ ὕψιστα ἀνδραγαθήματα ἦσαν δημιουργήματα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τοῦ Ἔθνους καὶ διότι τὸ ΚΚΕ ἀπουσίαζε καὶ τὰ ὑπενόμευε.

Ἐξ ἄλλου πρέπει νὰ σᾶς ἀφήνη δυσaráστους ἐντυπώσεις τὸ γεγονός, ὅτι δὲν τιμῶνται οἱ Ἴταλομάχοι ἥρωες, οὔτε οἱ ἡμίθεοι τῶν ὀχυρῶν τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα καὶ ἡ δρᾶσις εἶναι γνωστά, ἐξακριβωμένα, διαπιστωμένα καὶ βέβαια καὶ τιμᾶται ὁ ὁποιοσδήποτε Καπετὰν Μπαρούτας τοῦ ΕΛΑΣ γιὰ ἄγνωστον δρᾶσιν (πλὴν τοῦ πλατσίκου καὶ τῶν σφαγῶν) σ' ἄγνωστον χῶρον, κατὰ ἀγνώστων ἐχθρῶν, μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ κάποιος Καπετὰν Φουρτούνας τοῦ ἔδωσε πιστοποιητικὸν συμμετοχῆς στὴν Ἐντίστασι.

Ἄλλὰ ὅταν ἓνας πρῶην Ἀρχηγὸς Γενικοῦ Ἐπιτελείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης (Κουρῆς)! δέχεται νὰ μπαίνη στὸ κομματικὸ ψηφοδέλτιο τοῦ ΠΑΣΟΚ κάτω ἀπὸ τὸν Καπετὰν Μᾶρκο τὶ νὰ περιμένη κανεῖς!

Θὰ κλείσωμεν τὸ θέμα τῆς «Ἐντίστασης» καὶ μὲ μίαν ὑπεύθυνον πληροφορίαν ἀπὸ Γερμανικῆς βεβαίως πλευρᾶς, διότι ἀντίστοιχος πληροφορία ἀπὸ Ἑλληνικῆς δὲν ὑπάρχει. Ἐθεωρήσαμεν ἀναγκαῖον νὰ μάθωμεν πόσους Γερμανοὺς ἐφόνευσαν αἱ ἑκατοντάδες χιλιάδες ἀντιστασιακῶν μας, κατὰ τὰ ἔτη 1941-1944.

Ὅπως εἶπα, στοιχεῖα ἀπὸ Ἑλληνικᾶς ὑπηρεσίας δὲν ἔχομεν. Ἀπετάθην λοιπὸν στὰ ἀρχεῖα τῆς Βέρμαχτ. Συγκεκριμένως τὴν 26 Φεβρ. 1985, κατόπιν σχετικῆς αἰτήσεως, ἡ ἀρμοδία ὑπηρεσία τοῦ Γερμανικοῦ Στρατοῦ, ἡ ὁποία ἀσχολεῖται μὲ τὰς πάσης φύσεως ἀπωλείας τῶν Γερμανικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μᾶς ἐπληροφόρησε ὅτι 376 (τριακόσιοι ἑβδομήκοντα ἕξι) Γερμανοὶ ἐσκοτώθησαν ἀπὸ ἀντάρτες στὴν Ἑλλάδα. Ἐπομένως, γιὰ 376 Γερμανοὺς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς πληρώνει, ὅπως εἶδατε, δισεκατομμύρια εἰς τὰς ἑκατοντάδας χιλιάδας ἀντιστασιακούς. Στὸ ἴδιο ἀπαντητικὸ ἔγγραφο, ἡ γερμανικὴ ὑπηρεσία, πού προαναφέραμε, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι 721 (ἑπτακόσιοι εἴκοσι ἓνας) Γερ-

μανοί «ἀπεβίωσαν εἰς στρατιωτικὰ νοσοκομεῖα, ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους ἐξ αἰτίας ἐλονοσίας, τύφου...». Δηλαδή, περισσότερο ἀποτελεσματικοὶ ὑπῆρξαν ἐναντίον τῶν Γερμανῶν ὁ τύφος καὶ ἡ ἐλονοσία, παρά ἡ «Ἀντίσταση».

Ὅμως οὔτε ὁ τύφος, οὔτε ἡ ἐλονοσία ἐτιμήθησαν, μολονότι ἐξ αἰτίας τῶν ἔχασαν τὴν ζωὴν τῶν σχεδὸν διπλάσιοι Γερμανοί, ἀπ' ὅσους ἐφόνευσε ἡ «Ἀντίσταση».

Οἱ ψευδοαντιστασιακοὶ ἔχουν προκαλέσει πολλὰς ἀντιδράσεις, ἀλλὰ οἱ πολιτικοὶ τῆς δημοκρατίας πού σκέπτονται ψηφοθηρικῶς δὲν τολμοῦν νὰ λάβουν μέτρα. Δὲν τοὺς συμφέρει, νὰ διαγράψουν ἀπὸ τὴν «Ἀντίσταση» καὶ φυσικὰ τὴν συνταξιοδοτησι τοὺς ἀπατεῶνας οἱ ὁποῖοι κορδώνονται ὡς τάχα ἀντιστασιακοὶ γιὰ νὰ μὴ χάσουν ψήφους. Ἐπομένως καὶ χάριν ψήφων «ἔβγαλαν τὸν μισὸ πληθυσμὸ καθὼς καὶ τὰ βυζανιάρικα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀντιστασιακοὺς («Ἐλ. Τύπος» 5.5.90). Βεβαίως ὁ κυρίαρχος Ἑλληνικὸς λαὸς ἐπιβαρύνεται μὲ τὴν πληρωμὴν τῆς «Ἀντίστασης» πού ἀνέρχεται εἰς 20.000.000.000 δρχ. ἐτησίως. τὰ χρήματα αὐτὰ τὰ πληρώνει ὁ Ἑλληνικὸς λαός, μολονότι ὅλοι ὁμολογοῦν ὅτι αἱ συντάξεις ἐδόθησαν κατόπιν πιέσεων ἢ ψευδῶν μαρτυριῶν καὶ μολονότι ἀκόμη καὶ ἐφημερίδες ζητοῦν νὰ σταματήσουν αἱ παράνομοι συνταξιοδοτήσεις. Σχετικῶς διαβάζομεν:

«Ἐνδιαφέρον τὸ σημεῖο τοῦ Προϋπολογισμοῦ, ὅπου τὸ δημοσιονομικὸ βᾶρος τῶν ἐθνικῶν ἀναξιοπαθούτων ἀντιστασιακῶν πού συνταξιοδοτοῦνται ἀνέρχεται περίπου σὲ 2 δισ. Φυσικὰ ἀφήνεται νὰ ἐννοηθεῖ ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, ὅτι τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς πού ἔδωσαν τὶς συντάξεις, πιέσθηκαν ἢ στηρίχθηκαν σὲ ἀναξιόπιστες μαρτυρίες, εἰς δόξαν τῆς ἐλληνικῆς ψηφοθηρικῆς κακομοιριᾶς. Τῇ στιγμῇ πού κοπτόμεθα γιὰ περικοπὲς δαπανῶν, γιὰτὶ δὲ συστήνεται μιὰ ἐπιτροπὴ «ταχείας ἐνεργείας» γιὰ νὰ ἐπανεξετασθοῦν οἱ περιπτώσεις; Καὶ νὰ σταματήσουν νὰ συνταξιοδοτοῦνται οἱ μὴ δικαιοῦχοι καὶ νὰ ἐπιστρέψουν τὰ χρήματα πού κακῶς εἰσέπραξαν».

(«Ἐλ. Τύπος» 3.6.90)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ὁ τότε Διάδοχος τοῦ Θρόνου Παῦλος στὸ μέτωπο. Δίπλα του Ἄξιωματικοὶ πολεμιστὰὶ τοῦ '40. Ἄξιωματικοὶ πραγματικοὶ στὴν ἐμφάνισι καὶ στὴν ψυχὴ. Ὅχι δημόσιοι ὑπάλληλοι μὲ πουκαμισάκια, ἀλλὰ στρατιῶται μὲ στολὴ, μπότες καὶ παράστασι.

« Έκλεκτὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα, ὑπερήσπισαν μὲ ἐντελῶς ἐξαιρετικὸν ἠρωϊσμὸν τὰ ὄχυρά τῆς γραμμῆς Μεταξᾶς. Προεκλήθησαν ὡς ἐκ τούτου συγκρούσεις ἐξ ἐγγυτάτης ἀποστάσεως, τόσον πείσμονες καὶ ἔντονοι, ὅσον δὲν εἶχον λάβει μέχρι τοῦδε χώραν εἰς κανένα ἄλλο πολεμικὸν θέατρον. Ἐν τῷ μεταξύ καὶ ἐνῶ συνεχίζετο ἡ ἐπίθεσις ἐανντίον τῆς Ἑλληνικῆς ὠχυρωμένης τοποθεσίας, τεθωρακισμένοι δυνάμεις δυνάμεις τῆς Στρατιᾶς Λίστ διέσπασαν τὴν Γιουγκοσλαβικὴν ἄμυναν δυτικῶς τοῦ Πετριτίου, προήλασαν μέχρι τῆς Στρωμνίτης καὶ ἐκεῖθεν μεταβάλλουσαι κατεύθυνσιν, προήλασαν πρὸς νότον μέχρι Θεσσαλονίκης, εἰς τὴν ὁποίαν ἔφθασαν τὴν πρωΐαν τῆς 9ης Ἀπριλίου. Τοιοῦτοτρόπως κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν τῆς ἐπιθέσεως ὀλόκληρος ἡ μαχομένη ἀνατολικῶς τοῦ Ἀξιῦ Ἑλληνικὴ στρατιωτικὴ δύναμις, ἀναγνωρίσασα τὴν ἀπελπιστικὴν κατάστασίν της, παρέδωσε τὰ ὄπλα μετὰ γενναίαν ἀντίστασιν».

Ἐπίσημο ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Στρατηγείου τοῦ Χίτλερ τῇ 11ῃ Ἰουνίου 1941, ἐπὶ τῇ λήξει τῆς βαλκανικῆς ἐκστρατείας.

Ὁ Στρατάρχης Ζίγκμουντ Βίλελμ φὸν Λίστ Διοικητὴς τῆς 12ης Γερμανικῆς Στρατιᾶς, ἡ ὁποία ἐπετέθη κατὰ τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἐπρόκειτο περὶ φοβερᾶς πυλεμικῆς μηχανῆς, τὴν ὁποίαν συνεχρότουں πέντε σώματα στρατοῦ, τέσσαρες τεθωρακισμένοι μεραρχίαι καὶ ἓνα ἀεροπορικὸν σῶμα δυνάμει 1200 ἀεροπλάνων. Εἰδικῶς ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἐπετέθησαν ὀκτῶ μεραρχίαι πεζικοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων μία ἦτο τῶν Ἔς-Ἔς, τρεῖς μεραρχίαι τεθωρακισμένων καὶ περίπου ἑπτακόσια ἀεροπλάνα. Ἐναντι αὐτῶν ὑπῆρχαν ἑπτὰ Ἑλληνικαὶ μεραρχίαι καλύπτουσαι μέτωπον περίπου 750 χιλιομέτρων (ἀπὸ Πρέσπας μέχρις Ἐβρου). Τὰ 19 βασικά ὄχυρά τῆς «Γραμμῆς Μεταξᾶ» ὑπερήσπιζαν 8.500 ἄνδρες.

<p>Βασιλείον τής Ελλάδος Εν Κορυθεί τή 22 Νομβρίον 1940 ώρα 19</p> <p>ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ</p> <p>Εν Ονόματι του Βασιλέως των Ελλήνων Γεωργίου του Β' και τής Ελληνικής Κυβερνήσεως. Ανακηρύσσω σήμερ τήν πολιν Κορυθούς Ελευθεραν και ομολο τον λαόν αυτής υποταγην εις τούς Ελληνικούς Νόμους.</p> <p>Ο Φερμπαρχας Καρυστός Θεωρητής: Δημήτριος Ανδρας Παύλου</p>	<p>Mbretëria e Greqisë Në Korçë më 22 Nëntor 1940 ora 19</p> <p>DEKLLARATE</p> <p>N' emër të Mbretit të Greqisë Gjergjit të II dhe të Qeverisë Greke, Proklamoj me njëherë qytetin Korçë të lirë dhe kjoj popullim e saj të bindet në ligjet Greke.</p> <p>§</p> <p>Komandant i Garnizonit Korçës Theodorakis Dhimitrios Nënëkolonel i Këmbësorisë</p>
--	---

Ὁ Στρατηγὸς Κωνσταντῖνος Μπακόπουλος (1889-1950) Διοικητὴς τῆς Στρατιᾶς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας, ὁ ὁποῖος ὑπεράσπισε ἥρωικῶς τὴν Πατρίδα στὴν «Γραμμὴ Μεταξᾶ».

Οί' Αλεξιπτωτισταί τοῦ Φόν Στουτέντ πίπτουν εἰς τήν Κρήτην.

Ὁ ἥρωϊκὸς πρωθυπουργὸς Α. Κοριζῆς. Ὅπισθὲν τοῦ ὁ Κ. Κοτζιάς, εἰς πραγματικῶς-κρίσιμους στιγμὰς.

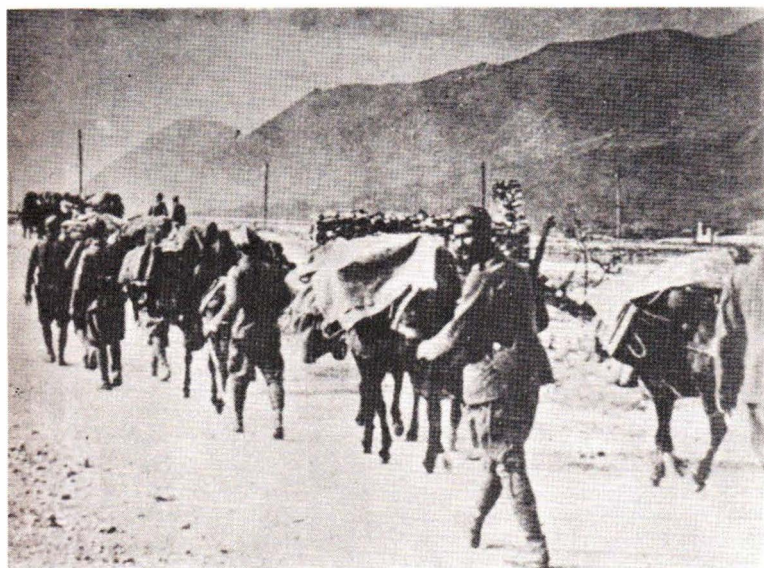
Ἡ στιγμή ἐπέστη πού θά ἀγωνισθῶμεν διὰ τήν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος, τήν ἀκεραιότητα καί τήν τιμήν της. Μολονότι ἐτηρήσαμεν τήν πλέον αὐστηράν οὐδετερότητα καί ἴσιν πρὸς ὄλους, ἡ Ἰταλία, μὴ ἀναγνωρίζουσα εἰς ἡμᾶς τὸ δικαίωμα νὰ ζῶμεν ὡς ἐλεύθεροι Ἕλληνες, μοῦ ἐζήτησε σήμερον τὴν 3ην πρωϊνὴν τὴν παράδοσιν τμημάτων τοῦ ἔθνικοῦ ἐδάφους κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς βούλησιν καί μοῦ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ πρὸς κατάληψιν αὐτῶν κίνησις τῶν στρατευμάτων της θά ἤρχιζε τὴν 6ην πρωϊνὴν· ἀπήντησα εἰς τὸν Ἰταλὸν πρέσβυν ὅτι θεωρῶ καί τὸ αἴτημα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ καί τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον γίνεται τοῦτο ὡς κήρυξιν πολέμου τῆς Ἰταλίας κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Τώρα θά ἀποδείξωμεν ἐὰν πράγματι εἴμεθα ἄξιοι τῶν προγόνων μας καί τῆς ἐλευθερίας τὴν ὁποῖαν μᾶς ἐξησφάλισαν οἱ προπάτορές μας. Ὅλον τὸ ἔθνος ἄς ἐγερθῆ σύσσωμον. Ἀγωνισθῆτε διὰ τὴν Πατρίδα, τὰς γυναῖκας, τὰ παιδιά σας καί τὰς ἱεράς μας παραδόσεις.

Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Τὸ διάγγελμα τοῦ Ἰ. Μεταξᾶ πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, τὸ πρῶν τῆς Δευτέρας τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940. «Ὅλον τὸ ἔθνος ἄς ἐγερθῆ σύσσωμον! Τὶ μεγαλειώδης ἐκλήσις!... Γιὰ τὴν πραγματοποίησίν της τὸ πολίτευμα τῆς «4ης Αὐγούστου» εἶχε δημιουργήσει ὄλας τὰς προϋποθέσεις.

Πορεία προς την πρώτητη γραμμήν. Ένας ένδοξος στρατός, πειθαρχημένος, μαχητικός με ιδανικά. Ό Στρατός τῆς Ἑλλάδος τοῦ '40. Περσασμένα μεγαλεία...

«Προχωρούμε άργώς στην Έλλάδα... Οί Έλληνες είναι γενναίοι μαχηταί... Τά καταληφθέντα χαρακώματα είναι γεμάτα με πτώματα... Με τόν Φύρερ. Καί αυτός θαυμάζει ιδιαίτέρως τὸ θάρρος τῶν Έλλήνων. Ίσως ὑπάρχει ἀκόμη ἓνα ἴχνος τῆς παλαιᾶς Έλληνικῆς καταγωγῆς σ' αὐτούς... Οί Έλληνες ἀγωνίζονται πολὺ γενναίως... Με τόν Φύρερ... θαυμάζει τὴν γενναιότητα τῶν Έλλήνων. Θλίβεται ποὺ ὑπεχρεώθη νὰ τοῖς πολεμήσῃ...» (Γκαϊμπελς: «Ημερολόγιον» 8-9 Ἀπρ. 1941).

Αὐτούς τοὺς ἀνδρείους Έλληνας, τοὺς ὁποίους ἐθαύμαζαν καί οἱ ἐχθροὶ ἀκόμη, δὲν τοὺς τιμᾷ σήμερα, οὔτε τὸ κράτος, οὔτε ὁ στρατός. Ἀλλὰ κάθε χρόνο τὰ κόμματα, τὰ ἐργατικά σωματεία, τὰ ἐκπαιδευτικά ἰδρύματα κ.τ.λ. καταθέτουν στεφάνους πρὸς τιμὴν τῶν ἀνυπάρχτων νεκρῶν τοῦ... Πολυτεχνείου!

Ἕλληνες στρατιῶται φωτογραφίζονται μπροστὰ στὸ κατεστραμμένο Ἰταλικὸ ἄρμα, ἐπὶ τοῦ δρόμου τῶν Στενῶν τῆς Κλεισούρας, ὅπου διεξήχθησαν σκληραὶ μάχαι.

1945: Ο Γκαϊμπελς όμιλεί προς τούς υπερασπιστάς του Λάουμπαν.

1944: Μετά την άποτυχημένη απόπειρα δολοφονίας του Χίτλερ. Ο Γκαϊμπελς χαιρετά.

1945: Ο Γκαϊμπελς συγχαίρει νεαρό πολεμιστή.

1933: Ἡ πρώτη ἔθνικοσοσιαλιστικὴ κυβέρνησις τῆς Γερμανίας. Ὁ Χίτλερ περιστοιχίζεται ἀπὸ τοὺς Γκαϊμπελς, Ραϊμ, Γκαϊρινγκ, Χίμλερ. Μόλις διακρίνεται δεξιὰ ὁ Φόν Ές.

Δρ. Γιόζεφ Γκαϊμπελς

1927: Ο Γκαϊμπελς παρακολουθεί παρέλασι τῶν «Ταγμάτων Ἐφόδου» (S.A.)
στήν Νυρεμβέργη.

1926: Χίτλερ και Γκαϊμπελς μέσω στελεχών
τοῦ ἔθνικοσοσιαλιστικοῦ κόμματος.

1939: Ό Γκαίμπελς με την σύζυγό του Μάγδα.

Ό Χίτλερ και ό Γκαϊμπελς με μία κόρη του.

Ό οικογένεια Γκαϊμπελς. Ό Άξιωματικός είναι γιός της συζύγου του Γκαϊμπελς από τόν πρώτο της γάμο.

Ό Γκαϊμπελς στο γραφείο του, στο ύπουργείο προπαγάνδας.

Στό Μπέργκχοφ. Ό Γκαϊμπελς συνομιλεί με τόν Χίτλερ, δίπλα στό τζάκι.

Γκαϊμπελς και Εύα Μπράουν.

Άπο πολιτική εκδήλωσι στην «Όπερα Κρόλλ». Στην πρώτη σειρά, ό φόν Νώϋρατ, ό Γκαϊμπελς, ό Φρίκ, ό φόν Ρίμπεντροπ και ό φόν Ές.

22 Ίουνίου 1941: Ή Γκαϊμπελς αναγγέλει στόν Γερμανικό λαό, από ραδιοφώνου, τήν Γερμανική επίθεση κατά τής Ρωσίας.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ • Ύψιστης Εξουσίας
ΝΙΚΟΣ Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ • Σάββατον 7 Σεπτεμβρίου 1940
 ΑΘΗΝΑΙ, Τροσ Φ' Αρ. 2748 Γραφείο: Πανεπιστημίου 87 Τηλέφωνο: 15530338, 15530339, 15530340, 15530341
 Τυπογραφείο: ΠΑΝ. ΕΥΣΤΡ. ΕΒΔΟΜ. ΕΠΙΧ. Τηλ. φυλίου: Αρσενίου 800

ΕΙΣ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΗΚΟΥΣΘ ΤΟ ΔΙΓΛΩΣΣΟΝ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑ

«**ΕΔΩ ΑΓΙΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑ!**
Ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς εἰσῆλθεν»
Φεύγουν οἱ Ἰταλοὶ πρὸς τὴ θάλασσα
ΕΙΣ ὍΛΟΝ ΤΟ ΜΕΤΩΠΙΟΝ ΠΡΟΕΛΑΥΝΟΜΕΝ

ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΜΑΣ ΑΓΡΩΣΤΑΙΜΕΝΟΥ Κ. Π. ΚΑΦΩ

Κάθε ἀπόγευμα

Ἡ ΚΑΤΗΜΕΡΙΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Ἀσύρματος

ΤΟ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΝ
ΠΛΕΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΟΝ
Η ΟΡΜΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΜΑΣ ΣΥΝΕΤΡΙΦΕ
ΤΑΣ ΕΠΙΛΕΚΤΟΥΣ ΙΤΑΛΙΚΑΣ ΜΟΝΑΔΑΣ

Ἀπὸ τὴν μίαν νίκην στὴν ἄλλην, ὅπως ἐπαρουσιάζοντο στὴν πρώτη σελίδα ἑφημερίδων τοῦ '40.

Τους γγνωρίζωμεν καλά! Είνε οι δειλοι δολοφονοι της Τήνου

Η τραγωδία της Δουγκέρης	Ύδύρματος	Δευτέρα 28 Οκτωβρίου 1948
-----------------------------	------------------	---------------------------------

ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΙΣ ΤΑ ΟΠΛΑ!
ΗΡΧΙΣΑΝ ΣΗΜΕΡΟΝ ΑΙ ΕΧΘΟΡΠΡΑΞΙΔΙ
 Τό πρώτον άνακoiνωθέν του Έλληνικού Έπιτελείου

Κάθε όπόγευμα Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ ανακάλυψε ότι Διότι η Ελλάδα είναι ημερομηνία με ταύτοση κρίση ΟΡΑ 1 ΜΕΤΑΒΑΣΙΜΩΡΗΝ	Ύδύρματος	Παρασκευή 22 Οκτωβρίου 1948
---	------------------	-----------------------------------

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ
ΚΥΜΑΤΙΖΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΡΥΤΣΑΝ
Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΜΑΣ ΕΙΣΗΛΘΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΪΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ • Ύδαση της Δουγκέρης • ΜΙΣΟΣ ΠΙ ΕΥΣΤΡΑΤΟΥ • Πρωτοβ. Β' Δεκεμβρίου 1948

αριθμ. 2748 • Δελ. 2744 • Γραφείο: Πανεσ. 1 και 57 • Τηλέφωνο: 22222-222 • Τυπογραφείο: 22222-222 • Τηλ. άλλου Δελφός 222

ΣΤΙΓΜΑ

Το Στίγμα είναι η σφραγίδα της μοίρας... (text continues in small font)

— Η νίκη στεφανώνει τὰ όπλα μας —

ΚΑΤΕΛΗΦΘΗ Η ΠΡΕΜΕΤΗ
Ο ΕΧΘΡΟΣ ΥΠΕΣΤΗ ΒΑΡΕΙΑΣ ΑΠΩΛΕΙΑΣ
Συνελήφθησαν πεντακόσιοι αιχμάλωτοι
Η μεγαλειώδης δράσις της Άεροπορίας μας
 — Ο όφθαλμος ήρωϊσμός του στρατού μας —

Ἕλληνες στρατιῶτες, βοηθοῦν νὰ περάσουν τὰ γερμανικά
αὐτοκίνητα ἀπὸ ἓνα πέρασμα. Οἱ Γερμανοὶ θὰ τοὺς πάρουν μαζί
τους, γιὰ νὰ μὴν τοὺς πιάσουν οἱ Ἴταλοί!

Ό Γκαϊμπελς συνομιλεί με τούς διασήμους έφευρέτας μηχανικούς Χάινκελ, Μέσσερσμιτ και Πόρσε. Δεξιά ό Υπουργός Τόντ.

Ὁ Γκαϊμπελς μετὸν Χίτλερ.

Μιά προσωπική μαρτυρία

Οί ύποχωροῦντες νικηταί τοῦ Ἀλβανικοῦ μετώπου δὲν ἐγνώριζαν τὰ παρασκήνια τῆς Ἰταλογερμανικῆς ἀντιθέσεως. Ἔτσι μὲ ἔκπληξιν ἔβλεπαν τὰ μαχητικὰ ἀεροσκάφη τῆς Γερμανικῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας νὰ ὑπερίπτανται τῶν στρατιωτικῶν σχηματισμῶν μας, οἱ ὅποιοι ἐγύριζαν στὴν Πατρίδα, δίχως νὰ τοὺς ἐπιτίθενται. Σχετικῶς ὁ Συνταγματάρχης Ἴω. Λαδᾶς στὸ βιβλίον του «Τὸ ἔπος τῆς Ἀλβανίας» (Ἀθήναι 1985, σελ. 125) σημειώνει:

«Κατὰ τὴν 10.00 ὥραν, φάνηκαν νὰ ἔρχονται κατ' ἐπάνω μας σμήνη ἀεροπλάνων ποὺ πετοῦσαν πολὺ χαμηλά. Περίπου ἑκατὸ (100) μέτρα πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Μποροῦσαν νὰ μᾶς δώσουν χαστουκι μὲ τὸ χέρι τους οἱ πιλότοι, τόσο ξυστὰ περνοῦσαν ἀπὸ πάνω μας. Στὰ φτερὰ καὶ στὴν οὐρὰ ἦταν ὁ Γερμανικὸς Σταυρὸς. Ἦταν ἀεροσκάφη τῆς Γερμανικῆς Ἀεροπορίας Λούφτ-Βάφε, ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ μᾶς χτυπήσουν. Γιατί; ἄγνωστον. Διαφορετικὰ θὰ μᾶς θέριζαν κυριολεκτικὰ.»

Καὶ ὄχι μόνον αὐτό. Ἔχομεν πολλὰς μαρτυρίας γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τῶν Γερμανῶν ἔναντι τῶν Ἑλλήνων, καθὼς καὶ γιὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἀντιμετώπιζαν τοὺς Ἰταλοὺς. Ὁ Συνταγματάρχης Λαδᾶς ἀναφέρει (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 128) ὅτι ἐπιστρέφουσα ἡ μονάδα του εἶχε αἰχμαλωτίσει μίαν ὀλόκληρον διλοχίαν Ἰταλῶν, τοὺς ὁποίους ὠδήγει πρὸς τὰ ὀπίσω. Ὅταν συνητηθήσαν μὲ τοὺς Γερμανοὺς, στοὺς ὁποίους παρεδόθησαν, συνέβησαν τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ:

21η Ἀπριλίου 1940 - Δευτέρα τοῦ Πάσχα.

Πρωῖ - πρωῖ ξεκινήσαμε. Κατεβήκαμε ἀπὸ τὰ ὑψώματα τοῦ Λεσκοβικίου στὸν ἴσιο δρόμον καὶ σὲ λίγο φτάσαμε στὴν διασταύρωσι Λεσκοβικίου - Μέρτζανης (γέφυρα), ποὺ ἦταν καὶ τὰ σύνορα τῆς Β. Ἠπείρου μας ἀπὸ τὴν Μητέρα Πατρίδα.

Ὅσο πλησιάζαμε, διακρίναμε μιὰ ζωηρὴ κίνηση μὲ ὀχήματα.

Πράγματι, εκεί περίμεναν Γερμανοί, αξιωματικοί και στρατιώτες. Τὸ Σύνταγμα σταμάτησε ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Συντάγματος ἦταν τὸ 2ο Τάγμα κι ἔτσι εἴμαστε κοντὰ ὅταν ἐπλησίασε ἡ φάλαγγα τοὺς Γερμανούς. Εἰδοποιήθηκε ὁ Δ/τῆς τοῦ Συντάγματος πὺ ἐρχόταν πίσω πίσω παρέα μὲ τὸν μέχρι τώρα Δ/τῆ Πυρ/κοῦ, ἀντ/ρχη, Δασκαρόλη, ἐκ Μεσσηνίας. Ὁ ἀντ/ρχης Δασκαρόλης, εἶχε σπουδάσει εἰς Γερμανίαν καὶ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ Γερμανικά, ἔτσι ἔκανε καὶ τὸν διερμηνέα. Οἱ Γερμανοὶ ἦταν μηχανοκίνητοι. Δύο τρίκυκλες μοτοσυκλέττες, δύο τεθωρακισμένα ὀχήματα καὶ δύο Volks-wagen. Στὴν φάλαγγά μας ἦταν καὶ ἡ Διλοχία τῶν Ἰταλῶν πὺ πιάστηκε αἰχμάλωτη τὴν προηγουμένη.

Οἱ Γερμανοὶ ἐξεπλάγησαν ὅταν πληροφορήθηκαν ὅτι ὑποχωροῦντες ἐμεῖς, συλλάβαμε καὶ αἰχμαλώτους. Τοὺς εἶπαν νὰ κατευθυνθοῦν πρὸς Λεσκοβίχι καὶ ν' ἀναζητήσουν Ἰταλικὴ Μονάδα, ἀφοῦ τοὺς γελοιοποίησαν (ἔδωσαν στὸν καθένα ἀπὸ μία κλωτσιὰ στὰ πιασινά). Ἐδόθη ἐντολὴ ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, νὰ κινηθοῦμε ταχύτατα διότι πίσω μᾶς ἀκολουθοῦσαν οἱ Ἰταλοὶ καὶ θᾶπρεπε ν' ἀποφύγουμε κάθε σύγκρουσι μαζί τους. Ὑποσχέθηκαν ὅτι καθ' ὁδὸν θὰ μᾶς τροφοδοτοῦσαν καὶ ὅτι θᾶπρεπε τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα νὰ φθάσουμε στὰ Ἰωάννινα. Μόλις περάσαμε τὴν γέφυρα τῆς Μέρτζανης νοιώσαμε κάποια ἀσφάλεια. Ἄγναντέψαμε γιὰ τελευταία φορὰ τὴ Βόρειο Ἡπειρὸ μας, μὲ δάκρυα. Τὸ δρᾶμα ἦταν φοβερό, πὺ συναντούσαμε στὸ δρόμο, πεταμένα ὄπλα, κράνη, φυσίγγια, γυλιούς, ὄπλ/λα. Τὰ μαζεύαμε ἐμεῖς ἕνα ἕνα, γιὰτι μᾶς εἶχαν πεῖ ὅτι θὰ βάζαμε τὸν ὄπλισμὸ σὲ δικές μας ἀποθήκες.

Ὁ Λόχος συντεταγμένος, πειθαρχημένος, ἐβάδιζε τὸ δρόμο τοῦ Μαρτυρίου. Εἴμαστε ὑποχωροῦντες νικητές. Ὅπως προχωρούσαμε, προσκολήθηκαν πολλὲς Μονάδες διαλυμένες στὸ Σύνταγμά μας. Οἱ Γερμανοὶ ἔδιναν τρόφιμα μόνον σὲ συγκροτημένες καὶ πειθαρχημένες Μονάδες.

Καταπληκτικό. Φαντάζεσθε τοὺς Γερμανούς νὰ δίνουν ἀπὸ μία κλωτσιὰ στὸν κάθε Ἰταλὸ στρατιώτη, πὺ μετὰ παρίστανε τὸν νικητῆ. Τέτοια ἐκτίμησι τοὺς εἶχαν. Ἀλλὰ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ θὰ μνημονεύσωμεν τὸν ἡρωϊσμὸν ἑνὸς Ἑλλήνου.

Ἄξιωματικῶν διὰ νὰ δεῖξωμεν τὸ ψυχικὸν μεγαλεῖον τῶν Ἄξιωματικῶν ἐκείνης βεβαίως τῆς ἐποχῆς. Ἀνατρέχομεν πάλιν στὸ προαναφερθὲν βιβλίον (σελ. 130) ὅπου διεκτραγωδεῖται τὸ συγκλονιστικὸν γεγονός.

Μετὰ συγκεντρωθήκαμε, ὅλο τὸ Σύνταγμα, ἐκεῖ κοντὰ σ' ἓνα μεγαλύτερο χῶρο, ὅπου μᾶς μίλησε ὁ Δ/ντῆς τοῦ Συντάγματος. Ἀντισυνταγματάρχης Μεσσηνόπουλος, γιὰ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἡ πορεία μας θὰ συνεχίζετο κανονικὰ μέχρι τὸ Ἀγρίνιο. Δίπλα μας εἶχε συγκεντρωθῆ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο καὶ μιὰ μοῖρα πυρ/κοῦ, τῆς ὁποίας Δ/τῆς ἦταν ὁ ἀείμνηστος καὶ γενναῖος Ταγματάρχης, ὅταν πῆρε τὴν Διαταγὴν παραδόσεως τῶν ἐνδόξων πυροβόλων του, συγκέντρωσε τὴν Μοῖρα του, ἔκανε προσκλητήριον, ἐκφώνησε ἓνα λογίδριον στοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ ὀπλίτες του, μὲ πίκρα μεγάλη καὶ μετὰ ἀφοῦ ἀναφώνησε «ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ» ἔβγαλε ξαφνικὰ τὸ περιστροφὸ του, καβάλα στὸ ἄλογό του, τὸ ἀκούμπησε στὸν κρόταφό του καὶ αὐτοκτόνησε μπροστὰ στὰ μάτια τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὀπλιτῶν του. Δέν μπόρεσε νὰ ἀντέξῃ τὴν ταπείνωσι καὶ τὴν προσβολὴ τοῦ ἐγώισμοῦ του. Τὸ γεγονός μᾶς συγκλόνησε ὅλους.

Εἶναι ἠθικῶς ἐπιβεβλημένον ἡ προτομὴ τοῦ ταγματάρχου ΒΕΡΣΗ νὰ στηθῆ στὴν Σχολὴ Εὐελπίδων. Ἄν βεβαίως ἔχει γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ σημασία τῆς θυσίας τοῦ ἡρωϊκοῦ ἐκείνου Ἄξιωματικοῦ.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΙΣ:
Έκδοτικός Οίκος – βιβλιοπωλείον
ΝΕΑ ΘΕΣΣ
Ίπποκράτους 69α – 106 80 ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 3634932, Fax: 3617592

Τὸ « Ἡμερολόγιο 1939-1941 » τοῦ Γκαϊμπελς εἶναι ἓνα βιβλίο χρήσιμο σὲ κάθε ἐνδιαφερόμενο, γιὰ τὴν σύγχρονο ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, διότι περιλαμβάνει ἄγνωστα μέχρι τώρα στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸ καὶ Ἑλληνογερμανικὸ πόλεμο τοῦ 1940-1941.

Ἡ ἀξία τοῦ « Ἡμερολογίου » ὀφείλεται κυρίως στὸ ὅτι ἐγράφη ἀπὸ ἓνα ἀπὸ τὰ ἀνώτατα στελέχη τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ, πού ταυτοχρόνως ἦτο ὁ στενώτερος καὶ πιστότερος συνεργάτης τοῦ Χίτλερ. Ὁ Γκαϊμπελς ἐγνώριζε τὰ πάντα, διότι μετεῖχε στὴ λήψι τῶν ἀποφάσεων καὶ τὰ περιγράφει μὲ λιτότητα ὕφους καὶ ἀκριβολογία.

Ἄλλὰ καὶ γιὰ ἓναν πρόσθετο λόγον ἡ ἀξία τοῦ « Ἡμερολογίου » εἶναι σημαντικὴ, διότι ὅταν ὁ Γκαϊμπελς τὸ ἔγραφε δὲν ἐπίστευε ἀσφαλῶς ὅτι ἡ Γερμανία θὰ χάσῃ τὸν Πόλεμον καὶ κατόπι οἱ Ἕλληνες θὰ διαβάζουν τοὺς ἐπαίνους πού τοὺς ἔκαναν οἱ Γερμανοί. Ἀπουσιάζει λοιπὸν ἀπὸ τὸ « Ἡμερολόγιο » κάθε ὑστεροβουλία καὶ ὅσα ἀναφέρονται εἶναι πηγαῖα, εἰλικρινῆ.

Τὸ κείμενο ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1939 καὶ τελειώνει μὲ ἀρκετὰς διακοπὰς τὴν 8ην Ἰουλίου 1941 καὶ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν πληροφοριῶν πού παρέχει ὁ Γκαϊμπελς ἀνατρέπεται ὀλόκληρος ἡ ἐπίσημος ἢ μᾶλλον ἢ ἐπιβεβλημένη, θεώρησις περὶ τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου ὅσον ἀφορᾷ στὴν Ἑλλάδα.